Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 15.000 TL. 1 Ocak 1994 Sayı: 78

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Onlar, sömürünün ve zulmün sahipleri; Terörle yazdılar '93'ün tarihini. Ve terörlerine rağmen halkın mücadelesini yok edemediler, Yok edemeyecekler de. Bunu tarihten öğrenmemişlerse eğer, mücadele öğretecektir.

Baskılarla, ihanetle kuşatıldık. Oligarşiye ve iç düşmana karşı kenetlenerek, halka, devrime, sosyalizme bağlılığımızla kuşatmayı, kuşatmaları yardık, devrim yürüyüşümüzü sürdürdük.

İnanıyoruz zafer bizim olacak. Herşeye, her şeye rağmen devrim yolundayız. Teslimiyete, uzlaşmaya hayır diyerek, bedellerini göze alarak ve ödeyerek, gelenekler ve kahramanlıklar yaratarak zulmün üstüne gidiyoruz.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda yürüyoruz.

MÜCADELE özgürlüktür!

Namlularını umuda çevirdiler, ateş emri verdiler. Umudu kurşunladılar. 70 milyonun yanınındaki umudu... Ama nafile... Umut asırlık bir çınar gibi dimdik ayakta kaldı.

İnancımızı yok etmek için çevirdiler manyetolarını, yeniden kurdular idam sehpalarını. Cezaevlerinin duvarlarını pekiştirdiler, yenilerini inşa etmeyi de ihmal etmediler. İnfazlar sıradan bir iş haline geldi. Kürt halkının özgürlüğüne göz diktiler... Yetmedi... Onların gözü tüm emekçi halktaydı. Onun iliğini kemiğini kurutmadan bir "oh" çekmeyeceklerdi. Onların korkulu rüya görmelerine neden olan devrimcilere, yurtseverlere, ilericilere, demokratlara karşı hınçları işte bu yüzdendi. Ama olmadı...

İnanç hücre duvarlarında, inanç tutsaklıkta, inanç dağlarda yeniden yeniden ayağa kalktı. İnancımız umutsuzluğu kurşuna dizerek devam etti devrim yürüyüşüne.

Saldırılar sadece bunlarla da sınırlı kalmadı. Çünkü düşman sadece dışta değildi. İçimizdeki düşman da sinsice altımızı oymaya çalışıyordu. Tam bir kuşatma altında kaldı. Oligarşinin kurşunlarına, sırtımıza saplanan ihanet hançeri eklendi. Ama başaramadılar... Darbeciliğin kirini, pasını kazıyıp attı. Söküp attık hançeri, yaralarımızı sardık. Geleceğe daha güçlü başladık.

Devrim yürüyüşümüzde MÜCADELE'mize de yöneldiler. Kurşunlandık, gözaltına alındık, işkencelerden geçtik, bürolarımız talan edildi. Hapis ve para cezaları birbirini kovaladı. Yılmadık, durmadık. MÜCADELE'miz düşmana inat devam etti. Şimdi önümüzde yeni bir süreç var. Zorlukları daha hızlı aşıp, var olan mevzilerimizi daha da güçlendirip yenileriyle en geniş kitleleri kucaklayacağımız bir süreç bu. Biz her defasında kendisini aşan, yenileyen, ideolojisiyle, perspektifiyle, önderliğiyle devrimin kurmaylığını yapan bir hareketiz. Ve şanslıyız. Şanslıyız, çünkü Mahir'lerle, Apo'larla, Sinan'larla, Sabo'larla yaratılan bir geleneğimiz var. Bu geleneğimize yenilerini ekleyeceğiz. Bunda kararlıyız. İşte bu yüzden bizi durdurmaya kimsenin gücü yetmeyecek. Çünkü MÜCADELE devrimin, sosyalizmin halka, topluma taşınmasıdır. Burjuvazinin medyasıyla toplumun bilincine, belleğine vurduğu kilidin parçalanmasıdır. Emekçi halkın mücadelesinin içinde, onun sesi soluğu olmaya aday olmaktır.

Çünkü MÜCADELE özgürlüktür. Çünkü MÜCADELE direniştir. Çünkü MÜCADELE devrime giden yolda ulusal ve sınıfsal kavganın potasıdır.

Ailemizin geleceğini devrimde görüyoruz. Devrim için yürüyoruz. Bu yürüyüşte iççinin kolunda kortejde, öğrencinin yanında boykotta olduk. Analarımızın yaşlı bedenlerine rağmen, sıkılı genç yumruklarında, şehitlerimizin ölümü her defasında yenişindeydik biz. Okurlarımız ve çalışanlarımızla gerillanın türküsünü birlikte söyledik. Bundan sonra da öz veriyoruz ki, karanlığı kendi ellerimizle yırtacağız, aydınlığa mutlaka çıkacağız. Yeter ki, ellerimiz ellerinizin sıcaklığını kaybetmesin. Yeter ki, halklarımızın gözbebeklerinde parlayan devrim ateşi sönmesin.

Evet, gerçeğin, özgürlüğün ve devrimin bayrağın yarısı olduğu bilinciyle bizden sonrakilere daha yükseklerde teslim edeceğiz.

MÜCADELE
Hayrettin Ersöz Hayrettin Ersöz
Gerilla ülkemizin büyüyen umududur
Geleneksel sınırsız oynandı ve iççiler sahiti

MÜCADELE
Büyük komplonun bir yılı doldu
İhaneti aştık Devrime yürüyoruz
Katil devlettir

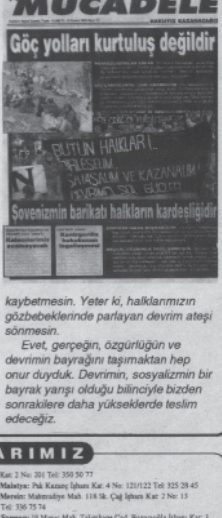
MÜCADELE
Göç yolları kurtuluş değildir
BÜTÜN HAKLARI İÇİN SAVAŞALIM VE KAZANALIM
Şovenizmin barikatı halkların kardeşliğidir

İÇİNDEKİLER

- Kuşatmayı yarmanın onuru ve güveniyle yürüyeceğiz.. 3
- Mücadele daha ileri mevzilere ulaştı... TC'nin Kürdistan politikası... Sonuç: Daha fazla çözümsüzlük... 4-5
- Dersim'in Çemberlitaş Köyü'nde devlet terörü... Diyarbakır'da "huzur" operasyonları.... EĞİT-SEN'li öğretmenlere sürgün... 6
- Açlık grevleri kazanıma doğru ilerliyor... 9 Eylül Genelgesi.. 7
- 94'ü kazanmalıyız... Açık Oturum: İşçi sınıfının '93 pratiği, sorunları, ihtiyaçları... "Süreç radikal mücadeleyi dayatıyor" 8-10
- 1993'teki ekonomi politika fiyaskoyla sonuçlandı... 11
- Emperyalist büyü bozuldu Halklar direniyor, sosyalizm yaşıyor,.. 12-14
- DGM hukuku ve Yargıtay 9. Ceza Dairesi... 15
- Sosyal demokratların hacıları ve papazları... Ege ÖZGÜR-DER'e polis baskını... Özgür Karadeniz gazetesi çalışanlarına gözaltı... 16
- Öğrenci gençlik için yurtlarda yaşamak da sorun... Yurtlarda örgütlenmeliyiz... 17
- Maraş katliamının yıldönümünde protestolar... İTÜ'de devrimcilere kalkan eller kırıldı... Gazi Üniversitesi'nde faşist saldırı... 18
- Kamu emekçilerinin hedefi değişmedi: Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı... BEM-SEN'den alternatif yasa tasarısı: Grev hakkı olmazsa olmaz... 19
- Adana'da iki ilkokul öğrencisi polis tarafından ezildi... Avukatlar mahkeme önünde... İzmir polisi muhbir arıyor... Manisa'da infazlara tepki... 20
- Özgür yıllara... 21
- Grup Yorum: "Gelenek sürecek"... Grup Yorum'un türküleri halkın türküleridir, mahkum edilemez... Grup Ekin Kırşehir'deydi... 22
- Onurumuzsunuz 23

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kalaağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Serfer Matbaacılık
Fiyatı: 15.000 TL. Almanya: 3 DM
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF
Hollanda: 3 FL, **İngiltere:** £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 360.000 TL; 1 yıllık: 720.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Ozkan Ap 47/A Kat:1 Tel: 251 97 23
Ankara: Mazlum Sk. Kırmır Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanoğlu Pasajı No: 9
Bursa: Hanlar Mah. Konakardı Sk. Arslan İşhanı (Heykel) No: 84/08 Tel: 224 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Gökçli Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 83 89
Elazığ: Izadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Erzincan: Emniyet Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karaduta Mah. Yemişen Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 23/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Otel yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafiz Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Köksüp Mah. Alıveriyn Karadeğer Sk. Sancılı İşhanı 140/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Boztepeoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sulatbaşı Mah. Belediye Sk. Şemyat Sitesi No: 50/8 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Koloğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Mağrıdağı Mah. Ottalar Cad. Boztaş Sk. Duy-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Milbatıpaşa Mah. Otsal Sk. Kılıç Pasajı No:14 Kat: 2 Tel: 253 99 65
Duisburg: Alleestr. 37, 47166 Duisburg/Almanya Tel: 0203549825
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/206751 745
Atina: Agiasas Veranzerou No: 5 Kaningos Square-Atina
Londra: 52 Park View Estate Cullate Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/6496378
Paris: 18 Rue De Maragnan 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Kuşatmayı yarmanın onuru ve güveniyle yürüyeceğiz

93'e girerken umudumuzun adı partiydi, cepheydi. Devrimci hareketi umut olarak gören yoksullar, emekçiler, devrimciler, savaşımızı bütüyecek böylesi bir adımın ilanını beklerken bir ihanetle yüz yüze kaldılar. Çağrıldıkları sohbetlere, toplantılara giden herkesin yüreği duyacağı müjdenin büyüklüğüyle coşarken, yapılan açıklamalar, öfkeyle ve acıyla kavurdu her birinin yüreğini. İlk tepki "olamaz"dı hep. Yüzlerce şehitle bugüne gelmiş, gelenekler yaratmış bir harekette, böyle bir şey olamazdı. Ama olmuştu işte.

İhanet "darbe"yle ortaya koymuştu kendini. Darbenin, bu ihanetin bir açıklaması vardı elbet. Darbeyle kendini açığa vuran tasfiyecilik, savaş gerçeğiyle iç içe yaşıyor olmamızın, devrimci gelişimimizin, atılımlarımızın doğum sancısıydı. Ama böyle de olsa, böyle alçakça bir komplonun olabileceğini kabullenmek olası değildi.

Zor bir süreçti gerçekten de, şimdi iki düşmana karşı savaşılmak zorundaydı. İki düşmanın devrimci harekete verdiği zarar, bir noktada birleşiyor, Türkiye halklarının savaşma gücünü kemiriyordu.

Açıktır ki, devrimci hareketin karşı karşıya kaldığı ihanet, karşı karşıya olduğu maddi manevi tahribat ülkemizde herhangi bir grubun kaldıramayacağı büyüklükteydi. Devrimci hareket mücadelenin geleceği için bu ihanete karşı savaşmak, ihaneti yenmek, bulaştırdığı pislikleri temizlemek zorundaydı.

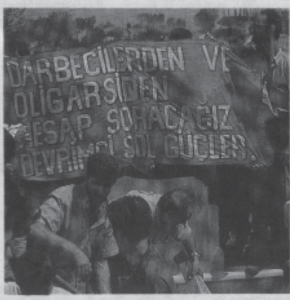

İç düşmana karşı savaş, kuşkusuz oligarşiye karşı yürütülen savaştaki görevlerin bütünüyle yerine getirilmesinin önünde bir engel olabilirdi. Türkiye solunda daha farklı düzeydeki "iç sorunlar" nedeniyle dahi mücadelenin dışına düşülmesinin örnekleri vardı. Ancak buna izin verilmedi. Halka, mücadeleye karşı duyulan sorumlulukla savaşın iki cephesinde de geriye çekilinmedi.

Parti, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine ivme kazandıracak bir adımdı. İhanet bu adımı engellemiştir. Devrimcilerin on yıllar süren mücadeleleriyle, emekleriyle yarattıkları geleneklerin, değelerin, kuralların çiğnenmesiyle halkın güveni, sevgisi zedelenmiştir. Darbeciliğin verdiği zarar işte budur. Ancak bu ihanet aşıldı. Devrimci hareket bugüne değin olduğu gibi, bundan sonra da ülkemizin emekçilerini hayal kırıklığına uğratmayacak, beklentilerine yanıt verecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olamamalıdır. Oligarşinin, darbeciliğin, oportünizmin kuşatmasını yaran irade, bunu da başarabileceğini bu süreçte kanıtlamıştır aslında.

Devrimci hareketin insanları büyük bir sınav verdiler bu süreçte gerçekten de. Türkiye devriminin geleceğini, devrimcilerin onurunu, adaletini savundular darbecilik ihanetine karşı. Devrimci demokrasinin az rastlanan bir örneği verildi. Türkiye solu ise bu süreçte olumsuzluklarına bir yenisini ekledi. Devrimci hareketin darbeciliğe karşı siyasal onur savaşını tam bir duyarsızlıkla, siyasal körlükle izledi. Tahribatın büyüklüğü gözlerinin önünde olmasına karşın, devrimin bu iç düşmanına karşı yürütülen mücadeleyi desteklemek, en azından devrimci hareketin kadrolarının iradesine saygı göstermek yerine, dar ufukları içinde bu onur savaşını "kınama", hatta "tavır alma" gibi bir garipliği tercih ettiler. Ama olumsuzluklarının boyutu bununla da sınırlı kalmadı. Darbecilik pisliğini kucaklayarak, devrimci geleneklerin, değerlerin çiğnenmesine ortak oldular.

Maddi, mali olanaklarının büyük bölümü, önemli bir silah gücü gasp edilmiş ve düşmana kaptırılmıştı. Darbeciliğin yol açtığı deşifrasyon pek çok alanda çalışma düzenini yok ediyordu. Bu deşifrasyonun sonucunda onlarca devrimci katledildi, tutsak edildi... Kan ve can bedeli yaratılan geleneklerimiz ayaklar altına alınarak çiğnenmek istendi. Oligarşinin, emperyalizmin, darbeciliğin ve oportünizmin kuşatması altındaydı devrimci hareket. Tarihimizde karşı karşıya kaldığımız en büyük komploydu.

Ve tüm bunlara rağmen, süreç, devrimci hareketin gücünü kanıtladı. İnancının, devrim yolunda Türkiye halklarına önderlik etme kararlılığının kanıtı oldu.

Devrimci hareket bütün bunlara karşın ayakta kalmayı başarmanın ötesinde, siyasi arenadaki varlığını mücadele eden bir güç olarak sürdürmüştür. Bu süreçte de hiçbir siyasal gelişme karşısında, halklarımıza yöneltilen saldırılar karşısında duyarsız, tavırsız kalınmamıştır. Gücün, halkın içinde kök salmış olmanın, hareketin birliğinin ve bütünleşmesinin kanıtıdır bu.

Kuşatmaya karşı mücadele edilirken, bunun bir parçası olarak, darbecilerin etkisinde kalmış insanlara, sola ve kamuoyuna darbeciliğin karşı-devrimci bir yöntem olduğu bıkmadan usanmadan anlatıldı. Yetinilmedi, darbecilerin kişilik çözümlemeleri yapıldı uzun uzun. Darbeci güruhun bitmişliği ortaya serildikçe, darbeciliğin etkisinde kalmış insanlar bu çürümüşlükle arasına mesafeler koyarken sol oralı olmadı. Yazılıp, çizilenleri değerlendirmeye yanaşmadı.

Elbette sonuçta kaybeden onlar oldu. Haklarında yazılanları kanıtlarcasına, darbeciler de kendilerini tüm iğrençlikleriyle ortaya sermekte gecikmediler. Bu kez kendi içlerindeydi savaş. Gasp ettiler, kaçtılar, birbirlerine karşı darbeler tezgahladılar. Yazık, solun "sol içi şiddet" üzerine yazdığı onlarca sayfalık yazılara; onların da "devrimci" olduğunu kanıtlamak için gösterdiği çabaya; yazık, onlar için –tüm siyasi yaşamları boyunca bir başka konunun duyurulması için harcamadıkları kadar para harcayarak– verdikleri ilanlara. Yazık gerçekten. Tavrınızla darbeciliğin ömrünü uzatıyorsunuz demiştik. Uzattınız. Ama aynı zamanda yaşatamayacağınızı da eklemiştik. İşte yaşatamadınız. Onlar artık siyasi bir ölü. Ama ölürken sizin de bir yanınızı öldürdüler. Yarın devrimcilerden bir şeyler gasp edildiğinde, kimileri devrimci bir örgütsel yapıda kurulu mekanizmalara karşı, karşı-devrimci yöntemlere başvurduğunda hangi yüzle ne diyeceksiniz onlara. Adalet denildi, reddettiniz, onur denildi reddettiniz, şimdi hangi kavramla karşı çıkarsınız böyle bir şeye. Yazık, çürümeyi içinize aldınız.

Darbecilerin darbeciliğe kucak açanların yargısı tarihe kalmadı. Yaşanılan süreç yargıladı ve mahkum etti onları. Devrimci hareket şimdi haklı olmanın kararlılığıyla, böylesi bir zorluğu da aşmanın onuruyla yoluna devam ediyor. Devrime ayak bağı olabilecek eksiklik ve zaaflardan arınarak yürüyor.

Biliyoruz, işimiz zor. Türkiye devriminin sorumlulukları ağır. Ancak bu sorumluluğu cesaretle üstleniyoruz. Devrimci hareket ihanetle uzlaşmamasıyla, halkın değerlerini, adaletini çiğnetmemesiyle daha fazla güvene layık olduğunu gösterdi. Ve kuşatma altında kanıtlanan iradesiyle kendine daha fazla güveniyor.

Güveniyoruz. Ve bu güvenle bir kez daha yineliyoruz, HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ. ✪

Politikada Bu Hafta

Yeniden ileri...

'93 başlarında netleşen iki olgu vardı Türkiye'nin siyasal yaşamında.

Birincisi, vaatler koalisyonunun demokrasicilik oyunuyla kirli savaşı bir arada yürütemeyecek bir noktaya gelmesi ve tercihini –emperyalizmin ve MGK'nın direktifleriyle– kirli savaşı tırmandırmaktan yana yapmasıdır.

İkinci olgu ise yine aynı süreçte emekçi halkın, yılların aldatılmışlığının üstüne SHP ve DYP'nin vaatleriyle uygulamaları arasındaki farkı da görerek, hızla düzen partilerinden umudunu kesmesi, uzaklaşmasıdır.

İki olgu devrimcilerin önündeki iki görevin kapsamını da belirtiyordu: Kirli savaşa karşı demokratik mevzileri savunmak, terörün kitleleri yıldırmasının önüne barikat kurmak bu görevin birinci yanıydı. İkincisi ise kitlelerin düzen partilerinden uzaklaştığı bir süreçte güven veren bir pratikle birlikte devrimci alternatifin kitlelere götürülmesiydi.

Devrimci hareket siyasal gündemi zorlayan pratiğiyle, halklarımızın umudu olma yolunda hızla ilerleyen konumuyla bu görevleri omuzlamaya adaydı. Ve her şeyden önemlisi, devrimci hareket partinin arifesindeydi.

Darbeci çetenin ihaneti işte bu noktada çıktı devrimci hareketin karşısına. Partiyi engelleyerek, mali olanakları ve silahları gasp edip devrimci hareketin böylesi bir görevi gerektiğince omuzlanmasına engel oldu.

Darbeci güruh devrimci harekete karşı yalan, demagoji, deşifrasyonla açtığı savaşta yalnız değildi. Kontrgerilla devrimci hareketi "bölmek" için hızla devreye girdi. Çetenin saldırılarıyla, kontrgerillanın provokasyonları iç içe geçti. Ne var ki, hevesleri kursaklarında kaldı.

Sabırla, emekle, inatla, kararlılıkla sahiplenildi hareket. İhanet yenildi, kuşatma yarıldı. Maddi manevi pek çok zarara, tahribata uğratılmıştı devrimci hareket. Ancak devrim yürüyüşünü sürdürme kararlılığıyla mücadelenin gereklerine yanıt verilmeye çalışıldı.

Yeniden partiye, cepheye, orduya şiarıyla bugün yeni adımlar atıyor devrimciler. Yeni atılımların hazırlığındalar.

'93'ün devrimcilerin önüne koyduğu görevler kuşkusuz büyük ölçüde bugün için de geçerli. Karşı-devrimin saldırılarını, manevralarını çeşitlendirmesine paralel olarak '94'te de yeni görevler ekleniyor buna.

Devrimciler en başta partileşme yolunda darbeci güruh tarafından kesintiye uğratılan süreci tamamlamak ve bununla hiçbir zaman karşı karşıya getirmeksizin faşizmin terörünü göğüsleyecek-geriletecek örgütlenmeleri oluşturmak zorundadırlar bugün.

Düzen kurumakta olan bir ormandan farksızdır. En ufak bir kıvılcım onları paniğe düşürüyor. Söndürmek için her yolu deniyorlar. Ama bunu yaparken de orman bir parça daha kuruyor, ormanın bir parçasını daha kaybediyorlar. Bu onların açmazıdır.

Devrimciler ülkemizde yirmi yılı aşkın süredir sınıflar mücadelesinin pratiği içindeler. Devrimci hareketin saflarında, sürecin önümüze koyduğu bu görevleri omuzlayacak ve oligarşinin bu açmazını değerlendirebilecek birikimler vardır. Bu birikimleri pratiğe aktarmak, tek tek tüm devrimcilerin sorumluluğunu artırıyor. Herkese daha fazla görev düşüyor. Yaşanılan sürecin yarattığı tahribatların son izlerine kadar hızla aşılmasını, hızla kurumlaşmaların yerli yerine oturtulmasını gerekli kılıyor.

Birikimlerimize özverimizi, enerjimizi ve yaratıcılığımızı katarak, devrimci hareketi kitlelerin umudu, güveni yapmak için ileri... Bugün söylenecek söz budur. ✪

TC'nin Kürdistan politikası...

Şovenist Kışkırtıcılık Yaygınlaştırıldı

Bir "düşman" yaratarak buna karşı "milli birlik ve beraberlik" sözleri ile halkın desteğini yanına almaya çalışmak TC hükümetlerinin eski bir taktiğidir. Düne kadar "bölücülük" karşısında "ulusal birlik" aranmış, Türk halkının siyasal desteğini alarak Kürt ulusal hareketi üzerine daha güçlü gidilebileceği düşünülmüştü. 1993 yılında bununla yetinmeyen devlet gerilla karşısında çaresiz kalmasının bir sonucu olarak, Türk halkını aktif olarak savaşın içine sokmak için şovenizme sarıldı.

Bu amaçla, asker cenazeleri özel olarak kullanıldı. Resmi ve sivil faşistlerin öncülüğünde şovenizm körüklendi. Bunun en tipik örneği 29 Ekim'de Erzurum'da görüldü. Erzurum Valisi, MHP'liler ve militarist güçler tarafından düzenlenen gösteride, şovenizm devletin açık desteği ve katılımıyla biçimlendi.

Korucular Ve İtirafçılar Daha Etkin Hale Getirildi

Ankara'ya çağrılan korucu aşiretlerin ileri gelenleri, korucubaşları, başbakandan cumhurbaşkanına kadar tüm devlet "erkanı" ile görüştürülerek motive edildiler. Korucuların geçicilik statüsü kaldırılarak kalıcı kadro yapılması ve ağır silahlar da dahil olmak üzere ihtiyaçlarının karşılanması sözü verildi. Eğitim kurslarından geçirildi. Korucular içinde, faşistler ve gericiler tarafından siyasal çalışma başlatıldı. Böylece askeri olduğu kadar siyasi bir araç haline gelerek etkinliklerinin artacağı hesabı yapıldı.

Cezaevlerinde bulunan ya da tahliye edilen itirafçılar kontrgerilla çetelerinde istihdam edildi. Kontgerilla cinayetlerinin çoğunun arkasında itirafçıların bulunduğu defalarca ortaya çıktı. İtirafçılara hem mahkemelerde hem de televizyonla yalancı tanıklık yaptırmak, böylece saldırı yapılacak hedef aleyhine kamuoyunu hazırlamak için kullanmak yaygınlaştı.

Köyler ve Kasabalar Boşaltıldı

Kırsal alanı askeri açıdan denetleyemeyen devlet güçleri, gerilla birliklerinin halk desteği almasının önüne geçmek ve gerillayı desteklemek halkı sindirmek için yıllardır süren köy boşaltma uygulamasına 1993'te hız verdi. 1000'e yakın köy ve mezra boşaltıldı. Kimi köylerde evler içindeki eşyalarla birlikte ateşe verildi, köylüler işkenceden geçirildi, göçe zorlandı, işsizliğe, açlığa, sefalete itildi.

Kulp, Hazro, Digor, Doğubeyazıt ve Çukurca ilçelerinden sonra Lice'de sivil halka yönelik saldırılar sürdü. İnsanlar toplucа işkenceden geçirildi. Evleri yakıldı, yıkıldı. Çukurca boşaldı. Lice'nin nüfusu 6 binden üç yüze indi. İşkencede katledilenler, gözaltında kaybedilenler, evde, sokakta, kırda katledilenler o kadar yoğunlaştı ki, tam olarak saptanamaz hale gekli. Gerilla diyerek kurşuna dizilenlerin bir kısmının da savunmasız köylüler olduğu ortaya çıktı.

Halktan Yana Basına ve Demokratik Kuruluşlara Baskı Arttı

Burjuva basını, psikolojik savaşın bir aracı haline getiren devlet, halktan yana tavır alan yurtsever ve sosyalist basını susturmak için her türlü baskıyı uyguladı. Katledilen gazeteci sayısı 16'ya ulaştı. Yurtsever ve sosyalist gazeteleri sattıkları için 7 kişi katledildi.

Gazetemizin Diyarbakır, Dersim, Elazığ, Malatya, Kars, Sivas ve Elbistan büroları bir yıl içinde 20'den fazla baskına uğradı. Gazetemizin temsilcileri, çalışanları gözaltına alınıp işkence gördü, tutuklandı.

Özgür Gündem'in merkez ve Kürdistan büroları da basıldı, yöneticileri ve çalışanları gözaltına alınıp işkenceden geçirildi. Genel yayın yönetmeni ve müessese müdürü tutuklandı.

Ve ÖZDEP'in kapatılmasından sonra DEP'e de kapatma davası açıldı. Kapatılan HEP'in 47 üyesi, DEP'in de 10 üyesi kontra saldırılarında katledildi. Katledilenler arasında partilerin yöneticilerinin yanısıra DEP Milletvekili Mehmet Sincar da vardı.

Mücadele, daha ile

Sistemin Krizi Derinleşti

DYP-SHP hükümeti ilk kurulduğu zaman "demokratikleşme" vaatleri ile belli ölçülerde politik ortamı yumuşatan, iyimserliği körükleyen mesajlar vermişti. Hükümet başkanı S. Demirel "Kürt realitesini tanıyoruz" gibi geleneksel politikalarda değişimi ifade eden sözler etmiş, koalisyon protokolünde, olağanüstü hal uygulamasının ve koruculuğun kaldırılacağı, karakolların şeflaflaşacağı gibi Kürt halkı için önemli vaatler sıralanmıştı.

Emperyalizm ve oligarşinin istemi de, toplumsal çatışma ve çelişkilerin hafifletilmesi yönündeydi.

Ancak gelişmeler tam tersi yönde oldu.

Kürt gerçeğini "tanımak" yerine "bombalamak" politikası geliştirildi.

"Ülkenin her karış toprağına refah götüreceğiz" diyen Demirel, bir süre sonra "PKK'ya sempati duyanlar da katıldır." diyerek sivil halkı kitlesel olarak hedef göstermekten çekinmedi.

"Demokratikleşme" hükümetinin İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı gidip polisin gerçekleştirdiği infazı izledi.

Olağanüstü Hal uygulamasının kaldırılması şöyle dursun, Erzurum ve Adana illerinin merkez, çevre illerinin bu merkeze bağlı olacağı iki yeni Olağanüstü Hal Bölgesi kurmanın çalışmalarını başlattı. Kaldırılacağı vaat edilen geçici koruculuğun, kalıcı kadrolu koruculuk haline getirilmesi ve kadro sayısının artırılması gündeme getirildi.

Askeri birlikler, polis güçleri ve korucular yetmedi, profesyonel Özel Ordu kuruldu. Devlet militarist güçlerini tarihinde görülmemiş ölçüde büyüttü ve silahlandırdı.

Süreç, krizin hafifletilmesini sağlayacak yönde değil, tam tersi yönde gelişti. Savaşa harcanan olağanüstü paranın ekonomiye getirdiği yük, ekonomik göstergeleri altüst etti. Siyasal kriz ile birlikte ekonomik kriz de derinleşti.

Halkın yoksullaşması, memnuniyetsizliği ve işsizlik arttı.

Kürt Sorununda İnisiyatif MGK'daydı.

TC'nin siyasal sistemi içinde, çoğunluğu generallerden oluşan MGK'nın ağırlıklı bir yere sahip olduğu biliniyordu.

Kriz derinleştikçe, sivil hükümet ve parlamento, uygulanan politikalarda daha az söz sahibi olur hale geldiler. Çünkü devlet politikası adına uygulananlar, büyük ölçüde askeri operasyonlardı. Hükümet, "Kürt Sorunu"nda inisiyatifi tümüyle orduya bırakırken, aslında kendi inisiyatifinde fazla bir şey de kalmadı. Çünkü zaten bir süreden beri eğitimden sağlığa, dış politakadan ekonomiye kadar her konu "Kürt sorunu"na bağlı durumdaydı.

Son olarak MGK, Anti-Terör Yasası'nın daha da geniş kapsamlı ve ağır cezaları kapsayan tarzda değiştirilmesi "kararı" aldı. Bu "karar"ı hükümet derhal Meclis komisyonlarına ileterek, gerekli yasal düzenleme çalışmasını başlattı.

Sistemin krizinin derinleşmesi, mücadelenin gelişme koşullarını daha da olgunlaştırdı.

Savaşçı Bir Gerilla Gücü Yaratıldı: Devrimci Sol Kır Gerillası

Devrimci Sol, Birleşik Devrimci Savaş perspektifinin gereği olarak batıda ve şehirlerde yürüttüğü askeri-siyasi örgütlenme çalışmasının yanısıra 1991 yılında kır gerillası yaratma çalışması başlatmıştı. İlk etapta bölgeyi tanıma, ilişki sağlama ve altyapı oluşturma amacı çerçevesinde süren kır gerillası çalışması ilk şehitlerini, 17 Mart 1992'de Ma-

"Kürt realitesini tanıyoruz" sözleriyle iktidara gelen hükümet, Kürt sorununda inisiyatifi tamamıyla MGK'ya bıraktı.

latya dağlarında verdi. Şerafettin Şirin komutasındaki gerilla müfrezesinden 5 Devrimci Sol gerillası 18 saat süren çatışmadan sonra şehit düştü.

Darbeci ihanet çetesinin devrimci hareketi arkadan hançerlemesi ile ortaya çıkan sorunlar, diğer alanlarda olduğu gibi kır gerillası çalışmasında da belirlenen hedeflere ulaşılmasını engelledi. Karadeniz ve Ege bölgelerinde kır gerillası çalışmasını yürüten komutan düzeyinde kadrolar şehit düştü. Darbenin yol açtığı sorunlardan dolayı kır çalışmasına silah ve malzeme ikmalinde tıkanıklıklar ortaya çıktı. Darbecilerin, hareketin kasa ve silahlarına el koymuş olması da, bu konuda bir dönem sıkıntı yaşanmasına yol açtı.

Tüm bu olumsuz koşullara rağmen, Devrimci Sol kır gerilla mücadelesi, 1993 yılında, daha üst bir ivmeyi yaratma başarısını gösterdi. Mücadele, bölgeyi tanıma ve yaşama olanaklarını sağlama evresinden, devlet güçlerine, karakollara ve muhbirlere yönelik çeşitli taciz, saldırı ve cezalandırma eylemlerinin gerçekleştirildiği bir üst evreye geçti. Böylece, Devrimci Sol'u bir şehir örgütü olarak gören dost-düşman herkese, kır gerillası mücadelesinde de kararlı ve ısrarlı olunduğu gösterildi.

Mücadelenin bedelleri de ödenmeye devam edildi.

Devrimci Sol gerillalarının, Devrim Şehitlerini Anma Haftası dolayısıyla 18 Nisan'da Dersim'in Çemişgezek ilçesi Akçapınar (Vasguvan) jandarma karakoluna roketatarlı bir baskın düzenlemelerini hazmedemeyen devlet güçleri beş gün sonra, 23 Nisan 1993 günü pusuya düşürdükleri Devrimci Sol'un başka bir müfrezesine bağlı 12 gerillayı hunharca katlettiler. Katledilen gerillaların yarısı, silahsızdı; diğerleri de mermileri bittikten sonra kurşuna dizildiler.

Dersim şehir merkezinde, Elazığ merkezde, Erzincan, Pülümür, Pertek ve Hozat'ta toprağa verilen gerillaların cenazesine binlerce kişi katıldı. Pankartları ve sloganları ile şehitlerine sahip çıkan Kürt halkının bu tavrı, gerilla mücadelesinin halk tarafından sahiplenildiğinin en iyi göstergesi oldu.

Bir süre sonra 12 gerillanın katledilmesinden sorumlu olan muhbiri bulup cezalandıran Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Komutanlığı yaptığı açıklamada, 12'lerin yerinin fazlası ile doldurulduğunu söyledi.

Kır Gerilla Komutanlığı, düşmana yönelik gerçekleştirdiği başarılı başka bir eylemden sonra yaptığı bir açıklamada, "Düşmanımız korkmakta, halkımız umutlanmakta haklılar, Umudu büyütmeye devam ediyo-

ri mevzilere ulaştı

ruz. Bunu eylemlerimizle de gösteriyoruz (...) Savaşıyoruz, kazanacağız," diyerek, tüm olumsuzluklara ve darbeci ihanete rağmen, mücadelenin ivmesini yükseltmiş olmakla, halk ordusuna yürüyüşün odağı olacağını gösterdi.

Yurtseverlerin "Ateşkes Taktiği" ile İttifak Politikası Aynı Anlayışın Ürünüydü

Yurtsever hareket, 1993'e girerken savaşı her alanda yükseltme hedefi ile hareket edeceğini açıklamıştı.

Newroz günü (21 Mart) yaklaşırken, bu kez tam tersi yönde bir açıklama yaptı. Önceki yıllarını aksine, '93 Newroz gününün, "milli bayram havası içinde" ve "mümkün olduğunca barışçıl bir biçimde" kutlanması çağrısı yaptı.

Bu çağrının arkasında bulunan asıl politik tavır daha sonra ortaya çıktı. Newroz'a dört gün kala 17 Mart '93'te Lübnan'da yaptığı bir basın toplantısında A. Öcalan, PKK'nın 25 günlük -bu süre daha sonra uzatıldı- ateşkes kararı aldığını açıkladı.

Aynı dönemde PKK ittifak anlayışında da değişikliğe iş-aret eden adımlar attı. PKK, uzun yıllardır, "teslimiyetçi." ve "hain" olarak gördüğü PSK lideri Kemal Burkay ile "birlik protokolü" imzaladı. Feodal milliyetçi yapıdaki Irak Kürdistanı Yurtseverler Birliği Lideri Celal Talabani ile de aynı şekilde yakınlaşma içine girdi.

Emperyalizm ve TC ile işbirliği yapan Talabani ile uzlaşmacı reformist politik çizgiye sahip, ömrü boyunca silahlı mücadeleye karşı çıkmış Kemal Burkay'ın PKK ile yakınlaşmış olması sadece ilkesiz bir birliğin işareti değildi. PKK'nın uzlaşmacı politikalara kapı açmasının da bir göstergesi oldu. Ateşkes taktiği ile ittifak konusunda atılan bu adımların aynı sürece rastlaması bir tesadüf değildi. Her iki gelişme de, bir ve aynı anlayışın sonucuydu. PKK Genel Sekreterinin, bir süre önce, TC ile siyasal görüşmelere hazır olduğunu ve TC ile bir federasyona razı olduğunu açıklaması, söz konusu anlayışın yeni uzlaşma isteğinin ifadelendirilmesiydi.

Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle hareket eden Devrimci Sol, kır gerillasının yaratılmasında önemli adımlar attı.

Ancak PKK'nın ilan ettiği ateşkese devlet, saldırılarını sürdürerek yanıt verdi. Bu süre içinde 110 gerillanın öldüğü açıklandı. En son Botan'da 13 PKK gerillasının ölümü üzerine, Bingöl'de 33 erin öldürülmesiyle ateşkes fiilen sona erdi.

Ateşkesin sona ermesinden sonra PKK'nın gerilla gücü ve siyasal etkinliği arttı.

Dersim'de Siyasi Hegemonyacılık Mücadeleye Zarar Verdi

PKK'nın Dersim eyalet sorumlusu Dr. Baran, bir süredir diğer devrimcilere karşı aldığı tavrı şöyle açıklamıştı: "Türk Solu Dersim'de misafirimizdir." Hemen anlaşılacağı gibi PKK, "Türk solu" olarak nitelediği grupları Dersim'de yabancı olarak görüyor ve tüm hareketlerinde kendilerinden izin almasını istiyordu.

Bu anlayışın sonucu olarak, 9 Ekim günü Hozat ilçesi Tavuklu Köyü'nde 8 kişilik bir TDKP'li grup ile karşılaşan PKK'lılar, 4 TDKP'liyi öldürdü, ikisini yaraladı, iki kişiyi de yanına alarak götürdü. Bir başka yerde, TKP/ML taraftarı bir kişinin istedikleri vergiyi vermemesi üzerine oğlunu dağa götürdüler. Bu kişinin ellerinden kaçması üzerine, köyüne giderek babası ve iki kardeşini kurşuna dizdiler. Kamer Özkan isimli, Tekoşina Sosyalist Örgütü'ne mensup bir kişi, halın ve MİT üyesi olduğu gerekçesiyle öldürüldü. Işin tartışılan yanı, bu kişinin öldürülme gerekçesi açıklanırken, Tekoşina Sosyalist Örgütü'nün de MİT tarafından yönlendirilen bir örgüt olarak nitelendirilmesiydi. Oysa aynı örgüt ile PKK, Avrupa'da ulusal cephe çalışması yapıyordu.

Dersim'de PKK, halka yönelik çeşitli yasaklama kararları dayatarak vergi verme ve gerillaya katılma zorunluluğu getirerek ve öğretmenlere yönelik şiddet eylemleri gerçekleştirerek, halk içinde korku ve şaşkınlığa yol açtı. Dersim halkı, ölen 4 TDKP'linin cenazelerine sahip çıkarak, PKK'nın sol içi şiddet uygulamalarını tasvip etmediğini gösterdi.

Gelişmelerden sonra Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Komutanlığı'nın yaptığı Ekim 1993 tarihli açıklamada PKK'nın tavrı eleştirildi ve "PKK'nın bu tekkeci sekter, küçük-burjuva sabırsızlığı, oligarşinin savaşan güçleri karşı karşıya getirme, halkla ilişkilerini koparma, kontrgerillanın psikolojik-askeri saldırısına prim verecek, güçlendirecek" uyarısında bulundu. Sorunun çözümü için, ayrıca, somut öneriler getirildi.

Gelişen olumsuz olaylara sebep olan anlayışın, PKK'nın hegemonyacı anlayışının değiştiğine dair bir gelişme henüz gözlenmedi.

TC Sahte Zaferlerle Kendini Avuttu

TC, içinde bulunduğu çözümsüzlüğün yarattığı başarısızlık havasını bir ölçüde dağıtmak için zafer kazanmaya şiddetle ihtiyaç duyar hale gelmişti. Ona bu "zafer"i emrindeki burjuva basın ve TV kanalları hediye etti. Zafer haberlerinin derlendiği ilk mekan Kuzey Irak oldu. TC K. Irak topraklarına daha önce de birçok defa sınırötesi harekatlar yapmıştı. Kendi koyduğu burjuva hukuk kurallarını bile açıkça ihlal ederek kirli savaşı başka ülke topraklarına pervasızca taşıyan devlet, bu operasyonları hem psikolojik savaşın bir unsuru olarak, hem de gerilla mücadelesinin önünü alabilmek için kullanmaya çalıştı.

'91'deki Körfez savaşından sonra, Kuzey Irak'ta ABD'nin denetiminde, Çekiç Güç'ün koruyuculuğunda Federe Kürt Devleti kurulmuştu. Çekiç Güç'ün Türkiye topraklarında bulunmasını vesile ederek Kürtlerin hamiliğine soyunan TC, Talabani ve Barzani ile yakın ilişki kurarak, PKK'ya karşı kullanmaya çalıştı. Bu arada K. Irak, TC'nin istediği zaman operasyon düzenleyebileceği bir açık alan haline geldi. Uluslararası hukuk kurallarını hiçe sayarak Kuzey Irak'a defalarca kara ve hava operasyonu düzenleyen TC, bu operasyonları "zafer" olarak göstermeye başladı.

Özellikle hava operasyonlarında sık sık Kürt köyleri hedef durumuna geldi, sivil insanlar öldü. Öyle ki, TC işbirlikçisi Barzani bile, bu hava operasyonlarını kınamak zorunda kaldı.

'93 yılının son aylarında ise Avrupa'daki bazı gelişmeler TC'nin "zafer" kazanması olarak yansıtıldı. Bazı Avrupa devletleri, kendi topraklarındaki eylemleri sebep olarak gösterip, kimi yurtsever dernekleri kapatmış ve yasaklamışlardı.

TC hükümeti bu durumu adeta "zafer sarhoşu" olarak kutladı. Oysa, kapatılan derneklerin yerine başka isimlerle yenilerinin açılması için bir hafta bile beklemek gerekmedi.

Bu arada emperyalist *bir tehdit gücü olan Çekiç* Güç'ün Türkiye topraklarını işgali 1993 yılında da devam etti. '93'ün son günlerinde Çekiç Güç'ün görev süresinin bir kez daha uzatılması, MGK ve Bakanlar Kurulu'nda görüşülerek kabul edildi, yasa önerisi Meclis'e gönderildi. ✪

VE SONUÇ: daha fazla çözümsüzlük

Kirli Savaşın Faturası Ağırlaştı

Tüm savaşlarda en büyük maliyet, akan insan kanıdır. Geçtiğimiz yıl sayıları binleri aşan Kürt insanının yanısıra asker, polis ve subay kesiminden ölenlerin sayısı da arttı. Asker kayıpları arttıkça başka bir gerçek daha ortaya çıktı: Zenginlerin, üst düzey bürokratlarının, bakanların ve generallerin çocukları, sıcak çatışma bölgelerine gönderilen askeri birlikler arasında yer almıyorlardı, dolayısıyla ölen askerler içinde ailesi zengin olana rastlanmadı. Bu tür aileler, bir yolunu bulup çocuklarına ya hiç askerlik yaptırmadılar ya da batı bölgelerinde risksiz yerlerde yaptırıyorlardı.

"Askere gitmeyen haindir" diyen Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in oğlunun da askere gitmeyenler arasında yer alması, durumu tüm açıklığı ile ortaya koymuştu.

Faturanın Parasal Yanı Ekonomi İçin Ağır Bir Yük Haline Geldi

Ankara Sanayi Odası'nın yaptığı incelemeye göre bir yılda kirli savaşa harcanan para miktarı şöyle::

44.372 köy korucusuna yapılan ödemeler ve yiyecek, giyecek ve cephane yardımları: 5 trilyon lira.

Bölgede 1991 ve 1992'de yapımına başlanan 7195 polis lojmanı, 55 cezaevi, 353 jandarma karakolu, 697 jandarma lojmanı: 30 trilyon lira.

Olağanüstü Hal Bölgesi'nde görev yapan kamu görevlilerine ödenen tazminat 3.6 trilyon lira.

Askeri ve adli personel ile örtülü ödenekten maaş alan MİT mensuplarına yapılan ödemeler: 6.5 trilyon lira.

Bir Kuzey Irak operasyonunun maliyeti: 13 trilyon lira.

Toplam: 58.1 trilyon lira.

Bu rakamlara silah alımı için harcanan para ve askeri hareketler için ordunun kullandığı bütçe dahil edildiği zaman, harcamaların toplamı 100 trilyonun üzerine çıktı.

Bu durum, vergilerin artırılması ve ücretlerin düşük tutulması yoluyla halka yansıtıldı, savaşın gideri halkın sırtına yüklendi. Böylece süren bu savaş bir taraftan kan akmasına, öbür taraftan emekçi halkın bir bütün olarak daha da yoksullaşmasına yol açtı.

Devlet Kürt Halkını Tümüyle Kaybetti

Kürt halkı için devlet olgusunun uzun zamandan beri anlamı, baskı, işkence, bomba, kurşun, özel tim ve asker katliamları ile sınırlanan bir içerik kazanmıştı. Devletin varlığını ifade eden olgu artık, ne sağlık, ne eğitim, ne de sosyal hizmetlerdi; tek olgu kalmıştı, o da militarist güçler ve uygulamalarıydı.

Bu kadar baskıya hedef olan, topraklarından ve işinden edilen Kürt halkı, devlete duyduğu öfkenin yanısıra, Kürt ulusal kimliğini de bilincinde büyütttü.

Devlet ile beraber, düzen partileri de Kürt halkı için bitti. Koalisyon hükümetinin ilk kurulduğu zamanlar, başbakan ve bakanlar kitleleri toplayıp, örneğin Diyarbakır'da miting yapabiliyordu. 1993'te başbakan Lice'ye gidemedi. Halkın içine giremez oldular.

Devlet üst düzey yöneticilerinin, korucubaşlarıyla yani Kürt halkının hiçbir parçasını temsil etmeyen, kendi aşiretlerinin tamamından bile saygı görmeyen, birçok suça dahil olmuş kişilerle Ankara'da toplantılar yapmasının ortaya çıkardığı sonuç şudur: Devlet Kürt halkı içinde korucubaşları dışında tutunacak kitle zemini bulamaz hale gelmiştir.

Yerel seçimler yaklaşırken, devlete, seçimleri iptal etmek de dahil önlem üzerine önlem düşündüren olgu da aynıdır. Devlet, seçim sonuçları ile siyasal yenilgisinin tescil edilmesini istememektedir.

Önceden sık sık başvurulan seçimler, devletin siyasal krizini hafiftetmek için başvurduğu bir yokla, kendini bir ölçüde yenileme yöntemiydi. Şimdi seçimler devletin kabusu oldu. Sadece bu olgu bile, -yerel seçim sonuçları ne olursa olsun- devletin çözümsüzlüğünün derinleştiğini gösterir.✪

Dersim'in Çemberlitaş Köyü'nde devlet terörü

Elazığ (Mücadele)- Dersim'in Ovacık ilçesi Tornova nahiyesine bağlı Çemberlitaş (Aynalı Posvak) Köyü çevresine 13 Aralık günü pusu kuran askerlerle TİKKO gerillaları arasında çatışma çıktı. Saatler süren çatışmada üç asker ölürken dört TİKKO gerillası da şehit düştü. Ayrıcaorada top oynayan Halil Laco (13) isimli çocukla balkonda duran Nuray Laco (16) isimli genç kız askerlerin rastgele köyün içine ateş açmaları sonucu vurularak öldüler.

Daha sonra görüştüğümüz bir köylü olayın gelişimini şöyle anlattı.

"Sabah saat 9 sıralarında gerilla köye geldi. Çok yorgun bir halleri vardı. Gece hava çok kötüydü, O sıralarda köyün çevresinde asker pusu kurmuş, bundan ne bizim ne de gerillanın haberi vardı. Zaten asker gerilanın köye girmesini beklemiş, böylelikle hem köy halkına hem de gerillaya zarar vermeyi planlamış. Daha sonra hiçbir çağrı yapılmadan köyün üzerine ateş etmeye başladılar. Gerilla halka zarar vermemek için köy içinde çatışmaya girmek istemedi, köy dışına çıkmaya çalışıyordu.

Askerin rastgele köyü taraması sonucu köy meydanında top oynayan Halil bacağından vuruldu. Nuray da balkonda bulunuyordu; onun da göğsüne kurşun isabet etti. İkisinin de üzerine bilinçli olarak ateş açılmıştı. Askerler bize zorla köyü boşaltmamız için baskı yaptı. Bizler de çıkmak zorunda kaldık. O gece ertesi günün sabahına kadar asker bizi köyün dışında karın üzerinde bekletti. Sabah da bizi karşı köye götürdüler, çatışma halen devam ediyordu. Bir gece de orada bekletildik.

Olayın ikinci günü köye döndük, dört gerillanın, Halil'in ve Nuray'ın öldüğünü öğrendik. Nuray ve Halil'in yarası pek ağır değildi, kurtarılma imkanları olmasına rağmen ölüme terk edilmişlerdi. Köyümüz tanınmaz haldeydi; bütün evlerin camları, kapıları, merdivenleri kırılmıştı. Kışlık yiyeceklerimiz, un, tuz, şeker, çay, yağ vb. bütün yiyeceklerimiz birbirine karıştırılmıştı. Elbiselerimiz, kapılarımız kurşun yağmuruna tutulmuştu. Nuray Laco'nun evindeki durum da aynıydı. Onun çeyizinin bulunduğu sandığı kırmışlar, çeyizi etrafa serpiştirerek üzerine çay suyu dökmüşlerdi.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi çeyizinde bulunan yün çorapları da çalmışlardı. Evlerimiz kullanılmaz haldeydi. Bu nedenle komşu köylerde kalmak zorundaydık." dedi.

O sırada ağlamaya başlayan yaşlı bir teyze büyük bir acı ve kinle "Bunlar gavurdan da beterler, caniler, köyde estirdikleri terör yetmiyormuş gibi gerillaların cesetlerine olmadık işkenceler yapmışlar, evlatlarımızın ölülerinden bile korkuyorlar. Böyle devlet yere batsın. Devlet böyle terör estirmeye devam ettikçe daha çok çocuklarımız dağa çıkacaktır." diye feryat ediyordu.

Gerillalardan isimleri tespit edilen Fevzi Koç'un cenazesi Hozat'ın Zimek köyünde, Yılmaz San'ın cenazesi Ovacık'ta kendi köyünde toprağa verildi. Hozat ve Ovacık'ta esnaf devlet güçlerinin katliamını protesto etmek için kepenk kapatma eylemi yaptı.

Diyarbakır'da "huzur" operasyonları

Anti-Terör Yasası'nda yapılması düşünülen değişikliklerle keyfi uygulamalarına dayanak oluşturan devlet güçleri "huzur operasyonları" adı altında halka uyguladıkları baskıları artırdı.

Polis tarafından Diyarbakır'da 21 Aralık günü yapılan operasyonlarda 20 kişi gözaltına alındı. Aralarında bulunan 12 yaşındaki iki çocuğun gözaltına alınma gerekçeleri ise kimliklerinin bulunmamasıydı. Gözaltına alınanlar hiçbir gerekçe gösterilmeden iki gün şubede tutulurken bu kez de Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı 150 kadar polis 22 Aralık günü Yetiştirme Yurdu'nu basarak 17 öğrenciyi şüpheli şahıs oldukları gerekçesiyle gözaltına aldı. Aynı gün Ziya Gökalp Erkek Öğrenci Yurdu'nda yapılan baskında da bir öğrenci gözaltına alındı. Kürt halkının tümünü potansiyel suçlu olarak gören polisin bir kişiyi gözaltına alma nedeni ise kimlik kontrolü sırasında bakışının beğenilmemesiydi.

Doğubeyazıt devlet güçleri tarafından bir kez daha tarandı

23 Aralık 1993 Perşembe akşamı saat 20:30'dan sabaha karşı 05'e kadar Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesi devlet güçleri tarafından tarandı.

Abeliğör Mahallesi'nden ve ilçenin girişindeki Uluyol Karakolu'ndan "karşılıklı"açılan ateşin iki tarafında da devlet güçleri vardı. Çünkü olaya çatışma süsü vermek için böyle bir senaryoya başvurdular. Özel timlerin panzerlerdeki uçaksavar silahları ve bizzat panzerleri kullanarak başlattıkları operasyon evlere ve esnafa büyük zarar verdi. Yıldız Kırtasiye, Okçu Ticaret, Yaprak Pastanesi, Kristal Pastanesi, Ozan Kundura, Esra Kuaför vb. ayrıca Belediye ve TEK binaları her baskında olduğu gibi bu kez de hasar gören yerler arasındaydı.

Doğubeyazıt'ın en önemli geçim kaynaklarından biri olan pasajın kapıları panzerlerle kırılarak talan edildi. Büyük Pasaj ve Doğubeyazıt Pasajı'nda elektrikli eşya satışı yapılmakta. Esnafın yıkım ve talandan sonra uğradığı hasar ise milyarları bulmaktadır. Devlet yetkilileri her zaman pasaj esnafına "PKK'ya yardım ediyorsunuz. Bir gün pasaja saldıracağız aklınız başınıza gelecek." diyerek tehditler savuruyorlardı. Perşembe günü yaptıkları ise bu tehditlerini gerçekleştirmeleriydi.

Ertesi gün ilçeye gelen devlet yetkilileri olaya ilişkin değişik açıklamalarda bulundular. Ağrı Valisi esnafa zararın karşılanacağını belirtti. Ancak bir başka yetkilinin "Kapıları kalasla kırıp eşyaları hırsızların çalabileceğini" belirtmesi üzerine vali son olarak esnafa görgü tanığı bulup savcılığa başvuruda bulunmalarını "önerdi". Esnafın MKE damgalı ve panzerli bir tek hırsızın Doğubeyazıt'ta bulunmadığını, bunların devlete ait olduğunu belirtmeleri ise dikkate alınmadı. Ağrı valisi ve yanındaki heyet kanıtları görmezlikten gelerek Doğubeyazıt'ı terk ettiler.

Bartın Cezaevi'nde ziyaretçiye polis tehdidi

Malatya (Mücadele)- Cezaevlerine yönelik tecritler, sürgünler ve saldırılar devam ederken, tutuklu yakınları da polislerin keyfi davranışlarından yeterince nasibini alıyorlar.

Malatya Mücadele Bürosu muhabirimiz Erdal Öztürk, Malatya'dan Bartın'a sürgün edilen bir tutsağın annesi ile birlikte cezaevine ziyarete gittiği sırada, Bartın'da Türk İntikam Tugayı (TİT) elemanı olduklarını söyleyen silahlı kişiler tarafından kaçırılarak ölümle tehdit edildi.

Soyadı tutmadığı için ziyaret mahalline giremeyen muhabirimiz, cezaevi önünde, birlikte geldikleri anneyi beklerken, önce, yanına gelen iki sivil polis tarafından kimliğine bakılmak istendi ve bazı sorular soruldu.

Bir süre sonra şehir merkezine giden muhabirimiz Erdal Öztürk, geri dönerken, yanına yaklaşan Renault marka sivil plakalı bir arabadan inen kişiler tarafından zor kullanılarak arabaya bindirildi, gözleri bağlanarak ıssız bir yere götürüldü.

Muhabirimiz daha sonraki gelişmeleri şöyle anlattı: "Arabanın içindeyken beni infaz edeceklerini, kendilerinin Türk İntikam Tugayı üyesi olduklarını söylüyorlardı. Issız bir yerde arabadan indirdiler. Bir süre beni nasıl öldüreceklerini tartıştılar. Sonra da sağıma, soluma ateş etmeye başladılar. Benim tepkimin ne olacağını merak ediyorlardı. Ben de gözlerimi açmak için beze uzanınca hemen ellerimi tuttular. Ve beni tekrar arabaya bindirdiler. Bir daha seni Bartın'da görürsek bu defa öldüreceğiz diye tehdit ederek Devrek denilen bir yerde bıraktılar."

Cezaevlerine yönelik saldırılarla yetinmeyenler, devrimci tutsakların ziyaretçilerini de tehdit edip, gelmelerini engellemek istiyorlar. Tutsakların direnişini engelleyemedikleri gibi, yakınlarının onlara sahip çıkmasını da engelleyemeyecekler.

EĞİT-SEN'li öğretmenlere sürgün

Elazığ (Mücadele)- Elazığ'da EĞİT-SEN'e üye olan 13 öğretmen hiçbir gerekçe gösterilmeden, ne idari ne de adli bir soruşturmaya dayanmadan, tümüyle keyfi olarak başka illere "atandı". Atama kararı, öğretmenlere Milli Eğitim Müdür Yardımcısı tarafından geçtiğimiz hafta içinde tebliğ edildi.

Sürgün anlamına gelen atamaların yapıldığı iller ve ataması yapılan öğretmenler şunlar: Mehmet Cebe (Rize), Gamze Halisdemir, Mehmet Artan, Suat Doğan (Yozgat), Mustafa Elveren, Yüksel Bakış (Kayseri), Şahin Özler (Amasya), Seracettin Sarı, Kemal Sönmez, Hüseyin Koç (Aksaray), Mehmet Nafiz Koç (Ordu), Nevres Çaynak (Trabzon), Hasan Öz (Kastamonu)

Görüştüğümüz bir öğretmen sürgüne gönderilen öğretmenlerin çevrede ilerici, yurtsever görüşleri ile tanındıklarını, tamamının EĞİT-SEN üyesi olduğunu ve sürgünlerin ilerici, yurtsever öğretmenlere yönelik bir saldırı ve tehdit anlamı taşıdığını söyledi. EĞİT-SEN Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir, "Sürgüne gönderilecek öğretmen sayısının 50 civarında olduğunu Milli Eğitim çevrelerinden öğrendik, ancak tepkilerin büyümemesi için, sürgünleri parça parça gündeme getiriyorlar." diyerek bu keyfi sürgün kararını durdurmak için ellerinden geleni yapacaklarını belirtti.

Ayrıca EĞİT-SEN Elazığ Şubesi adına yapılan yazılı açıklamada "Verilen ücretle zar zor geçinmeye çalışan insanları, bu kış günü yerinden yuvasından ayırmak, aileleri parçalamak" anlamına gelen sürgünün şiddetle protesto edildiği, bu uygulamanın "Sendikal haklar mücadelesinin örgütlü gücü EĞİT-SEN'i zayıflatma" amacını da içerdiği belirtilerek, tüm siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve duyarlı kişilerin sürgünlere karşı tavır alması istendi.

EĞİT-SEN şubesinde oluşturulan bir heyet, Elazığ'daki tüm siyasi partileri ve sendikaları tek tek dolaşarak, destek ve duyarlılık çağrısı yaptı. Milli Eğitim Bakanlığı ve Meclis'e telgraf ve faks mesajları çekilerek, keyfi sürgün kararı kınandı.

Elazığ'da bu tür baskılar yeni değildir. Geçtiğimiz iki yıl içinde de öğretmenler dahil bazı kamu çalışanları gözaltına alınıp işkence gördü, açığa alında, sürgün edildi. Davaları beraatle sonuçlananlar da göreve başlatılmadı.

İktidarın gerçek yüzünü ve acizliğini gösteren bu baskılar kamu emekçilerinin halkı mücadelesini engelleyemeyecek.

Açlık grevleri kazanıma doğru ilerliyor

Devrimci tutsakların süresiz açlık grevi devam ederken 9 Eylül genelgesi işlevini yitirmeye başladı. Direniş kazanıma doğru ilerliyor. Devrimci tutsakların 80 sonrası oligarşinin zindancılık politikalarına karşı yürüttükleri mücadele ile yarattıkları teslim olmama ve yaptırımları kabul etmeme geleneği, bugün hemen tüm cezaevlerine kadar uzanan süresiz açlık grevleriyle devam ediyor. O gün tek tip elbise ve siyasi kimliğin kabul edilmesi için yapılan açlık grevleri bugün sürgün ve sevklerin durdurulması için yapılıyor. Tutsaklar oligarşiyi zindancılık politikalarıyla birlikte bir kez daha dize getirmek için direniyor.

Bursa ve Çanakkale'de Tutsaklar Kazandı

Bursa Cezaevi'nde tutsakların açlık grevi 12. gününde bitirildi. Cezaevi idaresi Bursa Cezaevi'nde bulunan ancak İstanbul DGM'de yargılanan tutsakların Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'ne sevk istemlerini kabul etti. Ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına bir yazı göndererek İstanbul DGM'de yargılanan 32 tutsağın Bayrampaşa'ya gönderilmelerinin uygun görüldüğünü bildirdi. Tutsaklar cezaevi idaresinden yılbaşından sonra ilk hafta içinde sevklerin yapılacağına dair söz almaları üzerine açlık grevini 28 Aralık günü bitirdiler. Çanakkale Cezaevi'nde ise tutsakların insanca yaşam koşullarının düzeltilmesini içeren 23 maddelik talepleri kabul edildi. Bunun üzerine tutsaklar 29 Aralık'ta açlık grevlerini bitirdiler. Süresiz açlık grevi sırasında Bursa'da Erol Ankan ve Hakan Yıldız, Çanakkale'de ise Ali İnce hastaneye kaldırılmışlardı.

Öte yandan Bayrampaşa Cezaevi'nde ise Devrimci Sol tutsakları genelgenin tümden kaldırılması talebiyle açlık grevini sürdürürken, diğer tutsaklar açlık grevini bitirdiler.

Antep Cezaevi'nde Tutsaklardan Açıklama

Devrimci Sol tutsaklarının Antep Cezaevi'ndeki süresiz açlık grevi 20. gününe girdi. Devrimci Sol tutsakları 25 Aralık'ta yaptıkları açıklamada *"Oligarşi cezaevlerini değirmen taşına dönüştürmek isterken, devrimci tutsaklar ise mücadelenin bir alanına dönüştürmek isterler. Bu kez oligarşi, devrimci tutsaklara yönelik baskı, tecrit ve sürgün politikalarını dayatmaktadır. Düşman iradesine karşı çıkmanın tek yolu devrimci tutsakların onurlu direnişi olmalıdır."* dediler. 9 Eylül '93 tarihli tecrit sürgün genelgesinin iptali, devrimci tutsakların bulundukları cezaevlerindeki hak gasplarına, keyfi baskılara bir an önce son verilmesi, tutsakların taleplerinin karşılanması için başlattıkları süresiz açlık grevini sürdürüyorlar.

Malatya'da 5 Tutsak Hastaneye Kaldırıldı

Malatya Cezaevi'nde 15 Aralık'ta açlık grevine başlayan 44 Devrimci Sol tutsağından beşi hastaneye kaldırıldı. 28 Aralık'ta Devrimci Sol tutsakları adına açıklama yapan Cumhur Bircan açlık grevinin 13. gününde Fedai Şarıklı, Süleyman Yıldız, Hüseyin Solak, Yaşar Sarıoğlu ve Oğuzhan Durmuş'un mide kasılması ve kanama geçirdiklerin için hastaneye gönderildiklerini, ancak arkadaşlarının tedavi kabul etmediklerini söyledi. Ayrıca açıklamada "Bizler 12 Eylül zindancılarına karşı her türlü bedeli ödeyerek kazandığımız hakları, ne pahasına olursa olsun koruyacağız" diyen Cumhur Bircan, haklarını alıncaya kadar süresiz açlık grevini sürdüreceklerini belirtti.

Ailelerin Tepki ve Protestoları

Devrimci Sol tutsaklarının sürdürdüğü süresiz açlık grevine aileler de destek veriyorlar. Tutuklu aileleri 27 Aralık günü Antep İHD şubesinde basın açıklaması yaparak cezaevlerindeki baskıları protesto ettiler. Açlık grevindeki evlatlarını destekleyen aileler *"Devlet 12 Eylül'den bu yana cezaevlerine doldurduğu çocuklarımıza akla hayale gelmeyecek baskılar yaptı. Şimdi ise cezaevlerinde yaşanan koşullar o dönemleri aratmayacak şekilde artmıştır. Bugünden sonra doğacak olumsuzluklardan ne çocuklarımız ne de bizler sorumlu olmayacağız."* dediler. Tutsak aileleri aynı zamanda evlatlarının tutuklu bulunduğu cezaevi müdürlerine mektup gönderdiler, Adalet Bakanlığı'na da protesto telgrafı çektiler.

Ankara'da da tutsak aileleri 27 Aralık günü Ankara ÖZGÜR-DER'de basın açıklaması yaptılar. Yaptıkları basın açıklamasında *"Çocuklarımız bugüne kadar gerek kendilerinin gerekse halkın demokratik haklarını her ne pahasına olursa olsun korumaya çalışmaktadırlar. Bugün cezaevlerinde olmalarının nedeni de budur. Gerek idam tehditleri gerek Anti-Terör Yasası bugün özelde çocuklarımıza yönelmiş olmakla birlikte özde bizlere, tüm halka yönelmiştir."* diyerek direnişin yanında olduklarını belirttiler.

Malatya Cezaevi'nde süresiz açlık grevinde yakınları bulunan Adana ÖZGÜR-DER'li tutsak aileleri 28 Aralık'ta SHP il binasına giderek çocuklarının taleplerinin yerine getirilmesini istediler. İl binasında kimseyi bulamayan aileler *"Bizler ÖZGÜR-DER'li aileler olarak çocuklarımızın başlattığı hakkı ve meşru açlık grevini sonuna kadar destekliyoruz"* dediler. Aileler daha sonra istemlerini yazılı olarak SHP'ye bıraktılar ve birkaç gün sonra tekrar geleceklerini söylediler. Ailelerin SHP'den ayrılmasından sonra ÖZGÜR-DER'li basan polis kimseyi bulamayınca buradan ayrıldı.

Tutsaklara DGM Koridorlarında Saldırı

Egemen güçlerin cezaevlerindeki tutsaklara yönelik saldırıları DGM koridorlarında da sürüyor. 24 Aralık günü Ankara DGM'ye getirilen Devrimci Sol tutsaklarından Mustafa Esen, Necati Erbasan, İbrahim Tuna, Hüseyin Özpolat ve Hakkı Gökhan Menet, Astsubay Emrah Usta'nın emriyle askerlerin saldırısına uğradılar. Devrimci Sol tutsakları yaptıkları açıklamada saldırının cezaevi tabibinin yaptığı kontrolle belgelendiğini söylediler. Tutsakların mahkemeye yaptıkları suç duyurusu reddedilerek "Olay bizi ilgilendirmez. Biz sadece mahkeme salonunda olanlardan sorumluyuz." denildi. Devrimci Sol tutsakları bu tür saldırılardan dış güvenlikten sorumlu üsteğmen Mustafa Şahin, Astsubay ve diğer yetkililerin sorumlu olduğunu söylediler.

9 Eylül Genelgesi

Adalet Bakanlığı, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü tarafından çıkanlan 9 Eylül Genelgesi, İstanbul DGM'nin yargı kapsamına giren siyasi tutsakların hangi cezaevlerine konulacağını belirliyor. Bu genelgeye göre, İstanbul ve çevresindeki illerde siyasi nedenlerle tutuklananlar, İstanbul DGM'de yargılandıkları halde Sağmalcılar Cezaevi'ne gönderilmeyecekler.

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü tarafından 9 ve 24 Ağustos tarihlerinde iki ayrı genelge çıkarılmıştı; bu genelgelerde de yine siyasi tutsakların hangi cezaevlerine konulacakları açıklanmıştı. Ancak o dönem bu uygulamayı tam olarak sağlayamamaları nedeniyle Adalet Bakanlığı 9 Eylül'de yeni bir genelge çıkarmak zorunda kaldı.

Bu düzenlemeye göre, erkek tutuklulardan; Tekirdağ, Edirne ve Kırklareli il ve ilçelerinde tutuklananlar Kırklareli E Tipi Cezaevi'ne; İstanbul, Bilecik, Bursa, Balıkesir il ve ilçelerinde tutuklananlar Bursa Özel Tip Cezaevi'ne, Kocaeli ve Sakarya il ve ilçelerinde tutuklananlar Gebze Özel Tip Cezaevi'ne, Çanakkale il ve ilçelerinde tutuklananlar Çanakkale E Tipi Cezaevi'ne, İstanbul'da tutuklanan bayanlar ise, Sakarya Kapalı Cezaevi'ne gönderilecekler.

Genelgeyle aslolarak Sağmalcılar Cezaevi'nin tasfiyesi hedefleniyor. Bugüne dek, protestolarıyla, tepkileriyle bir güç olan Sağmalcılar Cezaevi'ni hedef olarak seçen iktidar, tecrit-sürgün politikalarını bu cezaevi üzerinde yoğunlaştırıyor.

Araklı EĞİT-SEN Temsilciliği Açıldı

Trabzon (Mücadele)- Eğitim ve Bilim emekçilerinin sendikal örgütlülüğü olan EĞİT-SEN'in Araklı ilçe temsilciliği 26 Aralık günü düzenlenen bir törenle açıldı. Törene kamu emekçilerinin yanısıra bazı sendika ve parti temsilcileri de katıldı.

Hak arama ve demokrasi mücadelesinde şehit düşen eğitim emekçileri adına yapılan saygı duruşu ile başlayan törende ilçe temsilcisi Engin Nur da bir konuşma yaptı. Nur konuşmasında "Bundan sonraki süreçte siyasal iktidarın kamu çalışanlarının önüne koyduğu grev ve toplu sözleşme hakkı olmayan içi boş sendika yasasına karşı fiili, meşru ve kitlesel mücadele anlayışı ile esas olarak kendi özgücümüze dayanarak toplu sözleşme ve grev hakkımızı alıncaya kadar mücadele edeceğiz." dedi. Daha sonra Trabzon EĞİT-SEN Şube başkanı ve kamu çalışanları platformuna dahil sendika başkanlarının konuşma yaptığı törene bazı siyasi partilerin ilçe başkanları ve Araklı belediye başkanı da katılarak başarı mesajlarını sundular.

ENERJİ-SEN Sıvas Şubesi Açıldı

Enerji-Sen Sıvas şubesi işçi sendikalarının da yoğun katılımıyla 18 Aralık günü açıldı. Açılışta konuşma yapan Şube Başkanı Ümit Metin "Yasa yapanlar engellemeye çalışıyor. Biz çalışanların birliğinden yanayız. Zaten üç sendika (Enerji, Tüm Enerji, Genel-Enerji) birleşerek bugüne geldik. Yapı-Yol-Sen'le de birlik çalışmalarımız sürüyor." dedi.

Öte yandan EĞİT-SEN üyesi 100 öğretmenin başlattığı ve imzaladığı mektup kampanyası da başbakanlığa, TBMM'ye ve milletvekillerine gönderilmek üzere sürdürülüyor.

SAĞLIK-SEN'den Florance Nightingale Çalışanlarına Destek

Florance Nightingale Hastanesi'nde direnen işçilerle dayanışma için 23 Aralık günü Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde SAĞLIK-SEN'liler tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

SAĞLIK-SEN'liler açıklamalarında Florance Nightingale çalışanlarının sendika hakkını kullanmak istedikleri için işten atıldıklarını ve bunun özelleşmenin sonucu olduğunu belirttiler.

Florance Nightingale çalışanlarının yalnız olmadığını vurgulayan SAĞLIK-SEN'liler açıklamalarını "Biz sağlık emekçileri sendikası olarak Florance Nightingale direnişini destekliyor, tüm sağlık emekçilerini ve kamuoyunu onları desteklemeye çağırıyoruz." sözleriyle bitirdiler.

'94'ü kazanmalıyız

'93'e şöyle bir dönüp baktığımızda işçi sınıfı açısından atılması gereken ve atılabilecek adımların çok gerisinde bir mesafe katedildiğini görürüz. Sürüncemede kalan birçok grev, fabrika kapılarında yalnız bekleyişler, alınamayan TİS hakları... Yıllardır sürekli artan işçi kıyımına, bu yıl hızlandırılan özelleştirme politikasının yol açtığı kıyımların da eklendiğine tanık olduk hepimiz. Direnişlerin çok büyük bir bölümünün kaynağında işçi kıyımları vardı.

'93'e girerken bu yılın grevler yılı olacağı söylenmişti. Bu, bir bakıma yeni kazanımların yolu demekti. Ancak grevlerin önü çabuk kapatıldı. Ve '93 grevler değil, kıyımlar yılı oldu. Türk-İş'e bağlı yüzlerce işyerinde alınan grev kararı ve 600 bini aşkın işçiyi ilgilendiren TİS, masada yine Türk-İş tarafından siyasi iktidara teslim edildi. Direnişlerde yoktu sendikalar. '93 onların sadece blöf yılı oldu.

İşçi kıyımlarına karşı taban inisiyatifinin sendikayı aşamadığı yerde, direnişler parmakla gösterilecek sayıda kaldı. Uzun süreli, kararlı, özverili direnişler ise devrimci işçilerin önderliğiyle, sarı sendikacılığın aşılmasıyla mümkün olabildi ancak.

İşçi kıyımının odağında özelleştirme vardı. İşçiler özelleştirmenin sonucunu ve buna karşı mücadeleyi tartıştılar ve Özelleştirmeye Karşı Mücadele Komiteleri gündeme geldi. Komiteler, özelleştirmeye karşı mücadelede yeni bir adım, yeni bir mevzi oldular.

Masa başında imzalanan toplu iş sözleşmelerini sonraki günlerde gasp etmek burjuvazinin, patronların geleneği haline dönüştü. Sayısız direniş maaş farklarının, ücretlerin, sosyal hakların gasp edilmesi üzerine gelişti.

Belediye işçilerinin yaşadığı ücret alamama sorununa başka işkollarında çalışan işçiler de dahil edildi.

'93 1 Mayıs'ında on binlerce işçi alanlardaydı. Devrimci hareketin ve devrimci işçilerin bedeller ödeyerek önderlik ettiği uzun mücadelenin sonucuydu bu. 1 Mayıs kazanılmıştı.

Başarı için dayanışma şarttı. Devrimci Mücadelede İşçiler yine her direnişin yanına koştular. Sayısız grev ziyaretleri örgütlediler. Ancak kitlesel ve üretimden gelen gücün kullanıldığı bir dayanışma, yine de sürecin, '93'ün en önemli eksiği olarak kaldı.

Emeğimizi ve onurumuzu korumak kararlılık ister. Çalışma hakkını, sosyal ve sendikal haklarını kaybeden bir işçi sınıfı gücünün büyük bir bölümünü de kaybetmiş olur. Sermayenin özelleştirmeyle, işçi kıyımıyla, terörle biçimlendirdiği saldırıları geri püskürtecek bir direniş hattı '94'ün en önemli görevi olarak işçi sınıfının önündedir. Ve '94'ü kazanmak bizim ellerimizdedir.

İşten atılmalar, iş kazaları, direnişler, işgaller, grevler... İşçi sınıfının '93 panoraması en özlü bir şekilde böyle ifade edilebilir. 93'teki işçi sınıfı mücadelesini aşağıdaki öne çıkan örneklerle birlikte değerlendirmek ve olumlukları 94'e taşımak gerekiyor.

BİNLERCE İŞÇİ İŞTEN ATILDI

-İstanbul'da Refah Partili belediye başkanlarının göreve başlamasıyla altı belediyede bini aşkın işçi işten atıldı.

-Rumeli Holding'e satılan çimento fabrikalarında Gaziantep'te 33, Çorum'da 43, Trabzon'da 58 işçi işten atıldı.

-İstanbul WYETH Laboratuvarı AŞ'de 149 işçi işten atıldı.

-İzmir Yeşildere'deki deri tabakhaneleri ve atölyelerinin belediye tarafından kapatılması üzerine yaklaşık 10 bin işçi işsiz kaldı.

-Bursa Mudanya Siemens'te 153 işçi işten atıldı.

-Petkim Yarımca tesisleri taşerona verildi. 170 işçi işten atıldı.

-Bursa Plas Fabrikası üretimi durdurduğu gerekçesiyle 284 işçiyi işten çıkardı.

-Çorlu'da 35 deri fabrikasında sendikal çalışma yapıldığı gerekçesiyle 250 deri işçisi işten atıldı.

Kağıthane SABIRLI BİR DİRENİŞ ÖRNEĞİ

Refah Partisi'nin "adil düzen" demagojisi çabuk iflas ettı. RP'li belediye başkanları İstanbul'da iş başına gelir gelmez Güngören, Bağcılar, Bahçelievler, Tuzla ve Kağıthane belediyelerinde çalışan bini aşkın işçiyi işten attı. Kağıthane'de işten atılan 341 işçi 8 Ocak 1993'te ailelerinin de desteğiyle işyeri önünde direnişe başladılar.

Direniş boyunca Ankara'ya yürüdüler. 66 günlük bir süresiz açlık grevi yaptılar. Polis sayısız kez saldırdı direnişe. Kağıthane direnişi '93'le yaşıt. Ve direniş sürüyor. Olumsuzluklara rağmen devrimci işçiler kararlı. Dayanışmaya ve direnişin önünü açan bir çıkışa ihtiyaçları var.

DİRENİŞLER İŞGALLER

-Kocaeli Voltay işçileri 89 işçinin işten atılması üzerine 25 Ocak'ta fabrikayı işgal ettiler.

-Adana Sümerbank Pamuk Dokuma Sanayii'nde çalışan 1200 işçi '92'den itibaren biriken ücret farklarını alabilmek için 18 Mayıs'ta fabrikayı işgal ettiler.

-400'den fazla belediyede 2.5 trilyon alacağı olan 100 bini aşkın belediye işçisi 5 Mayıs'ta bir günlük iş bıraktı.

-Berke Barajı'nda 1300 işçi 5 Mayıs'ta iş güvenliği için iş bıraktı.

-Toplu iş sözleşmesini sürüncemeye soktuğu gerekçesiyle Tek Gıda-İş Sendikası işçileri Adana'da 1 No.lu Şube'yi bastı.

-İstanbul'da 150 bin, Ankara'da 20 bin, Adana'da 13 bin, ülke genelinde 600 bin işçi 30 Temmuz'da vizite eylemi yaparak, toplu sözleşme döneminde Türk-İş ve hükümeti uyardı.

-12 bin liman işçisini kapsayan toplu sözleşme başarıyla sonuçlandı. İşverene işyerlerine taşeron firmanın girmemesi ve emperyalist savaş döneminde, işten atılan 170 işçinin geri alınarak, taşerona karşı ilk zafer kazanıldı.

Küçükçekmece İŞÇİLERİN HAKKI TAŞERONLARA VERİLDİ

Küçükçekmece işçileri haklarını kazandı. Çoğu belediyede olduğu gibi, Küçükçekmece'de de işçiler iki yıl önceki TİS haklarını almak için çalmadık kapı, yapmadıkları eylem bırakmadılar. İşçilere ücret ödemeyen belediye patronu milyarlarca liralık yolsuzluk yapıyor, taşeronlara para ödüyordu. Ekim ortasında işçiler tamamen iş bırakarak, gasp edilen hakların alınceya kadar direnişi sürdürecektirlerini açıkladılar. 60 gün süren iş bırakma 20 Aralık'ta başarı ile noktalandı. "Asla dönüş olmayacak", "Ya ödeyecek, ya ödeyecek" diyerek başlamışlardı, öyle de oldu. İşçiler kişi başına 50-60 milyon lira alarak direnişi bitirdiler.

"UNUTULAN" DİRENİŞLER

-Görgülü Pastanesi grevi yakında ikinci yılını dolduracak.

-Diyarbakır'da Köy İşleri Bakanlığı'na bağlı bir tavukçuluk işletmesindeki grev ikinci yılını geride bıraktı.

-İstanbul Cam Sanayi işçileri 9 aydır grevdeler.

- Trakya Salat Yağ Fabrikası işçileri 1,5 yıldır grevde. İşveren üretimi kaçak olarak başka yerlerde devam ettiriyor. İşveren işçilerin direnişini kırmak için fabrikayı üretime geçirmiyor.

1 MAYIS'I KAZANDIK

'93 1 Mayıs'ında alanlarda binlerce işçi ve emekçiyle birlikte Devrimci Sol Güçler vardı. Başları dikti, gururluydular. '89 1 Mayıs'ında Mehmet'in büyüttüğü kavgayla gelmişlerdi o güne. Kavgayı öğretmiş, 1 Mayıs'ı kazanmışlardı. Alandaki varlıkları, darbecilik ihanetine ve oligarşiye bir yanıttı. O gün binlerle birlikte siyasi iktidardan terörün, sendika ağalarından ikiyüzlülüğün hesabını sordular.

Toros Gübre İNADINA DİRENİŞ

Kendine olan güvenin sembolü haline gelen Toros Gübre direnişi ikinci yılını geride bıraktı. Sendikal çalışma yaptıkları gerekçesiyle işten atılan 315 işçi 10 Ocak 1992'de fabrikanın önünde pankart açarak direnişe geçtiler. Mart ayında Ölüm Orucuna dönüşen direniş, taleplerinin kabul edilmesiyle Nisan'da bitirildi. Ancak süreç içerisinde işveren sendikalaşma hakkını kabul etmesine rağmen işçileri işe almadı. Bir yılı aşkın bir aradan sonra 12 Temmuz 1993'te Toros Gübre işçileri yeniden direnişteydiler.

Direniş yılın 6 ayına damgasını vurarak büyüdü. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" şıarı, işçilerin direnişi büyüttüğü Emek Tepesi'ne kazıldı.

Jandarmanın saldırılarına boyun eğmeyen, disiplinli ve programlı bir mücadeleyle yolunda ilerleyen direniş, yarattığı gelenekleri ile kazanmayı çoktan hak etti.

"İŞ KAZALARINDAN" SADECE BİRİ

Toros Gaziantep yol yapımı sırasında petrol boru hattının patlaması sonucu 40'a yakın işçi yanarak yaralanırken, 6 işçi de feci şekilde yanarak öldü.

Turbo Filtre "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" ŞIARINDAN "HAKLIYDIK KAZANDIK" ONURUNA ERİŞMENİN MUTLULUĞU

Ağır çalışma koşulları, işverenin baskısı karşısında Otomobil-İş Sendikası'nda örgütlenen Turbo Filtre işçilerine işveren 80 işçiyi işten atarak karşılık verdi. Mayıs ayının ilk günlerinde başlayan direniş Ölüm Orucu sonrasında tüm işçilerin işe geri alınmasıyla zaferle sonuçlandı. Çünkü Turbo Filtre'de inanç ve kararlılık yanında, Devrimci İşçi Hareketi'nin mayası, önderliği ve desteği vardı. Turbo Filtre '93 yılında kazanımla biten ender dirençlerden biri olmanın onuruna erişti.

Açık Oturum İşçi sınıfının '93 pratiği, sorunları, ihtiyaçları...

"Süreç radikal mücadeleyi dayatıyor"

Aynur Karaaslan

Sınıfı iktidar mücadelesine kanalize etmek gerekiyor. Devletin güçleriyle karşı karşıya gelmekten, işverenin yaptırımlarına karşı gelmekten başka çare yok. Karşı saldırıyı gündeme getirmek ve buna göre örgütlenmeler yaratmak gerekiyor.

1994'e girdiğimiz şu günlerde işçi sınıfının, işçi sınıfı mücadelesinin içinde bulunduğu durum üzerine işçi çevreleriyle bir söyleşi yaptık. Söyleşiye katılanların her biri işçi sınıfının mücadelesinde, sendikal mücadele içinde söz sahibi, zengin deneyimleri olan insanlar...

Adı '87'de gerçekleştirilen ve sınıfın önünün açılmasında önemli bir işlev yüklenen MİGROS greviyle özdeşleşen eski TEZ-KOOP İŞ 3 No'lu Şube Başkanı Aynur Karaaslan, İşçi Hareketi Gazetesi Sahibi Mehmet Kaya, Belediye-İş eski Beyoğlu Şube Başkanı İlyas Güven söyleşimizin konuğu oldular.

İşçi sınıfı mücadelesinde önderliğin önemi söyleşinin ortak vurgusuydu. '93 değelendirmesi hep gelip bu noktada düğümleniyordu. Çünkü söyleşimizde ikinci olarak da uzun süre devam eden dirençleri ve 1994'e ilişkin hedeflerini sorduk onlara.

Mücadele: *Bugün işçi sınıfının mücadelesinin önündeki bire bir sorun özelleştirme gibi görülüyor. Ancak öte yandan bugün tüm emekçilerin karşı karşıya olduğu bir başka sorun daha var. Yeni Terör Yasası. Bu yasa işçi sınıfı mücadelesinin önünde engeller oluşturmaya çalışıyor. Özelleştirme ya da terör yasası, sonuçta aynı kapıya çıkıyor. Ve ikisine de gereken tavır alınamıyor gibi.*

İlyas Güven: Bugün Türkiye gündeminde Terörle Mücadele Yasası var ve bu yasa diğer tüm emekçi kesimleri ilgilendirdiği gibi işçi sınıfını da çok yakından ilgilendiriyor. Ama işçi sınıfı için bu yasa soyut bir kavram gibi duruyor, işçiler buna böyle bakıyorlar. Kendisine "İşçi sınıfının önderiyiz" diyen sarı sendikacılar da bu konuda tabandan bir zorlama gelmediği için bu yasayı gündemine bile almıyor ve hiçbir tepki ya da ses çıkarmıyorlar.

Özelleştirme konusuna gelince... Özelleştirme dediğimiz olay bugün gündeme gelmiş bir olay değil. 12 Eylül'le birlikte ortaya çıkan Özal'ın yönetimi sırasında devam eden ve bugünkü iktidarda ivme kazanmış uzun bir sürecin sorunudur özelleştirme. Evet, işçi sınıfı buna karşı da çok geniş çaplı bir örgütlenmeye gitmeyip izleme yolunu seçmiştir. İşçileri işinden edecek, örgütsüz bir yapı yaratacak olan bu özelleştirmeye işçilerden üst boyutta bir ses çıkmadığından, sarı sendikacılar da bunu kullanmaya çalıştılar. Uzun süre özelleştirme gibi bir sorunu panellerle geçiştirmeye çalıştılar ve hala da bu yönde çabaları sürüyor. İktidar da önünde ciddi bir muhalefet görmediği için tüm hızıyla özelleştirmelere devam ediyor.

Bakın, ilginç bir örnek vermek istiyorum. Bugün, bir TV konuşmasında bir parti lideri şöyle diyor: "Yerel yönetimler için gerekli başkanı bulamadık. Bizim aradığımız başkan adayı özelleştirmeyi benimsemiş, 3 ay içinde hayata geçirecek biri olması lazım." Yani iktidar bugün açmazını özelleştirmeyle kapatmaya çalışıyor. İşçi sınıfının mücadelesinin artık lokallere hapsedilmemesi gerekiyor. Radikalleşen eylemlilikler sonuçta sendika ya da lokale tıkanıp kalıyor. Oysa alanlara çıkmak gerekiyor. Artık işçi sınıfı bunu gösteriyecek düzeye gelmiştir.

Aynur Karaaslan: Evet, daha radikal eylemler yapmak gerekiyor. Diğer türlü deyim yerindeyse bir tıkanıklıkla karşı karşıya kalınıyor çünkü.

İ. Güven: Bugün belediyeler ekonomik açıdan bir çıkmaz içindedir. Çalışanların ücretlerini bile ödeyemeyen belediyelere iktidar hiçbir maddi yardım yapmazken kirli savaşa trilyonlarca lira aktarmaktadır. İşte işçi sınıfı bu hakkını ararken bile daha radikal eylemlilikleri hayata geçiremiyor.

A. Karaaslan: Yani işçilerde bir duyarsızlık mı var?

İ. Güven: Evet duyarsızlık var.

A. Karaaslan: Hemen burada farklı bir yoruma yol açmamak için bir ekleme yapmak istiyorum. Bir duyarsızlık olduğu söylenebilir. Ancak bu duyarsızlığı doğrudan işçi sınıfına yüklemek yanlış olur.

İ. Güven: Bugün işçi sınıfı bir kaos içindedir. 1991/'92 yıllarında meydanlarda olan işçi sınıfı '93 yılında çok sayıda eylem, çok sayıda direniş yapmasına rağmen genelde etki yaratan bir çizgi yakalanamadı. Sanki bir tutukluk varmış gibi.

A. Karaaslan: Ama '91'de olan sorunlar bugün de yaşanıyor. Geçmişte çalışanlar üzerinde var olan baskılar bugün daha da arttı. Değişen çok şey yok, o zaman da var olan zam, enflasyon bugün de geçerli. Fabrikalarda aynı sorun yine yaşanıyor. İşçi sınıfının mücadele tarihine bakalım ne zaman yükseliyor, ne zaman hızlanıyor. Bu yükseliş toplu sözleşme dönemlerinde görülüyor. Yani yılın çift rakamlarında, bu anlamda da '94 yılı işçi sınıfı açısından daha hareketli geçecektir. KİT'lerin bir toplu sözleşme dönemi var. Ve bu dönemlerde işçilerin ekonomik talepleri öne çıktığı için işçiler kendiliğinden de olsa eylemlilikler yapıyor, sendikayı sıkıştırıyor.

M. Kaya: Ben işçi sınıfının mücadelesinin geçen yıllara göre bu yıl daha ileri olduğunu düşünüyorum. Geçmiş dönemlerle kıyasladığımızda yalnızca ekonomik talepler için yürüyen işçilerin, bugün sosyal hakları içinde yürüdüklerini görüyoruz. Bir işçi kıyımında, işyerlerinde yaşanan haksız ve keyfi uygulamalarda, bunlara maruz kalan bütün işçiler direnmesini öğrenmeli. Bugün 5-10 kişinin çalıştığı küçük bir işyerinde dahi direnenleri görmek mümkün. İktidar da bugün işçilerin gelişen mücadelesi karşısında geri durmuyor. O da gelişen işçi sınıfı mücadelesi karşısında yeni taktikler geliştiriyor. Ve işçi sınıfının mücadelesini boğmak için daha azgın bir şekilde saldırıyor. Bu da işçi sınıfını her zaman yanında bulacağı, kendisine yol gösterecek bir önderlik aramaya itiyor. İşte bu önderliği yanında bulamayan işçiler ister istemez saldırılar karşısında durmayıp geri çekilebiliyor. Yani sorun önderlik; "tutukluk" denilen şey budur.

Mücadele: *İşçiler yanlarında böyle bir önder güç istediklerine göre yalnızca bir siyasal bilincin eksikliği ve böyle bir gücün onlara ulaşamaması mı söz konusu?*

M. Kaya: Bir bakıma öyle, ama tam anlamıyla bunu karşılamıyor. Bakın işçi sınıfının yaptığı eylemlilikler ağırlıkla ekonomik taleplerle oluyor. Dediğim gibi küçük bir işletmede yapılan direniş işveren ya da polis tarafından kısa sürede kolay

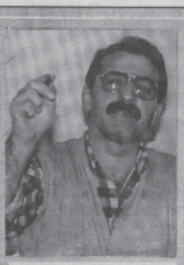

İktidar işçi sınıfının mücadelesini boğmak için azgın bir şekilde saldırıyor. Bu da işçi sınıfını her zaman kendisine yol gösterecek yeni bir önderlik aramaya itti. İşte bu önderliği yanında bulamayan işçiler, saldırılar karşısında geri çekiliyor.

Mehmet Kaya

bir şekilde dağıtılıyor, bitirilebiliyor. Bugün ülkemizde bu çok yaşanmaktadır. **Yani işçi sınıfının belli bir önderliğe ihtiyacı var. Var olan önderlik de sınırlı ya da yetersiz kaldı mı işçilerdeki potansiyel ortaya çıkartılamıyor.**

Mücadele: *'93'ü şöyle bir genel olarak değerlendirelim isterseniz. '93 yılı işçi sınıfına kazanım olarak neleri getirdi? Yapılamayanlar nelerdir?*

M. Kaya: Dediğim gibi '93'te işçi sınıfı her dönemkinden yoğun olarak kendisine bir önderlik arayışı içine girdi. Direnmesini öğrendi. Ekonomik hakların yanında siyasal haklarının da alınması gerektiğini kavradı.

Mücadele: *Ekonomik ve siyasal hakları için yola çıkan işçiler ekonomik hakları verildiğinde siyasal hakların istemek konusunda fazla ısrarcı olmuyorlar.*

A. Karaaslan: Hayır, almamazlık yapmıyorlar yalnızca biraz daha geriye atıyorlar. Direnişin bütün haklarını alması için savunsa belki hepsini alacak; ilk başta ekonomik hakkını alıyor sonra da siyasal hakkı için direne biliyor. Tabii bu dediğim bütün işçi sınıfı için geçerli değil, belli bir kısımla sınırlı kalmaktadır.

M. Kaya: İşçi sınıfı ekonomik talepleri doğrultusunda bir çıkış izlediği için kalıcı olmuyor. İşte burada önderliğin eksikliği ortaya çıkıyor. İşçilerin bu eylemlilik zamanında doğru bir önderliklerinin olmamasının eksikliğinden dolayı direnişler kalıcı olamıyor. Eylemlilikler ekonomik taleplerle sınırlı kaldığı için geleceğe de pek miras bırakmıyor. Sürekli olarak ekonomik taleplerle direnen işçileri kalıcı bir direnişe katmak için dönüştürmek daha zor oluyor.

Mücadele: *Direnişlerdeki işçileri niçin dönüştüremiyoruz? Herhangi bir direniş bittikten sonra geriye kalıcı örgütlülükler kalmıyor pek. Siyasallaşmanın çok kalıcı olmadığı görülüyor.*

M. Kaya: Evet, bugün direnişlerde yaşadığımız en büyük eksikliklerden biri bu. Bir yerde yapılan direniş kolektif bir çalışmaya dönüştürülemiyor. Direnişi sürdüren önder nitelikli kişiler bütün işlerle ilgileniyor. Pankart yazılacaksa o yazıyor. Sendikalarla uğraşılacaksa o uğraşıyor. Yani her yere o koşturuyor. İşçilerin içinde çalışma yapacak kimse kalmıyor. İşte o zaman yapılması gereken pek çok çalışma yapılamıyor. İlişkiler, siyasallaşma kalıcılaştırılamıyor. Sorunumuz çalışacak, önderlik edebilecek insan sorunu, bunu aştığımızda gelişmelere yön vermek zor olmayacaktır.

A. Karaaslan: Bizim MİGROS direnişimiz bu yıllarda olsaydı, dönüşüm bakımından daha çok insan kazanılabilirdi. Çünkü bu direnişlerde işçiler bir yerde kendi dışlarındaki siyasal pratiklerden, direnişlerine destek veren devrimci güçlerden etkileniyor. Bu siyasallaşmanın, ilişkilerin kalıcılaşmasının zemini oluyor. Diğer yandan işçiler karşılarında gördükleri insanlardan öğreniyorlar. O ne yaparsa işçiler de onu örnek alarak onun gibi davranmak istiyorlar. Yani direnişe kişilerin damgasını vurması gibi, bir anlayış çıkıyor. Ve tabii böyle bir şeyin sonuçları olumlu da olabiliyor, olumsuz da. İşte biz bunların zorluğunu çekiyoruz. Bir yandan önder ve örnek işçileri mücadelenin içinde yaratırken, öte yandan direnişimizi kişilere değil, kurumlara işçi sınıfının önderliğine bağlamamız gerekiyor. Çünkü bizleri şekillendiren o önderliktir zaten.

Mücadele: *Bu yıl bazı işyerlerinde Özelleştirmeye Karşı Mücadele Komiteleri (ÖKMK) kuruldu. Bu komitelerin geniş kesmleri içine alacak bir bakış açısıyla kurulmasının nedenlerini anlatır mısınız?*

İ. Güven: Geçmişte de birçok komiteler kurulmuştu. Bunlar İşyeri Komiteleri, Direniş Komiteleri, Dayanışma Komiteleri vb. ama bunlarda bir açılım yapılamadı. İşyerlerinde belli başlı pratikleriyle tıkanıp kaldı, ÖKMK'lerinin bu kadar geniş tutulmasındaki amaç ise bir işyerinde kendisini ifade etmek isteyen birçok kişi var. Ama ifade edecek yer bulamıyor. Ve bu komiteler işte bu zemini yaratmak için faşistler ve işverenler dışında herkesi katmayı amaçladı.

M. Kaya: Bir diğer yanıyla da şudur. Mücadeleye tüm işçilerin zenginliklerini yaratıcılıklarını katmak gerekiyor. Kendi ürettiklerini de kapsayan bir politikayla böyle bir pratiği elbette çok daha güçlü bir biçimde uygulayacak, savunacaklardır. Ayrıca bu tür taban örgütlenmesini sarı sendikacılığın barikatlarına karşı bir mevzi olarak görmek gerekir.

Mücadele: *1994 yılında işçi sınıfı neleri hedefleyecektir? Neleri hedeflemelidir?*

M. Kaya: Her şeyden önce sarı sendikacıların barikatlarını aşmak gerekiyor. Siyasi iktidar ve sermayeye karşı onların saldırılarına göğüs germek hatta birtakım ekonomik-siyasal, demokratik kazanımlar elde etmek istiyorsak siyasi örgütlenmeleri güçlendirmekten başkabir seçeneğimiz yok. En temelinde buna eğilmek gerekiyor. Bunlar geçmişte yaşadığımız deneylerden çıkardığımız sonuçlardır. Biz işçi sınıfı bazında da bir kadrolaşmaya, örgütlenmeye, siyasi kadroları geliştirmeye bunu yaygınlaştırmaya çalışmalıyız. Bunun sağlayamadığımız ölçüde direnişler, eylemler yeniden bir kısırdöngü içine girecektir. Eylemlilikler tıkanıklığı aşmak gerekiyor. Bu noktadan sonra yürüyüşlerden fabrika işçıallerine çok daha radikal eylemlilikler hayata geçirilmek durumundayız.

A. Karaaslan: İktidar mücadelesine kanalize olmamız gerekiyor. Yani devletin güçleriyle karşı karşıya gelmekten, işverenin yaptırımlarıyla karşı karşıya gelmekten kaçınmak mümkün değil. Bundan kaçınmamalıyız. Karşı saldırıları gündeme getirmemiz gerekiyor. Buna göre örgütlenme yaratmamız lazım.

Mücadele: *Bugün işçilerin yaptıkları birçok radikal direniş polis saldırısından, gözaltılardan sonra bitebiliyor. Ya da dağılabiliyor. Direnişte azalma olabiliyor. Hemen bu noktada uzun, aylarca, bazen birkaç yıl süren direnişler üzerine bir değelendirme alabilirmiyiz?*

A. Karaaslan: Yaşanan bir olgu var. Kitleselliğiyle dayanışmalarla başlayan bu direnişler sonradan lokal bir direnişe dönüşüyor.

Yahut bu uzun süren direnişlerde önderlik ve direnişi sürdüren işçilerin niteliği önemlidir. Ekonomik talep-lerle yola çıkan işçiler önderlikten de yoksunsa, ekonomik taleplerle sınırlı kalabiliyorlar. İşçi sınıfına genel anlamda adım attıracak miras bırakacak bir direniş mantığıyla bakılmıyor. Yani işçi sınıfına bir miras bırakmıyor. Uzun süren direnişler işveren ve işçiler arasında bir kanıksanma olduğu için bir başarıya ulaşmıyor. Ama direnişleri ne olursa olsun sonuna kadar sürdürerek kazanımla bitirmenin yollarını aramak gerekiyor. Mesala uzun süren ve sık sık gündeme giren bir kargo işçilerinin direnişi vardı. Direniş ilk zamanlarında dünyayı ayağa kaldırdı. Ama uzun sürdüğü ve doğru önderlikten yoksun olduğu için başarısızlıkla bitti, unutulup gitti.

M. Kaya: Burada önemli olan bir direnişin kısa ya da uzun sürmesi değil. Önemli olan direnişten önce bir alt çalışmanın yapılıp yapılmadığıdır. Örgütlü olduğu alanlarda bir çalışma yapamayan işçileri belli bir duyarlılığı getirmemişsen radikal eylemleri dayatmak kuru bir ajitasyondan öteye geçmeyecektir. Bakın önümüzde onurlu bir direniş olan Paşabahçe direnişi var. Ama Paşabahçe direnişi işçilerin örgütlülüğünün yanında disarıdaki insanların örgütlülüğünden bahsetmek gerekiyor. Yani halkıyla bütünleşen bir direnişin kazanma şansı çok daha yüksektir. Direnişin bölge halkının geniş kamuoyunun desteğini alması direnişin kısa sürede bitirilmesinde en büyük etkendir diyebiliriz. Bugün bizlerin somut kazanım diye baktığımız şeylerin dışında bazı yerlerde işveren şanlı bir direnişi kazanımla bitirmemek için kârından vazgeçip fabrikasını kapatabiliyor. Bu da işçi sınıfının bir kazanımıdır. Ama geleceğe miras bırakan somut bir kazanım olmadığı için kazanım gözüyle bakılmıyor. Bunu da bir kazanım olarak görüp, öyle değerlendirmek gerekiyor. Bakın bir de Kağıthane direnişi var bu direnişinde belli başlı kazanımları olmuştur. Mesala RP Belediyesi'ni teşhir etmek için büyük çaba sarf etmiştir. Bundan da başarıyla çıkılmıştır.

Bugün polisin copundan, gözaltına alınmaktan korkuyorsa işçi sınıfı bu korkunun üstüne gitmesi lazım. Korkunun üstüne gidilmekle aşılacağı vurgusunu sık sık yapmak lazım. Bunu birçok yerde de başardık. Geçmişte en temel hakları için gösteri yapan işçiler gösteri yerine tam saatinde gelirlerken bugün polis abluka sına rağmen birkaç saat önceden eylemin yapılacağı yere gelip eylem saatini bekliyorlar. İşte bunlar önceden işçilerin korktuğu şeylerdi. Ama polisle çatışa çatışa, gözaltına alına alına bunları aştı. Yine aşması gereken şeyler var, şimdi bunları başarmak zorundayız.

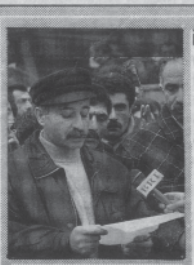

İşçi sınıfının mücadelesinin artık lokallere hapsedilmemesi gerekiyor. Radikalleşen eylemlilikler bir noktadan sonra sendika ya da lokallere tıkanıp kalıyor. Oysa alanlara çıkmak gerek. Artık işçi sınıfı bunu göğüsleyecek düzeye gelmiştir.

İlyas Güven

İktidar halka vaat ettiği hiçbir şeyi yerine getirmedi... Hiçbir sözünü tutmadı

1993'teki ekonomi politika fiyaskoyla sonuçlandı

"Türkiye'de herkese yetecek kadar ekmek var", "Herkese iş ve aş bulunacak", "Bundan böyle enflasyon dar gelirlinin canını acıtmayacak", "Gelirleri vergi yoluyla genişleteceğiz", "Herkese iki anahtar vaat ediyoruz"...

Bu vaatleri henüz unutmadık. Çünkü bunları söyleyenlerin iktidar koltuğuna oturmalarının üzerinden epeyce bir zaman geçmesine rağmen, hiçbiri gerçekleşmedi. Hedeflerinin önemli bir kısmını birinci yılın sonunda gerçekleştireceğini, 500 gün içinde de ülkeyi düzlüğe çıkaracağını vaat eden iktidarın verdiği bütün sözler lafta kaldı.

Hani Ekonomik "Reformlar" Yapacaktınız?

Koalisyon iktidarının Meclis'te yapılan güven oylamasının ardından oluşturulan protokolde, izlenecek ekonomik politikaya ilişkin olarak "Enflasyonu düşüreceğiz", "Devaluasyon yok", "Ücret ve maaşlar enflasyonun üzerinde olacak", "Cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik reformlarından birini gerçekleştireceğiz" diyen iktidar, daha aradan birkaç ay geçmeden KİT ürünlerine yaptığı zamların tepki görmesi karşısında utanmazca "Her zaman sevindirici iş yapamayız" diyebildi.

Böylece de ekonomide reformların zamlarla başlayacağı anlaşıldı."Ekonomik reform"un temel amacının enflasyonu düşürmek olduğunu belirterek enflasyonu ilk yıl içinde % 38'e indireceklerini söyleyenler, 1993'ün ilk ayını % 17.1'lik bir enflasyon oranıyla güç bela atlattılar. İşte Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanıyken "Bizim paketimizde kesinlikle zam olmayacak" diyen Çiller'in Başbakan olduğunda halkın başına ne çoraplar öreceği daha o zamandan belliydi. Nitekim aynı Çiller bugün "Zamlar gereklidir, on yıl sonra da, otuz yıl sonra da zamlar olacaktır" diyen tekelci burjuvaziye tebessüm ederek "Zamdan başka çaremiz yoktu" diyor.

"Verimliliği artırma" adına işten atılmaları meşru hale getiren, işsizlik silahını kullanarak işçi örgütlenmelerini gücünü kırmaya çalışan, kamu işletmelerini tekelci burjuvaziye peşkeş çeken, gelir dağılımını emekçi kesim aleyhinde olması için elinden gelen "özeni" esirgemeyen, işsizlik oranını artırmada epeyce "başarılı" olan, altyapı ve sosyal harcamaları neredeyse damlata damlata gerçekleştirerek sosyal dengesizlikleri derinleştiren iktidar, ekonomik göstergelerin de hemen tümünde mevcut krizi derinleştirmenin ötesine geçemedi.

Enflasyondan kamu açıklarına kadar bütün kalemlerde başarısızlığa abone olan iktidarın elinden fazla bir şey gelmeyeceğini Çiller sonunda kendi ağzından itiraf etmek zorunda kaldı.

Ekim ayı içinde ABD'ye giden Çiller, o zaman Washington'dan yaptığı bir açıklamada bu gerçeği itiraf etmişti: "Ekonomide hiç iyi değiliz. 1994'te büyümenin olmayacağı bir döneme gireceğiz."

Kamu açıklarının bir türlü kapatılamması, kamu borçlanmasının % 4'lere indirileceği vaat edilirken % 16'lara tırmanması, ihracat ve ithalat hedeflerinin tutturulamaması, 15 yıldır bir türlü aşağı çekilemeyen enflasyonun kronikleşmesi, iç ve dış borçlardaki önlenmesi olanaksız tırmanış, TL'nin büyük erozyonu sonucunda özve kaçışın yarattığı darboğaz, iktidarlardan da öte düzenin çaresizlik ve acizliğini ortaya koyuyor.

İŞTE KARANLIK TABLO

ENFLASYON-Türkiye'nin aylık enflasyon oranı AT ülkeleri ortalamasının iki katı düzeyine ulaştı. Her seçim öncesi %10'lara çekileceğinden söz edilen enflasyon oranı, bu yıl sonunda %80'lere yaklaştı. "Yüksek faizle enflasyon bağdaşmaz, biz önce bunu halledeceğiz" diyen Çiller, baş edemediği enflasyon karşısında faiz dizginlerini bırakmak zorunda kaldı. Zaten 1990'dan bu yana yurtiçi tasarrufların gayri safi milli hasılaya oranının yaklaşık yarı yarıya azaldığı bir ortamda, faizlerle ilgili iktidarın yapabileceği başkaca bir şey yoktur. Hem tasarrufların düşüp hem de kamu harcamalarının arttığı bir zamanda, faizlerin buna bağlı olarak da enflasyonun değil aşağı çekilmesi, yerinde bile tutunması mümkün değildir. En mekanik burjuva iktisat doktrinleri bile enflasyonla mücadelede öncelikle bu gerçeğin altını çizer.

KAMU AÇIKLARI-1991 seçimleri öncesinde Demirel tarafından %4'lere çekilmesi vaat edilen kamu açığı, bugün %18 düzeyindedir. Buna KİT açıkları dahil değildir. 1993 yılı sonundaki KİT açıklarına ilişkin yayınlanan resmi rakamlar ise 30 trilyon lira civarındadır.

DIŞ TİCARET AÇIĞI-İktidarın 1993'teki ekonomik programında, ihracat artış hedefi %15, ithalat artış hedefi ise %10 olarak belirlenmesine karşılık, ihracak artışı sadece %1,5 düzeyinde kalırken, ithalat artışı üçe katlanarak %29.5 düzeyine erişti. Böylece dış ticaret açığı doruk noktasına ulaşmış oldu. Gerek bakanlığı, gerekse başbakanlığı sırasında, sıkça dış ticarette görülen açığın büyüklüğünün ekonominin felaketiyle doğru orantılı olduğunu söyleyip, bunun önünü alacaklarını ifade eden Çiller'in Başbakan olduğu koalisyon iktidarı, parasal karşılığıyla 1993 yılını 10 milyar 770 milyon dolarlık bir dış ticaret açığıyla kapatmış oldu.

EMİSYON-Bir ülkedeki emisyon arttıkça, yani piyasadaki para miktarı genişledikçe enflasyon oranı da artar. Tabii buna bağlı olarak hayat pahalılığı her geçen gün biraz daha fazlalaşır. İşte emisyon oranının ana hatlarıyla anlamı budur.

Ülkemizdeki ekonomik tablolara bakıldığında, 1993 yılındaki emisyonun sadece Ocak-Eylül döneminde %70'i aşan genişlemeyle 36 trilyon 586 milyar liradan, 60 trilyon 553 milyar liraya çıktığı görülür. Eylül ayından bu yana ise, resmi olarak açıklanmamış bile olsa, emisyonun genişlediğini enflasyon oranının tırmanmasından, TL'den dövize kaçıştan anlamak mümkün.

YATIRIMLAR-"Ülkenin toplu iğne başı kadar yerine refah götüreceğiz", "İşçinin, memurun iki yakasını birleştirip, köylünün belini doğrultacağız" diyen iktidarı, biz değil yatırımlara ilişkin kendi rakamları yalanlıyor. Bu rakamlara göre, 1993 yılı içinde yatırımlar %0.75 düzeyinde kalırken, tüketim % 9.3'e yükseldi. Yani iktidarın söylediğinin tersine, yatırımlar değil, ama tüketim pompalanmış oldu. Tüketim ve yatırım arasındaki böylesi bir farkın emekçi kesimler için taşıdığı en basit anlam ise, yaşamın da bu oranlarda pahalılaştığıdır.

CARİ İŞLEMLER-1993 yılındaki cari işlemler dengesi, daha doğrusu dengesizliği artık herkes tarafından kabul edilen bir gerçek haline geldi. Ocak-Eylül döneminde cari işlemlerdeki açık 6 milyar doları buldu. Bu ise, ülke ekonomisinin girdiği döviz darboğazına ilişkin bir göstergedir. Ki, içinde bulunduğumuz ayda gündeme getirilen yeni bir uygulamayla dövize yatırılacak paranın vergiden muaf tutulması bunun da yeni vergi tasarısında yer alması, iktidarın döviz karşısındaki çaresizliğinin açık bir ifadesidir.

İŞSİZLİK-1993, işsizliğin sürekli olarak arttığı bir yıl oldu. İşçi kıyımları 1993'ün gözdesi olurken, emekçi kesimlerin örgütlenme hakkı ortadan kaldırılmaya çalışıldı. İşsizlik sigortası vaat ederek, "işçiye, memura ILO standartları getireceğiz" diyenler, 1992'de İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun açıkladığı rakamlarla 5 milyon civarında olan işsiz sayısını 6,5 milyona yaklaştırdı. 1993 yılının ekonomik programında %8,5 olarak yer alan işsizlik oranı, DİE tarafından açıklanan rakamlarla bile tekzip edilerek %14 olarak belirlendi.

İÇ VE DIŞ BORÇ-İç ve dış borçlanma 1993 yılında hızla tırmanırken, sadece iç borçlar 360 trilyon liraya ulaştı. Kamu açıklarını iç borçlanmayla karşılamayı adet haline getiren iktidar, böylece emekçi halkın cebinden 360 trilyon lira çalmış oldu.

1993 Eylül sonu dış borç rakamı ise, aşağı yukarı 64 milyar dolar olarak gerçekleşti. Bu rakam, 1992 sonunda 55.4 milyar dolar olarak gerçekleşmişti. Yine geçen yıl 12.6 milyar dolar olan kısa vadeli dış borçlar ise 4 milyar dolar artıp 16.5 milyar dolara yükselmiş. Bu paralardan ise '93 yılı sonu itibarıyla elde avuçta bir şey kalmadığına göre, hovardaca kullanılan bu borçların tüketilerek devlet harcamalarına gittiği rahatlıkla söylenebilir.

BÜTÇE-1994 bütçesinin 814 trilyon liraya bağlandığı açıklanırken, bütçe açığının 189 trilyon lira civarında gerçekleşmesinin beklendiği vurgulandı. Bu açık 1992'de 43 trilyon, 1993'te ise 69 trilyon lira civarındaydı. Kaldı ki, bütçenin 1994'teki açık beklentisi olan 189 trilyon lira rakamına da "şimdilik" ve "resmi rakamlara göre" kaydı koymak gerekir.

Etme Bulma Dünyası

Geçtiğimiz haftalarda Türkiye'ye gelen IMF heyetinin ekonomik gidişata dudak bükerek, iktidarın kulağını çekmesinin altında işte bu gerçekler vardı. "Ekonomimiz ABD ve İngiliz ekonomilerinden iyi durumda" diyenlerin afra tafrasının kofluğunu, yine işte bu rakamlar yalanlıyor. Tabii burada gözden uzak tutulmaması gereken bir gerçeğe daha değinmek gerekir. Emekçi halkın aleyhine bir durumu yansıtan bu rakamlar, tekelci burjuvazinin keyfini yerine getirmiştir. Bütün işi yoksuldan alıp zengine vermek olan iktidarın gerçekleştirdiği bu tablo sonucunda, Eczacıbaşı, Koç, Sabancı, Çukorova, Yaşar gibi büyük tekellerin hedeflerini 12'den vurdukları ve gümrük birliğine tamamen hazır oldukları açıklandı. Nasıl mı?.. Emekçi halkı sefalete iten bu tabloyla...

Anlaşılan o ki, şimdilik onların işleri tıkırında. Halkın sefaleti onları mutlu edip hedeflerine yakınlaşmasını sağlıyor. Ama ne zamana ve nereye kadar?..

Boşuna dememişler etme bulma dünyası diye...

94 bütçesinde bunlar var	Anlamı
265 trilyon memura, 219.5 trilyon faize gidecek	Para basılacak
63.6 trilyon para basılacak	Enflasyon yüzde 48'i aşacak
5.6 trilyonluk dış borç bulunacak	Piyasa sıkışacak, faiz artacak
386 trilyonluk tahvil, bono satılacak	Faiz oranları indirilemeyecek
Ticaret açığı 13 milyar dolar olacak	Açık büyümeye devam edecek

Halka karşı ekonomik terör anlamını taşıyan '94 bütçesindeki açık beklentisi daha şimdiden 189 trilyon lira oldu. Tabii ki o da "şimdilik" kaydıyla... Bütçeyi oluşturan her kalemde belirlenen politikalar her zaman olduğu gibi halktan alıp burjuvaziye verme esasına dayanıyor.

94 bütçesinde bunlar var	Anlamı
46 milyar dolar dış açık olacak	Doların fiyatı hızlı artacak
Kamu borçlanma gereği % 14.1 olacak	Devlet paraya sıkışacak, lira pahalılaşacak
473 milyarlık vergi toplanacak	Vergiler yine emekçilerin sırtına binecek
86 trilyonluk yatırım yapılacak	Yatırım nutukları yine lafta kalacak
38 trilyon KİT'lere akacak	KİT ürünlerine büyük zamlar gelecek

Emperyalist büyü bozuldu

Halklar dire

Tarih 17 Ocak 1993... ABD uçakları bir kez daha Bağdat'ı bombalıyor. Ama dünya halkları artık o uçakların dünya barışını sağlamak için havalanmadığını, Bağdat'a demokrasi götürmediğini biliyordu.

'89, '90, '91 yılları boyunca "sosyalizm öldü", "tek kutuplu dünya" deyişleri revaçtaydı. Sonra daha çok tersi gelişmeler doldurmaya başladı gündemi. Önce basında başlıklar değişmeye başladı. "Komünizmin ayak sesleri" diye yazıyordu gazeteler. "Komünizm yeniden hortluyor" diyorlardı. Evet, yeniden dolaşmaya başlıyordu "komünizm hayaleti", üstelik emperyalistler onu bando-mızıka ile gömdüklerinden emin oldukları halde...

Sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerle, sosyalizme inançsızlığın, halka güvensizliğin teorisini yapmaya başlayanlar, daha bugünden yırtmak zorundalar yazdıklarını. Çağımız hala "emperyalizm ve proleter devrimler çağı". Dünyanın çehresi hala halkların mücadelesi, emperyalizme karşı direnişi üzerine şekilleniyor... Devrim dalgasının devasa bir kabarışı değil kuşkusuz yaşanan. Emperyalizmin hemen yarın un ufak olacağı bir süreçte de yaşamıyoruz. Ancak '80'li yılların sonlarıyla '90 başlarını belirleyen karşı-devrim dalgasının ilk zamanlardaki "havası" da yoktur. Yaşadığımız süreç, yirminci yüzyılın kanıtladığı devrim teorilerini terk etmeyi değil, bir kez daha onlara daha kararlıca sarılmayı ve onları ete kemiğe büründürmeyi dayatıyor.

Halklara Karşı Açılan Savaşın Cephaneliği; Revizyonizmin İflası...

'91'de Irak halkının üzerine yağdırılan bombalar, aslında emperyalizm tarafından '80'lerin sonlarından itibaren halklara yöneltilen bir başka bombardımanın devamıydı. Televizyonlarla, radyolarla, gazetelerle, ajanslarla halkların beynine, yüreğine yöneltilen zehirli okların etkisini pekiştirmek; artık dünyada "yeni bir düzen"in başladığını ilan etmek için Irak'ta bir savaş şovu düzenlemişti emperyalizm.

Kuşkusuz her şey bir "medya" savaşı değildi. Süren savaş, gerçekte ezenlerle ezilenler arasında yüzyıllardır süren savaşın, 1900'lerin başlarından bu yana bir yüzyıldır kapitalizmle sosyalizm arasında süren hesaplaşmanın geldiği yeni bir aşamaydı.

Halklara yöneltilen bu savaşın cephaneliği sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerdi. Başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerde kapitalizme doğru atılan her adım, emperyalizmle her uzlaşma girişimi bu cephaneliği yeniliyor, güçlendiriyor, emperyalizm bu yeni silahlarla bombardımanını yoğunlaştırıyordu.

Gorbaçov SSCB'de işbaşına geldiğinde önce sosyalist sistemin tıkanıklıklarına, hastalıklarına yönelmişti. Eleştirilen sorunlar, SBKP taklitçisi olmayan devrimcilerin yıllardır dile getirdikleriydi. Ne var ki, bu, gelinen noktayı doğru tahlil etmek için pek de yeterli değildi. Sorunların yalnızca teşhisiyle ilgilenen, tedavisine bakmayan ve teşhisi yalnızca görüntülerle sınırlı olan solun bir bölümünde, Gorbaçov lehine olumlu bir hava esmeye başladı. "Gorbaçovculuk" çıktı ortaya. Devrimciler, teşhiste, zaten herkesin açıkça görebileceği sorunların ifade edilişinde belli noktalarla sınırlı da kalsa bir isabet olduğunu, ancak önerilen çözümlerin sosyalizmin sınırlarını zorladığına dikkat çektiler.

Ne var ki, bu uyanılar solun bir kısmı için, kendi ayakları üstüne basarak, kendi beyinleriyle siyaset yapma geleneğine sahip olmayan gruplar için fazla bir anlam taşımadı. Gorbaçov söylüyorsa, SBKP Genel Sekreteri söylüyorsa doğruydu... Oysaki ayni süreçte herkesin gözlerini açacak bir başka gelişme daha yaşanıyordu.

Emperyalizmden Övgü ve Emperyalist Medyanın İllüzyonu...

Tarihsel tecrübeyle kanıtlanmıştır; yaptığımız iş, izlediğimiz çizgi, emperyalistler tarafından, karşı-devrimciler tarafından destekleniyorsa eğer, orada durup düşünmek zorundayız. Bir devrimci böyle yapmak zorundadır. Emperyalizm hele ki övgüler yağdırıyorsa eğer, orada devrim açısından, devrimciler açısından bir eksiklik, bir yanlışlık var demektir.

Süreç tam da bu noktadaydı işte. Burjuva basında Gorbaçov'a övgüler yağıyordu. Giderek övgüler burjuva basındaki köşelerden taşarak, ABD başkanının ağzından dile getirilmeye başlandı. Gorbaçov ABD'de, ABD başkanından bile daha popülerdi artık. Kitapları çok satıyordu. Nedensiz değildi. Emperyalizmi yönetenler hiç gecikmeden Gorbaçov'un kapitalist yolun yolcusu olduğunu görmüşlerdi.

Emperyalizm, sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerle birlikte artırdığı saldırısına, tüm güç gösterisine karşın, halkları teslim alamadı. "Yeni dünya düzeni" adını verdiği düzeni oturtamadı. Sömürü var oldukça, zulüm var oldukça dünyanın emperyalizm için dikensiz gül bahçesine çevrilmesi de mümkün olamayacak elbette.

Bu noktadan sonra emperyalist medya, Gorbaçov'un her adımını, her sözünü istediğince eğip bükerek günü gününe dünya kamuoyuna ulaştırmaya başladı. İdeolojileri, politikaları, ekonomileri, on yıllardır SBKP'ye göre biçimlenen Doğu Avrupa'nın sosyalist ülkeleri Gorbaçov'un kapitalist yolunu izlemekte gecikmediler.

Emperyalizm için sosyalizme karşı yapacağı bu yeni savaşın cephaneliği hazırdı artık... Emperyalist iletişim bombardımanının ilk hedefi sosyalist ülke halklarıydı. Sosyalizm onları mutlu etmeyi başaramamıştı, şimdi onlara kapitalizmin nimetleri keşfettirilıyordu. Bu keşfi ilk yapanlar çoğunlukla KP'lerin ayrıcalıklı bürokratları oldular. Ve onların yardımıyla birbiri peşi sıra karşı-devrimler sahneye konmaya başlandı. Emperyalizm yine onların yardımıyla, onların ağzından, tüm dünyada bir illüzyon yaratmayı büyük ölçüde başardı: "Sosyalizm ölmüştü". SBKP merkezli revizyonist partiler bu illüzyonun tüm dünyaya yayılmasında objektif olarak aracı rolü üstlendiler.

Sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyonlar birbirini izledi. Bu sürece "ayak uyduramayan" ülkeler, CIA'nın, KGB'nin işbirliğiyle, komplolarla, darbelerle Doğu Almanya'da, Romanya'da olduğu gibi bu sürece dahil edildi.

Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni İçin Taşlar Henüz Eksik...

Kendi başına kapitalist restorasyon emperyalizm için yeterli değildi kuşkusuz. Bir kere, bu ülkeler emperyalist pazara bütünüyle açılmalıydılar. Tam anlamıyla teslim olmalıydılar emperyalizme. IMF programlarını uygulamalı, Dünya Bankası'nın borç kuyruğuna girmeliydiler. Ve bunun için daha da güçsüz olmalıydılar.

Önce kredi muslukları açıldı. Marshall yardımlarının tecrübesiyle sabitti; ekonomik cephede bağımlı kılmanın en iyi ilacıydı krediler. Sonra siyasi gücü dağıtmak için halkları birbirine kırdırmanın tohumlarını serpti emperyalizm. Şovenizm yeni palazlanmaya başlayan işbirlikçi burjuvazinin işine geliyordu. Tohumlar onların elinde büyütüldü ve halkların kanı akıtılmaya başlandı. Emperyalizm milliyetçiliği körükleyerek, bir yandan halkları güçsüzleştirirken, bir yandan da silah tekellerinin kasasına para akıtıyordu.

"Eski" sosyalist ülkelerin "yeni" kapitalist sömürgeler haline dönüştürülmesi ekonomik ve siyasi anlamda büyük ölçüde sağlanmıştı. Ama bu da yetmezdi.

Emperyalizm yeni bir dünya düzeni oluşturacaktı. Dünyayı, ..emperyalizmin bir dediğinin iki edilmediği bir düzene kavuşturmak için sosyalist ülkelerin dışında da halledilmesi gereken sorunlar vardı.

Emperyalizmin sömürgesi olmayı reddetmiş, esen tüm rüzgarlara karşın sosyalizmde direnen ülkeler vardı en başta. Emperyalizme karşı; Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da süren savaşlar vardı... Ve hala sosyalizmi savunan, halkların bağımsızlığı, özgürlüğü için, sosyalizm için savaşan devrimci hareketler vardı.

Emperyalist illüzyon alabildiğine yoğunlaştırıldı. Bu, dünya ölçeğinde bir beyin yıkama operasyonuydu adeta. Gazete manşetleri, TV programları, alelade reklam metinleri, günlük konuşmalar bile bu illüzyonun sloganlarıyla doldu. Sonra

niyor, sosyalizm yaşıyor

illüzyon füzelerle, bombalarla, sinemasal savaş görüntüleriyle pekiştirildi. Verilen mesaj, artık, kapitalist restorasyon sürecinde epeyce mesafe katetmiş olan sosyalist ülke halklarından çok, dünyanın devrimci dinamiklerini oluşturan, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını yürüten dünya halklarına, emperyalizme "pürüzler" çıkarın ülkelereydi.

Mesajda tek bir şey söyleniyordu: "Bizimle, emperyalizmle uzlaşmadan, anlaşmadan bir sonuç alamazsınız. Başaramazsınız."

Kuşkusuz Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın yeni-sömürge ülkelerinde, sosyalist ülkelerdeki bu "çözülme"den, emperyalizmin güç gösterisinden etkilenenler de vardı. Bu kez emperyalist illüzyonun cephaneliği Asya'ya, Afrika'ya, Latin Amerika'ya kaydırıldı. Kolombiya'da, El Salvador'da, Filipinler'de gerillayla egemen sınıfların masaya oturmaları vardı artık manşetlerde. Şehir gerillasından parlamenter mücadeleye dönen Tupamaro liderleriyle röportajlar revaçtaydı şimdi.

Evet, sosyalizm ölmüştü. Sosyalist ülkeler yeniden kapitalizmi seçiyordu şimdi. Dahası sosyalizm için savaşanlar da vazgeçiyordu bu işten, burjuvaziyle barışıyorlardı. Boş yere savaşmaya, boş yere ölmeye gerek yoktu!..

Dünya halkları, ezilen ulusların, halkların yurtseverleri, devrimcileri savaşı sürdürüyorlar ve sürdürecekler. Yeni bir devrim dalgasıyla sarsılacaktır dünya. Bunun üç yılda mı, beş yılda mı olacağını kestirmenin hiçbir devrimci anlamı yoktur bugün. Aslolan buna hazırlanmak, bunu hızlandırmaktır. Yeni dalga yüzyılın tecrübesiyle, sosyalist ülkelerdeki kazanımların ve çözülmelerin tecrübesiyle, yengilerin ve yenilgilerin dersleriyle, dünya halklarının emperyalizme karşı kesin zaferine tanıklık edecektir.

Emperyalist İllüzyon Bulutlarında Kara Delikler...

Ama gerçeklerin söylediği farklıydı. Körfez krizinde emperyalizmin tüm dünya kamuoyunu aldatan büyük yalanları ortaya çıkmaya başladıkça, petrolün kirine bulanmış masum ve mahzun karabatağın asıl hikayesi öğrenildikçe, emperyalizmin dünün sosyalist ülkelerine götürdüklerinin özgürlük olmadığı, demokrasi olmadığı, refah bir yana, var olanı da alıp götürdüğü değişik biçimlerde kendini açığa vurdukça, emperyalist illüzyonun bulutlarında da kara delikler açılmaya başladı.

Emperyalizmin sistemin kendi iç işleyişi gereği uzun süre gizleyemediği yalanları, illüzyondaki ilk delikti. Çünkü emperyalizm, ekonomik durgunluğu aşmak, askerileşmiş ekonomisinin çarklarını döndürmek için 500 bin askerini Körfez'e yığarken, diğer ülkeleri yanına çekerken, dünya kamuoyunu bunlarla ikna etmişti.

Düne kadar sorunları olsa da bir arada, kardeşçe yaşayabilen halkların birbirine düşürülmesiyle akan kanlar, illüzyon bulutlarını biraz daha dağıttı. Bu ülkelere her şeyi yaptırabilen, BM'yi işine geldiği gibi kullanan emperyalizm, bu savaşları durdurmak için bir şey yapmıyordu.

Tüm eski sosyalist ülkelerde ama en başta da Rusya'da artan fuhuş, dilenen işsizler, Doğu Alman halkının içine yuvarlandığı sefalet, illüzyondaki üçüncü açık oldu.

Ve nihayet Rusya'da yeniden kızıl bayraklar çıktı ortaya. Romanya'da emekçiler, tepki düzeyinde de olsa, yeniden kapitalizme karşı sokaklardaydı. Eski "komünistler" seçimlerde şaşırtıcı sonuçlar alıyorlardı. Emperyalist illüzyondaki en büyük delik açılmıştı.. Oldü, bitti, artık yeri mezarlık denilen komünizm yeniden hortlamıştı işte.

Elbette emperyalist illüzyon bulutlarının, teslimiyet rüzgarlarının tüm dünyayı kaplamasına başından beri engel olmaya çalışanlar, direnenler vardı bunların üstüne. Küba'dan Kore'ye, Libya'dan Irak'a değin değişik nedenlerle emperyalist yeni dünya düzeninin piyonları olmayı reddeden ülkeler vardı. Dahası, işin en başında, emperyalist medyanın hipnotize ettiği yığınların şaşkın bakışları altında Çavuşesku'ların onurlu direnişini sahiplenenler; emperyalizm Bağdat'ı yakıp yıkarken, dünyanın dört bir tarafında emperyalist hedeflere yönelenler, "Emperyalist Savaşa Hayır" diye yürüyen kitleler vardı.

Kara delikler giderek büyüdü...

"Medya" Güçlüdür, Ama Kadri Mutlak Değildir...

Sosyalizmden geriye dönüşler, silah bırakmalar, yıkılan Lenin heykelleri, bayraklardan çıkarılan orak-çekiçler, tüm dünyanın gözleri önünde pervasızca gerçekleştirilen katliamlar; dünyanın bu yüzü, bu yeni çehre elbette belli bir yılgınlığı, karamsarlığı da körükledi. Yılgınlığın yeşerdiği ilk alan, böylesi her durumda yaşandığı gibi, küçük burjuvaların, aydınların dünyası oldu. Temelde bir yanlışlık yapıyorlardı. Emperyalizmin yeni-sömürgecilik yöntemlerinin, kâr ve paylaşım mantığının, sosyalizme sonuna kadar direnecek burjuva sınıf yapısının, emperyalizmin vahşi karakterinin üstünü örtercesine her şey "medya"yla açıklanıyordu onların literatüründe. Tüm gelişmeler medyanın eseriydi. Ve onların dünyalarında bunun pratik bir tek sonucu vardı... Medya tekeli onlarda olduğu sürece dünyayı değiştirmek mümkün değildi artık. Tam emperyalizmin arzuladığı sonuçtu bu.

Kuşkusuz emperyalist illüzyonun kitleler nezdindeki sihirbazı medyaydı. Ancak onun kullandığı araçların, olguların nesnel bir zemini de vardı: Sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşler, çözülmeler ve ihanetler... Eğer sosyalist ülkelerdeki bu süreç yaşanmasaydı, medya, ne kadar güçlü, etkili olursa olsun, bu havayı, illüzyonu sağlayabilir miydi?

Emperyalizmin gücünü kadri mutlak olarak görenler, emperyalist medyayı da öyle gördüler. Mevcut dünya ortamını değiştirmek için aynı güç ve etkinlikte bir medyaya ihtiyaç olduğunu yazdılar. Oysa yanılıyorlardı. Medyanın yarattığı illüzyonu ancak gerçeğin kendisi ve gerçeği dünya kamuoyuna duyuracak, ifade edecek olan mücadele bozabilirdi. Öyle de oldu aslında. Dünya ölçüsünde, emperyalizme karşı her şeye rağmen sürdürülen eylemlerin, eski sosyalist ülke emekçilerinin yeni düzeni kabul etmeyen protestolarının, sosyalist kazanımlara sahip çıkma mücadelelerinin işlevi bu olmuştur.

Gerçek medyadan güçlüdür. Eninde sonunda kendini ortaya koyar. Unutulmamalı ki, Körfez savaşının yalanları da, Rusya'daki işsizlik ve sefalet de, emperyalist ülkelerin kendi bunalımlarını yansıtan haberler de aynı medyada yer alıyor sonuçta.

Kapitalizmi Tercih Ediyorsanız Eğer, İşsizliğe, Evsizliğe, Açlığa Hazır Olun...

Kapitalizm önce "özgürlük", "demokrasi" bayraklarıyla girdi sosyalist ülkelere. Bu ülkelere dönük yüzündeki ekonomi vitrinleri de yaldızlarla doluydu. Her şey vardı bu vitrinde. Sosyalist ülke halkları önce "demokrasi" bayrağının arka yüzündeki Philips, ITT, Coca Cola bayraklarını gördüler. Sonra o yaldızlı vitrinin camları tuzla buz oldu. Evet, her şey vardı ama herkese değildi. Ücretler hızla farklılaştı, milli gelir yeniden bölüşüldü. Emperyalizmle işbirliği yaparak, egemenlik kuranlar hızla pastadaki paylarını büyüttüler.

Artık uluslararası tekelci burjuvaziye de bir bedel ödeyeceklerdi. Ürettiklerinden bir pay da emperyalist burjuvaziyi oluşturmak için ayrılacaktı. Rusya'da 40 yıldır hiç zam yapılmayan et, süt gibi temel ihtiyaç maddeleri hızla pahalılaştı. % 1000'e ulaşan enflasyon yepyeni bir şeydi Rus halkı için. Enflasyon Ukrayna'da % 3000'e ulaşmıştı. "Demokrasi kahramanı" Yeltsin'in halkın seçtiği parlamentoyu topa tutmasına tanıklık etti Rus-

ya halkları... Arnavutluk bir günlük ücretle 25 şişe sütalınabilen bir ülke olmaktan çıkmıştı.. Artık bir günlük ücret, sütün bir şişesini bile almaya yetmiyordu. İşsizlik bir anda % 80'lere tırmandı... Almanya'da yapılan protokoller kağıt üzerinde kaldı. Doğu Alman halkı işsizliğin, evsizliğin pençesine bırakıldı... Açlık diye bir olguyla tanıştı bu ülkelerin halkları. Açlık onlara beraberinde fuhuşu tanıştırdı.

Arnavutluk son yıkılan sosyalist ülkelerden biriydi. Şöyle demiştik o süreçte:

"Bu kadar uzun bir süre eksikli de olsa sosyalizmi yaşayan bir halka tüm ağrınçlikleriyle kapitalizmin kendini kabul ettirmesi o kadar kolay olmayacaktır." Bir öngörüydü bu ve devam ediyordu: "Kitlelerin bilincinde sosyalizme ve kapitalizme ilişkin yaratılan yanılsamaların yıkılmaya başladığını görmek için çok zaman geçmeyecektir."

Gerçekten de çok zaman geçmedi.

Sosyalist ülkelere özgürlüğü değil bağımlılığı, refahı değil açlığı, mutsuzluğu götürmüştü kapitalizm.

Kapitalist ülkelerin kendi insanları da mutlu değildi. Kapitalizm, anayurdu Avrupa'da da, Amerika'da da vatandaşlarına –biraz yumuşatılmış da olsa– aynı şeyleri sunuyor, aynı acı reçeteyi uyguluyordu.

Amerika'da işsizlik çıldırıncasına tırmanıyor. ABD dünyada suç işleme oranının en yüksek olduğu bir yozlaşma ve çürümenin içindedir. Evsiz "kaldırım insanları"nın sayısı da artık 30 milyona ulaşmıştır. Yani Amerika'da her on insandan biri işsiz, evsiz ve dolayısıyla "sokakta"dır.

Avrupa'da ekonomik krizin faturası, her bütçe döneminde değişmez bir şekilde, sosyal yardımlar biraz daha budanarak halka çıkarılıyor. Almanya'da büyüme hızı artık eksilerdedir. GSMH düşmüş ve elbette pastadaki emekçi dilimi burada da küçülmüştür.

Burjuvazinin kapitalizmle artık kendi halklarına verebileceği pek bir şey kalmamıştır. Bu anlamda diğer ülke halklarına götürebileceği bir şey de yoktur. Olmadığı son 3-4 yılın aynasında açıkça görülmüştür. Götürebildiği tek şey daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluktur.

Ve Dünya Halkları Emperyalizme Direniyor...

Emperyalist ekonomi dermansızdır. Dahası emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler artmaktadır. '70'lerden bu yana geriletilemeyen bunalımın birikimi aralarında istikrarsız bir denge yaratmaktadır. Ki, bunun dışında da yalnızca olguları sıralamak bile, dünyanın emperyalist medyanın çizdiği tabloya hiç de uymadığını göstermeye yeter. Çünkü medya olanı değil, emperyalistlerin işine geleni yansıtmaktadır. Çünkü, amaçlanan halkın mücadele azminin kırılmasıdır.

Emperyalizm, sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerle birlikte arttırdığı saldırısına, tüm güç göstersine karşın, halkları teslim alamadı. Yeni dünya düzeni adını verdiği düzeni oturtamadı. Sömürü var oldukça, zulüm var oldukça dünyanın emperyalizm için dikensiz gül bahçesine çevrilmesi de mümkün olamayacak elbette.

En başta Irak, gerici yönetimine, küçük burjuva iktidarın tutarsızlıklarına karşın emperyalizme karşı direnilebileceğinin bir göstergesi oldu. Irak halkı Bağdat'ı yerle bir eden bombardımanlara rağmen, Bağdat'ın meydanlarında ABD'yi protesto etme gücünü gösterdi. Irak halkının ve Arap halklarının anti-emperyalizmi yanında bulan Irak yönetimi, buna dayanarak uzun süre emperyalizmin dayatmalarını göğüsledi.

Körfez savaşı boyunca emperyalist kurumlarda patlayan bombalar, dünyanın pek çok ülkesinde binlerin, on binlerin katıldığı protesto gösterileri, halkların teslim olmama iradesinin bir ifadesiydi.

Somali halkı hiç kimsenin öngörmediği bir direnişle, bir kez daha halkın silahlı direnişiyle emperyalizme geri adım attırılabileceğini ortaya koydu.

Filistin halkı emperyalizmin dayattığı, FKÖ önderliğinin kabul ettiği Ortadoğu düzenini reddetmiş, emperyalizme teslimiyete hayır demiştir.

Moskova'nın Kızıl Meydan'ında "Kahrolsun Emperyalizm", "Kahrolsun Yeni Çarlar" sloganları duyuluyor. Eski sosyalist ülkelerin kimilerinde emperyalizmin açık işbirlikçilerinin değil de eski KP'lerin, emperyalizmle arasına mesafe koyan politik grupların oylarını çoğaltıyor olması da halkların emperyalizme karşı pasif bir direnişidir.

Dünya halkları gördü ki, yeni dünya düzeni hiçbir yerde barışı getirmedi. Yeni dünya düzeni "dünya barışı" değil, emperyalist haydutluk düzeniydi. Kolombiya'da, El Salvador'da, Filipinler'de gerillalarla hükümetler arasında imzalanan ve bolca reform vaadi içeren anlaşmaların gelinen noktada hiçbir hükmü yok. Ortada reformlar değil ama gerilla hareketlerinin eski liderlerine yönelik cinayetler var. Emperyalizmle anlaşmalarını bu halklara getirdiği hemen hiçbir şey olmadı. Gerillalar "barış"a razı olsun diye oligarşiler

Medyanın yarattığı illüzyonu ancak gerçeğin kendisi ve gerçeği dünya kamuoyuna duyuracak, ifade edecek olan mücadele bozabilirdi. Öyle de oldu aslında. Dünya ölçüsünde, emperyalizme karşı her şeye rağmen sürdürülen eylemlerin, eski sosyalist ülke emekçilerinin yeni düzeni kabul etmeyen protestolarının, sosyalizmin kazanımlarına sahip çıkma mücadelelerinin işlevi bu olmuştur.

baskıdan, zulümden vazgeçmedi. Emperyalizme, oligarşilere geri adım attırmanın tek yolu var. Direnmek. Irak örneğiyle birlikte "artık dünyada hiçbir ülke emperyalizme, bu askeri güce direnemez" karısı yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Ama bir tek Somali bile bunun tersinin kanıtı olabildi.

Halkların Bağımsızlık, Emekçilerin Sosyaliz Bayrağı Asla Yere Düşmeyecek...

Bu noktada Küba'dan özel olarak söz etmek gerekiyor. Sosyalizm öldü, bitti çığlıklarının tüm dünyayı kapladığı sürecin başında Küba, emperyalizmin yeni dünya düzenine karşı olmanın ötesinde sosyalizm temelindeki direnişiyle, "adayı batırma" kararlılığıyla sosyalizme inancın bayrağını dalgalandırdı. Emperyalizmin hemen arka bahçesindeki Küba, emperyalizm için "yeni dünya düzeni"nin en büyük çıbanbaşlarından biri, halklar için ise bir direnme odağı oldu. Dünya genelindeki olumsuz koşullara, özgülündeki tüm olanaksızlıklara karşın Küba, emperyalizme direnilebileceğini, sosyalizmin yaşatılabileceğini kanıtladı.

1 Ocak 1959... Barbudolar Havana'ya giriyorlar... En güzel şarkıları söyleyerek... Bu, 44 yıl sonra bugün emperyalizme karşı ezilen dünya halklarının onurunu temsil eden Kübalıların resmidir. Bu, "mutluluğun ve zaferin resmidir". Savaşılarak, kan ve ter ile yaratılmış, emek ve sabırla yaşatılan bir resimdir bu.

Peru'da halk savaşı sürüyor. Peru'nun yoksul köylüleri emperyalizmin yeni dünya düzenine evet demiyorlar. Emperyalizm halkın kendi iktidarı yolunda savaşan bu önemli direniş odağını yok etmek için en büyük askeri ve psikolojik saldırılarından birini bu ülke üzerinde yoğunlaştırdı. PKP Sekreteri Guzman'ın yakalanmasını dünya genelinde yarattığı havanın bir parçası olarak kullanmaya çalıştı. Ne var ki, Perulu gerillalar eylemlerini yoğunlaştırarak yanıtladılar onları. Doğrularıyla, yanlışlarıyla emperyalizme karşı savaşı sürdürüyorlar.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, emperyalizmin, yeni düzeni içinde bir yere oturtamadığı bir savaş odağı olarak halkların direnme geleneğini pekiştiriyor. Direnilebileceğini, savaşılabileceğini gösteriyor.

Emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin halkların üstüne bombalar yağdırdığı bir süreçte, geri adımlara rağmen, bazı değerlerini ayakta tutabilen Kore, Vietnam; böylesi bir süreçte silahlarla iktidarı almaya girişen Eritre, ABD'ye şu ya da bu düzeyde karşı çıkma cesaretini gösteren Libya... Tüm bunlar aynı şeyi, emperyalizme direnilebileceğini ve savaşılabileceğini gösteren farklı farklı örneklerdir.

Devrimci hareket başta olmak üzere dünyanın dört bir yanında, devrimci, yurtsever çeşitli gruplar, emperyalizme karşı savaşmaya devam ediyorlar... Küba, Peru, Somali, Türkiye, Kürdistan ve yanan tek tek ateşler dünyanın dört bir yanında... Emperyalizm hiçbir zaman istediği zaferi kazanamayacak yeryüzünde.

Savaş Sürecek; Emperyalizmi Yıkana Dek...

Esen karşı-devrim dalgasının baskısı altında Marksizm-Leninizmi en temel tezlerine varıncaya dek sorgulamak gerektiğini, artık işçi sınıfının, çağın değiştiğini keşfeden revizyonist yapılanmaların pek çoğu yaşanan gelişmeler karşısında bu kez tersinden "tövbekar" olmaya başladılar. Bu rüzgarın içinde yer alan, bu rüzgara güç veren revizyonist partilerin birkaç yıllık aradan sonra "Komünist olmak en büyük mutluluk" diye söylemeleri boşuna değildir.

Ülkemizdeki M-L'ler gelişmeler karşısında tereddüte düşmediler, yalpalamadılar. Bilinen bir şeydir, felaket teorilerini yılgınlık, karamsarlık izler. Solun büyük bir bölümünün içine düştüğü her şeyi sorgulama yaklaşımı da özünde felaket teorilerinin bir türeviydi. Devrimciler, soğukkanlılıkla, yılgınlığı, karamsarlığı engelleme sorumluluğuyla, devrimi, sosyalizmi savunma kararlılığıyla yaklaştılar gelişmelere.

Emperyalist saldırganlık karşısında "Saddam'ın gericiliği" mazeretine sığınmadan, anti-emperyalizm bayrağını yükseltenler; emperyalizmin tezgahladığı karşı-devrimler karşısında sosyalizmi savunan Çavuşesku'lara, "onların da yanlışları olmasını" gerekçe haline getirmeden, sosyalizm temelinde sahip çıkanlar; mücadeleyi her şeye rağmen tam da böyle bir süreçte yükseltenler; emperyalizmin karşı-devrim rüzgarları karşısında, emperyalizmin illüzyonu karşısında devrimin barikatı oldular ve Türkiye halklarının onurunu, geleceğini temsil ettiler. Devrimci hareket bugün bu onurla yer alıyor sınıf mücadelesinde.

Devrim mücadelesinde yalın olmak gerekir. Yaşamın içerdiği tüm ayrıntıların, tüm gri tonların ötesinde ardında ezenler ve ezilenler gerçeği vardır; devrim ve karşı-devrim vardır. İşte bu noktada yalın olmak, net olmak, çıplak tavır almak gerekir. Sosyalizmi savunmanın, devrimi geliştirmenin yolu buradan geçer.

İdeolojiler var. Çünkü sınıflar var. Egemen sınıfların sözcüleri her gün yüzlerce demeç de verseler bu gerçeği değiştiremezler. Sınıf mücadelesi de bu nedenden dolayı var olacaktır. Devrimciliğin ölçütü, bugün bunu kabul edip etmemekte değil, bunun gereklerini yerine getirip, getirmemektedir.

Dünya halkları, ezilen uluslar, halkların yurtseverleri, devrimcileri savaşı sürdürüyorlar ve sürdürecekler. Yeni bir devrim dalgasıyla sarsılacaktır dünya. Bunun üç yılda mı, beş yılda mı olacağını kestirmenin hiçbir devrimci anlamı yoktur bugün. Aslolan buna hazırlanmak, bunu hızlandırmaktır.

Yeni dalga yüzyılın tecrübesiyle, sosyalist ülkelerdeki kazanımların ve çözülmelerin tecrübesiyle, yenginlerin ve yenilgilerin dersleriyle, dünya halklarının emperyalizme karşı kesin zaferine tanıklık edecektir.

DGM hukuku ve Yargıtay 9. Ceza Dairesi

Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) 20 yıldır estirdikleri hukuk terörü ile hayatın ve mücadelenin her alanında Türkiye halklarının karşısındadır. 12 Mart cuntasının ardından toplumsal muhalefetin ülke genelinde yaptığı protestolar ve kararlı mücadele sonucunda siyasi iktidar geri adım atmış ve Anayasa Mahkemesi DGM'leri kaldırmıştı. Ancak 12 Eylül sonrasında sıkıyönetimin kalkmasının ardından DGM'ler tekrar gündeme geldi. İstanbul, Ankara, İzmir, Konya, Kayseri, Diyarbakır, Malatya ve Erzincan'da görev yapan DGM'ler, özellikle toplumsal muhalefetin geliştiği, sınıfsal ve ulusal mücadelenin yükseldiği bölgelerde, daha çok günlük yaşamın içinde ve halk kitlelerinin karşısında oligarşinin bir baskı kurumu olarak yerlerini alıyorlar.

Bugün, yaygın uygulamalarıyla artık saklanamayacak kadar açık bir gerçeklik var: DGM hukuku, DGM'lerdeki yargılamalar, işkenceli sorguların bir parçasıdır. İşkence, devlet terörü, DGM'lerden, DGM savcılarından ayrı düşünülemez. Zaten Nusret Demiral, Nuh Mete Yüksel, Ülkü Coşkun gibi bazı DGM savcıları, şubelerdeki işkenceli sorgulara katıldıklarını rahatlıkla mahkeme tutanaklarına yazdırıyorlar. Yargıtay 9. Ceza Dairesi; DGM'lerin Devrimci Sol Güçlerle ilgili olarak verdiği kararların pek çoğunu inceleyen, hemen hepsini onaylayan ya da cezayı az bulduğu için daha fazla ceza talebiyle bozan bir üst mahkeme... DGM'lerin Devrimci Sol Güçler için verdiği onca cezayı, idamları onaylamak için sabırsızlık gösteren Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin üyelerinin büyük çoğunluğu, eski DGM hakim ve savcılarından oluşuyor.

Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin uygulamalarını, yarattıkları sonuçları ele alan bir inceleme yazısı yayınlıyoruz. Yazı okunurken, yalnızca DGM hukuku ve Yargıtay 9. Ceza Dairesi arasındaki danışıklı dövüş değil, bu hukukun temelini oluşturan devlet terörü ve işkenceyle bir bütün olarak değerlendirilmelidir. Çünkü devlet terörü, işkenceli sorgular, DGM ve Yargıtay 9. Ceza Dairesi bir bütünün ayrılmaz parçalarıdır.

Dünyada, toplumsal muhalefeti ezmek, devrimci, demokrat, yurtsever kişileri yargılamak amacıyla oluşturulan istisnai (olağanüstü) yargı mercilerine daha çok faşizmle yönetilen (veya devlet biçimi faşist) ülkelerde rastlanmaktadır.

Birkaç örnekleme yapılacak olunursa; İtalya'da faşizm 1922'lerden başlayarak giderek artan bir şekilde devlet biçimine egemen olmuş, ülkenin siyasal, ekonomik ve hukuksal yapısını değiştirmiştir. İtalya'daki olağanüstü mahkemeler (devleti koruma özel mahkemeleri) 1926 tarihinde çıka kanununa ölüm cezasını da ekleyen "Devletin Korunması İçin Özel Kanun"a dayanılarak çıkarılmış, bu yasaya dayanılarak dönemin İtalya'sında 4671 kişi suçlanmış, 4030 kişi bu mahkemelerde mahkum edilmiştir.

Bu da gösteriyor ki bu mahkemeler faşizmin egemenliğini korumak misyonu yüklenmiştir.

Faşist Hitler Almanyası'nda da Olağanüstü Mahkemeler (DGM) "kamu özgürlüklerini korumak" ve "devletin güvenliğini tehdit eden" siyasal akımlara engel olmak bahanesiyle kurulmuş, ardından bütün demokratik hak ve özgürlükler ortadan kaldırılmıştır.

İspanya'da da "DGM"ler faşist Franko zamanında kurulmuş, yine "devletin güvenliği" adına yurtsever ve anti-faşist güçleri tasfiye ederek egemen sınıfların "güvenliğini" sağlamıştır.

Fransa'da ise "DGM"ler birkaç kez kurulmuştur. İlki Vıchy hükümeti döneminde faşist general Petain tarafından, ikincisi ise De Gaulle tarafından kurulmuştur. Kuruluşu Cezayir Ulusal Kurtuluş Savaşı dönemine rastlar. Yani ulusal kurtuluş savaşı verenleri ve destek olanları cezalandırma, olayları bastırma ve böylelikle sömürgeciliğini devam ettirme amacı güdülmektedir. 1940-1962 yılları arasında bu mahkemelerde 10 bine yakın Fransız vatandaşı yargılanmıştır. Bu mahkemeler Fransa'da ancak 1981 yılında lağvedilebilmiştir.

DGM'lerin ülkemizdeki tarihsel gelişimine gelince; TC'deki DGM'lerin esin kaynağı da Fransız DGM'leridir.

1961 Anayasası'nın nispi de olsa getirdiği haklar ve yasal olanaklar ülkedeki toplumsal muhalefetin uyanışını sağlar. Giderek gelişen bilinç ve halk muhalefetinin egemenleri rahatsız etmeye başlamasıyla birlikte "toplumsal uyanışı, kitlelerin ekonomik, demokratik ve siyasal isteklerine sahip çıkmasını engellemek, içe ve dış sömürünün daha rahat sürdürülmesini sağlamak için 12 Mart faşist darbesi tezgahlanır. Onlarca devrimci ve yurtsever katledilir, yüzlercesi tutsak edilir. Bu arada da faşizmi kurumsallaştırmaya yönelik ekonomik ve hukuksal alanda birçok değişikliğe gidilir. 1973 tarihinde yapılan bir anayasa değişikliği ile 136. maddeye yeni fıkralar eklenerek DGM'lerin kurulması için gerekli düzenlemeler yapılır. Bu madde daha sonra yoğun muhalefet sonucu 1975 tarihinde Anayasa Mahkemesi'nce Anayasaya aykırı bulunarak iptal edilmiştir.

Bu dönemde DGM'ler yasa iptal edilene kadar kısa bir süre faaliyette bulunabilmiştir. Egemen sınıfın temsilcileri iptal kararından sonra da DGM'lerin kurulması konusunu sürekli gündemde tutar. Bu tarihden sonra 1976 yılında DGM'lerin kurulması ile ilgili olarak sürekli önerge verilmişse de kabul edilmez.

DGM'ler en son olarak 12 Eylül faşizmi ile yeniden anayasal statüye kavuşturulur. Böylece olağan bir mahkeme, yani suçtan önce kurulmuş bir mahkeme görüntüsü kazandırılmak istenmiştir. Nitekim Anayasada 143. maddedeki düzenlemeye dayalı 2845 sayılı DGM'lerin kuruluş ve yargılama usulleri hakkındaki kanun ile Türkiye'nin gündemine yerleşmiştir. (Bu kanun daha sonra 3200 sayılı yasayla kısmen değişmiş, 1 Mayıs '84'ten itibaren fiilen faaliyete geçmiştir.)

DGM'lerin yapısını kısaca özetleyecek olursak; mahkeme heyeti aralarında askeri hakimin de bulunduğu üç kişiden oluşur ve bölge esasına göre düzenleme yapılır. Yargılama usulü sivil mahkemelerden farklıdır. Yalnızca siyasi ve toplu kaçakçılık-uyuşturucu suçlarına bakmakla görevlidir. Sivil hakim ve savcılar, askeri hakim ve savcılarla görev yapmalarına rağmen, emir komuta ilişkileri ile üstlerine bağlı durumdadırlar. Bunu yaşadığımız pratikten rahatlıkla çıkartabiliriz. Ülke gündemine bir kez daha idam cezalarının girmesi olayı Genelkurmayın bu konudaki beyanlarından sonra olmuştur. Bu beyanlardan sonra iddianamelerde idam cezası istenmeye başlanmış, Malatya, İzmir, Diyarbakır illerindeki DGM'ler de verdikleri idam cezası kararları ile bunun en hızlı uygulayıcıları olmuştur. Basın-yayına kısıtlama getiren ceza hükümleri daha önce de mevcut olmasına karşın yine Tansu Çiller'in MGK ile yaptığı görüşmenin hemen ardından "yayınları durdurma" ve "kapatma" cezaları verilmiştir. Açılan davaların iddianamelerinde bunlar talep edilmemiş ise görüşmenin hemen ardından bu eksik bırakılan noktalarda ek mütaalalar verilmiştir. DGM'Lerin tek özelliği emir-komuta zincirinden bağımsız hareket etmeyişi değildir.

Yargılamanın hızlı sonuçlanması amacıyla, kuruluş kanunu savunmaya önemli kısıtlamalar da getirmiştir. Sanığın okuduğu sorgu dilekçesinin "savunmanın sınırlarını" aştığı veya savunma yapan avukatın "savunma sınırlarını aştığı" gerekçesiyle DGM'lerce suç duyurularında bulunulması olağan durumlar olmuştur. Duruşmanın nizamını bozdukları gerekçesi ile sanıklar jandarma veya polis copu ile salondan dışarı atıldıkları gibi, aynı şekilde avukatları da duruşmadan atılabilmekte, hatta dövülebilmektedir. Sanığın ve savunma makamının olmadığı bir ortamda dileğdeki gibi bir yargılama yapmanın DGM'lere ne kolaylıklar sağlayacağını tartışmaya gerek yok. Bu durum, savunmanın aksesuar görevine dahi tahammül edemediğini gösteriyor. Sonuç olarak DGM'ler olağanüstü dönemlerde sıkıyönetim mahkemelerine dönüştürülecek şekilde düzenlenmiş siyasi mahkemelerdir.

DGM'lerin kişinin doğal yargıç ilkesine aykırı şekilde kurulan özel mahkemeler olduğunu, bakmakla görevli olduğu suçun niteliği de ortaya koymaktadır. '82 Anayasası'nda ifade edilen eşitlik ilkesine aykırı bir yasa olan Terörle Mücadele Yasası'nın (TMY) düzenlediği suç tiplerinin yine DGM'nin görev alanında olması ve bu yasa çıktıktan sonra hararetle çalışmaları bu mahkemelerin niteliğini ve amacını bir kez daha sergilemektedir.

DGM'lerin işleyişine gelince; bu mahkemelerin görevine giren "suçlar"da gözaltı süresi 15 gündür. (Olağanüstü Hal Bölgesi'nde 30 gün) Bilindiği gibi bunun tek bir amacı vardır. O da işkenceye olanak sağlamak.

DGM savcıları siyasi polisin amiri durumunda olmasına rağmen, çoğu zaman savcı sıradan bir vatandaş gibi gözaltındaki bir şahısla ilgili olarak bilgi dahi alamaz. Ancak bazı DGM savcılarının işkencehanelere girdiği, sorgulara katıldığı günlük gazetelerde bile yer almıştır.

DGM'lerdeki iddia-savunma-yargı üçgeni içindeki bütün unsurlar DGM'lerin emrindeki siyasi polisin sorgu yöntemini gayet iyi bilirler. Öyle ki neredeyse işkence raporsuz tek bir dosya DGM'lere intikal etmez gibidir. Eğer yoksa ya siyasi polisçe engellenmiştir veya kaba daya şeklindeki işkenceye şahıs itibar etmeyip, "ucuz kurtulduğuna" sevinerek rapor takibinde bulunmamıştır. Bu durum hakim ve savcılar tarafından da gayet iyi bilinir. Çünkü başkaca bir sorgu yönteminin bulunmadığı da açıkça bilinmektedir. Emniyette itiraf ettirilen bütün "suçlar" hakim ve savcı önünde geri alınır, ancak her nedense dosyadaki işkence raporuna hiç itibar edilmeyip, hukuken hiçbir kıymeti olmayan bu sahte delillere dayanılarak, insanlar idama varan cezalarla yargılanmaya başlanır. DGM'lerin işleyişinden bu yana onlarca kişi gözaltında kaybolmuş, onlarcası işkencede öldürülmüştür. Bu mahkemelerin tanığı ise polis tutanakları ve işkenceci polislerdir. Çoğu zaman sahte olduğu anlaşılan bu tutanaklara ve sanıklara işkence uygulayan "sorgu timleri"nin ifadelerine dayanılarak hüküm kurulmaktadır.

DGM'lerin işletilmelerindeki bütün bu gayrete rağmen bu mahkemelerdeki yargılamalar da tıkanmış durumdadır. Bu nedenle de MGK'nın emrindeki iktidar kara kara düşünmeye başlamıştır. Davaların istenilen sürelerde sonuçlandırılması için yeni düzenlemeler getirilmesi ihtiyacı doğmuştur. TMY'sine ek düzenlemeler getirilmesi isteği de yargılamaların hızlandırılmasını gerçekleştirmektir. Gerçi bu yönde bir başarıdan da söz edebiliriz. Öyle ki DGM'lerde görev yapmış bu yargılamaların savunucuları hakimler bir üst mahkeme olan Yargıtay 9. Ceza Daires'nde görevlendirilerek DGM'lerden çıkan kararlar egemenler lehine güvence altına alınmaya çalışılmıştır. Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin görevi kurulan ceza hükümlerini çabucak onaylamak, cumhuriyet savcıları tarafından sanık aleyhine temyiz edilen kararları sanık aleyhine bozmaktır.

Gerçekten de bu dairenin DGM'lerden gelen dosyalar konusunda "onama" ve "aleyhte bozma" kararından başka bir kararı bulunmamaktadır. MGK'nın yargılamaların hızlandırılması emrine bu yüksek mahkeme DGM'lerden daha erken uymuştur.

DGM'er ceza hükmüne giderken ağırlaştırıcı nedeni uygulamaya gerek görmemiş ise Yargıtay 9. Ceza Dairesi "bu maddenin uygulanması gerekir" diyerek kararı bozar, gönderir, ya da TMY'ye göre işlenen fiilin DGM'ce terör suçu kabul edilmişse, "Neden örgüt üyeliğinden de ceza vermedin?" diyerek kararı bozar, gönderir. Bütün bu uygulamalar DGM'lerin eksik bıraktığı noktaların Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nce doldurulduğunu göstermektedir.

Dolayısı ile halkın, sosyal, siyasi, demokratik taleplerinin suç kabul edildiği ve yargılandığı mahkemeler konumundaki DGM'lerin kaldırılmasını ve Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin tasfiyesini sağlamak artık dayatan bir sorundur. Bu sorunu toplumsal muhalefete yönelik saldırı politikasının bir parçası olarak ele alıp, değerlendirmeliyiz. Her cepheden olduğu gibi, yargısal cepheden de saldırılmaktadır. Bizlerin bu saldırıya karşı geliştireceğimiz yöntemler, özünde DGM'lerin ve Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin gerçek yüzünü teşhire yönelik olmalıdır.

Cemal Şahin, Mehmet Kahraman... Sosyal demokratların hacıları ve papazları

Bugün SHP artık her şeyiyle düzenin ürettiği şiddete koltuk değnekliği yapmaktan başka bir işe yaramıyor. Dünün "umudu" sosyal demokratlar bugün ürettikleri politikalarla katliamlara destek vermekle yetinmeyip, gerektiğinde sözcülük yaparak, gerektiğinde de idamlara onay vererek üstlerine düşeni yapıyorlar.

Çok Renkli Bir "Hacı": Cemal Şahin

TBMM Adalet Komisyonu Başkanlığını, bu dönem Çorum Milletvekili Cemal Şahin yapıyor. Çok renkli bir kişiliği olan Cemal Şahin SHP'li, ama tüm sağ partiler tarafından da çok seviliyor.

Cemal Şahin milletvekili seçilmesi sırasında Çorum'da yaptırdığı Ehl-i Beyt Camii ve yaygın olarak kullandığı Alevi şovenizmi ile adını duyurdu. Ardından devlet eliyle hacca yollanması gündeme geldiğinde, kendisi de şaşırarak hacca gidip hacı oldu.

SHP'nin idamlara karşı çıktığı tüm kamuoyunca bilinen bir durum ve SHP milletvekillerinin bu konudaki duyarlılığı da ortada. Aynı duyarlılık nedense Cemal Şahin'den oldukça uzak görülüyor. İdam tartışmalarının ortalığı kasıp kavurduğu günlerde, TBMM Adalet Komisyonu'nda Seyfettin Uzundiz adlı adli mahkumun idam kararının onaylanması tartışmaları sürüyordu. Cemal Şahin böylesi tartışmalı işlerle uğraşıp komisyona başkanlık yapmak yerine, Çorum'a gidip İmam Hatip Lisesi açmayı tercih edince, Seyfettin Uzundiz'in idam kararı Komisyon'da onaylandı.

MGK'nın emriyle DEP'e yönelik saldırı dalgası başladığında, yine en önde Cemal Şahin vardı. Televizyonlarda TBMM Adalet Komisyonu Başkanı olarak yaptığı açıklamalarda DEP'li milletvekilleri için "Bu arkadaşlarımızın PKK ile ilgileri olduğu konusunda yoğun belirtiler var" diyerek, DEP'li dört milletvekilinin dokunulmazlıklarının kaldırılması için önce kabul oyu kullandı. İlk anda görüşü sorulduğunda "Vicdanım rahat" demesine rağmen, daha sonra diğer SHP'lilerin tepki göstermeleri üzerine, oyunu değiştirmeye kalktıysa da komisyon reddetti.

Parti grubunun karşı çıktığı, ama kendisinin olumlu gördüğü öneriler tartışıldığında da nedense(!) Cemal Şahin yoğun işleri nedeniyle Komisyon'a başkanlık edemez. Böylece kararlar alındığında kendisi sorumlu olmayıp, hem kendi partisinin kararlarına karşı çıkmamış, hem de faşist politikaların uygulanmasının önünü açmış olur. Bu konu neredeyse Cemal Şahin'in uzmanlık alanıdır. Yoksa hem Alevi şovenliği yapıp hem de bir hacı olarak İmam Hatip Liseleri açılışında boy gösterme işlerinin hepsini nasıl becerir?..

"Sosyal Demokrat Bir Papaz": Mehmet Kahraman

Mehmet Kahraman DYP-SHP koalisyonunda görev alan devlet bakanlarından biri; üstelik İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı. Hak ve özgürlüklerin zerresine bile rastlamadığımız bir ülkede, iktidarın insan hakları ile ilgili suçlarını örtbas etmekle görevli ve görevini yerine getirirken de çok titiz. Kamuoyunda yargısız infaz tartışmaları mı var? Bunu aydınlatmak(!) için hemen "operasyon" adıyla düzenlenen katliamlardan birine bizzat izleyici olarak katılmanın en iyisi olacağını düşündü. Yanında eski İçişleri Bakanı İsmet Sezgin de olduğu halde, 13 Ağustos 1992'de Ankara Küçükesat'ta üç Devrimci Sol savaşçısının katledilmesini seyretmeye gelen Kahraman "Başka bir şey yapılamazdı" diyerek uygulamanın normal olduğunu vurgulamayı da ihmal etmemişti.

O zaman Mehmet Kahraman için "kar maskeli katillerin yanındaki sosyal demokrat papaz" demiştik. Kahraman papazlığını şimdi de sürdürüyor.

26 Kasım'da Hasköy'de katledilen Erol Yalçın ve Selma Doğan ile ilgili olarak kamuoyunda tartışmalar, tepkiler yükselmeye başlayınca, hemen konuyla ilgili bir açıklama yapma gereği duyar. "Olayları fazla büyütmemek gerekir, polisler de insandır, yanlış yapabilirler. Çok üzerine gidilmesi polisi yıpratır..." M.Kahraman'ın insan haklarından anladığı polis hakları olunca, kıblesini işkencehanelere göre ayarlayınca, sonuç şaşırtıcı olmuyor. Ne de olsa örnek bir SHP'li bakan o. Görevinin gereği neyse, tereddüt etmeden onu yapmaya hazır M.Kahraman'ı, 13 Ağustos 1992'de kar maskesi takmış katiller sürüsünün sırtını sıvazlarken gördük. 26 Kasım'da aynı katillerin basın sözcülüğünü yapıyordu. Çok yakında üzerinde bir çelik yelek, yüzünde kar maskesi ve elinde silahıyla katliamlara komuta ederken de görürsek şaşırtıcı olmaz herhalde.

Eski Bir Resmin Hatırlattıkları

Tarih: 3 Ekim 1991

Yer: İstanbul

Kalabalık bir grup, ellerinde "İşkencecilerden Hesap Soracağız" yazan bir pankart ile basına açıklama yapıyorlar. Pankartı taşıyanlar herhangi bir demokratik kitle örgütünün üyeleri ya da gösteri yapan devrimciler değiller. İşkencecilerden hesap soracağını açıklayanlar, 20 Ekim 1991 seçimleri öncesinde İstanbul'dan milletvekili adayı olan SHP'lilerden başkası değil. Kitlelerin yoğunlaşan tepkilerini kullanarak iktidar olmaya çalışan SHP'lilerin açıklamalarına, gösterilerine 20 Ekim seçimleri öncesinde rastlamak oldukça doğaldı.

Aynı günlerde SHP'nin üst düzey yöneticileri de "Kürt halkına karşı uygulanan baskılara son vermek"ten, "12 Eylülcüleri yargılamak"tan bahsediyor, "Olağanüstü hali kaldıracağız" diye açıklamalar yapıyorlardı. Vaatler "memura sendika hakkı"ndan "tüm demokratik hakların güvenceye alınacağı anayasal düzenlemelere" kadar çok geniş bir çerçeve çiziyordu. Seçim öncesinin vaatleri, seçimlerden sonra yapılan koalisyon protokolü ile bir an için gerçekleşecekmiş gibi görünse de, gerçeklerin böyle olmadığı çok çabuk ortaya çıktı.

Ne işkenceler son buldu, ne olağanüstü hal kaldırıldı, ne de başka vaatlerden herhangi biri için adımlar atıldı. Dün SHP'nin muhalefette iken söyledikleri, savundukları bugün artık çok uzaklarda kaldı. SHP seçim döneminde vaat ettiklerinin yerine getirilmesi için göstermediği çabayı, cesareti iki yıldan bu yana tekelci patronların ve MGK'nın verdiği görevleri yaparken gösteriyor. Bu konuda gelen eleştiriler karşısında da bahanelerini büyük bir pişkinlikle söylüyorlar: "Vaatlerimiz vardı, doğru, ama şimdi sorumlu mevkilerdeyiz. Devletin sorumluluğu bizde..."

Evren'i yargılamaktan söz edenler, şimdi adını dahi anmaz oldular. Ne de olsa iktidar ortağı olmanın getirdiği "sorumluluk" vardı, ona uygun davranmak gerekirdi. Aynı sorumlulukla Kürdistan'da devletin sürdürdüğü kirli savaşa tam destek verdiler. Demirel ve İnönü birlikte çıktıkları ilk Diyarbakır gezisinde "şefkatle" yaklaştıkları ve realitesini tanıdıkları Kürt halkını Newroz'da bombalamayı, köylerini yakmayı uygun gördüler. Şırnak, Lice, Kulp, Hazro... ve yakılan, zorla göç ettirilen yüzlerce Kürt köyü. Bunların hepsinin yaratılmasında tartışmasız olan şey en büyük payın SHP'de olduğudur.

Ne Cemal Şahin ne Mehmet Kahraman ne de başka bir SHP'li yetkili bu tablonun yaratılmasında, devlet terörünün en ücra köşelere kadar yayılmasında daha az sorumluluk sahibidir. Bugün SHP artık her şeyiyle düzenin ürettiği şiddete koltuk değnekliği yapmaktan başka bir işe yaramıyor. Dünün "umudu" sosyal demokratlar bugün ürettikleri politikalarla katliamlara destek vermekte yetinmeyip, gerektiğinde sözcülük yaparak, gerektiğinde de idamlara onay vererek üstlerine düşeni yapıyorlar. ✪

Ege ÖZGÜR-DER'e polis baskını

Bir hafta önce açılan Ege Haklar ve Özgürlükler Derneği 23 Aralık günü Dernekler Masası'na bağlı polisler tarafından basıldı. Yanlarında getirdikleri "malzemeler" ile senaryolar yaratmaya çalışan polisler umduklarını bulamayınca iki kişiyi gözaltına aldılar.

Dernek içerisinde yapılan arama sırasında cezaevindeki tutsaklara gönderilmek üzere hazırlanan giyim eşyalarını bulan polisler "Bunları kıra mı götüreceksiniz" gibi sorular sorarak yazmaya çalıştıkları senaryonun ipuçlarını veriyorlardı. Daha sonra yanlarında getirdikleri ilaç, iğne, ameliyat eldivenleri gibi malzemeleri dernekte bulmuş gibi davranan polis senaryoyu tamamlamaya çalıştı. Ancak dernekte bulunanların polisin senaryosunu boşa çıkarmasından sonra Feray Karapınar ve Murat ... ismindeki iki kişiyi gözaltına alan polisler dernekten ayrıldılar. Gözaltına alınanlar iki gün sonra serbest bırakılırken Ege Özgür-Der ve gazetemizin İzmir temsilciliği tarafından yapılan açıklamalarla polisin keyfi baskıları protesto edildi. ✪

■ ■ ■

Tutuklama gerekçesinde yaratıcılık

Trabzon (Mücadele)- Trabzon Farabi Hastanesi'ne tedavi olmak amacıyla giden Özcan Sancak jandarmalar tarafından gözaltına alındı. Mahkemeye çıkarıldıktan sonra tutuklanan Sancak'ın tutuklanma gerekçesi tüm yaratıcılık sınırlarını aşıyordu. Evinin kapı numarasını bilemediği için tutuklanan Sancak, Artvin Hopa'dan ikametgah kağıdını getirince üç gün sonra serbest bıraktı.

Hopa'dan tedavi olmak amacıyla Trabzon'a giden okuyucularımızdan Özcan Sancak işlemlerinin öğleden sonraya kalması üzerine arkadaşları ile birlikte okul kantinine indi. Aradan on dakika geçmeden kantine gelen askerler tarafından iki arkadaşı ile birlikte tartaklanarak gözaltına alınan Sancak, karakolda da askerler tarafından dövüldü. Daha sonra çıkartıldığı mahkemede Hopa'da oturduğu evin numarasını bilemeyen Sancak hakim tarafından tutuklandı. Cezaevine götürülüşü sırasında da askerler tarafından dövülen Özcan Sancak daha sonra cezaevinde de saç kesme bahanesi ile gardiyanlar tarafından dövüldü. Hopa'dan ikametgah kağıdı getirten Sancak üç gün sonra serbest bırakıldı. ✪

■ ■ ■

Özgür Karadeniz gazetesi çalışanlarına gözaltı

24 Aralık 1993 Cuma günü saat 12:00 civarında Özgür Karadeniz gazetesi Hopa muhabirleri Recep Tantoğlu ve Ayşe Bayrak, gazetenin okuru Bülent Şimşek yılbaşı kartı satarken gözaltına alındılar.

Daha sonra Özgür Karadeniz gazetesi Hopa Temsilciliğini basan Terörle Mücadele Şubesi polisleri Kültür ve Sanatta Tavır dergileri, Mücadele gazeteleri, Özgür Karadeniz'in "Çayda Sömürüye Son" özel sayılarını, Grup Yorum için toplanan imzaları ve okumak için verilen kitap listesini aldılar.

28 saat süren gözaltı süresinden sonra gözaltına alınanlar savcılığa çıkartılmadan serbest bırakıldılar. ✪

Öğrenci gençlik için yurtlarda yaşamak da sorun

Öğrenci yurtlarında yaşanan sorunlar, yıllardır tartışılır. Buna karşılık sorunlarda bir azalma olmadığı gibi, bu sorunlar her geçen gün daha da artıyor. Her yurdun kendini özgü sorunlarının yanı sıra, Türkiye'nin neresinde olursa olsun, tüm yurtlarda öne çıkan ortak sorunlar var.

İstanbul'da çeşitli yurtlarda kalan öğrenciler 29 Aralık günü İHD önünde toplanarak "İnsanca Yaşamak İstiyoruz" dediler.

"Koridorda Şarkı Söylemek Yasak"

Devlet yurtları askeri kışla disiplinini aratmıyor. Her şey talimatlarla belirlenip duvarlara asılmış. Bunun dışına çıkmak YASAK. Koridorda şarkı söylenmez, odada bir şey yenilmez, pişirilmez. Etüt dışında ders çalışmak yasak. Şu saatlerde telefon gelir, şu saatlerde odada oturulmaz, beş dakika yurda geç gelirsen atılırsın, izin aldıysan erken gelme atılırsın, müdüre şunlardan şikayetçiyim deme, yine atılırsın...

Yurda girmek ne kadar zorsa, atılmak da o kadar kolay. Çemberlitaş Kız Yurdu'nda bir öğrencinin evine kağıt gönderiliyor. "Kızınız yüksek sesle şarkı söylediği için..." Kızları bu yüzden yurttan atılıyor. Vezneciler Kız Yurdu'nda yine bir kız öğrenci izinli olduğu sürede yemek kuponu kullandığı "tespit edildiği" için yurttan uzaklaştırma cezası alıyor. Oysa yemek kuponunu izinli olduğu zaman kullansa da, bunun tespit edilmesi mümkün değil.

Kız yurtlarında saat 21.00 yurda giriş için son sınır. Bir-iki dakika geç gelmek suç. İzin almak ise bir o kadar zor. Bir bayan öğrenci isterse 18 yaşını geçsin, "veli"siz sokağa adımını atamaz. Aileden, evcı çıkacağı evden, muhtarlıklardan, resimli, imzalı kağıtlar gibi formalitelerle izin alınır. Kız yurtlarında soyadı tutmayan erkekler kesinlikle görüş yapamazlar.

"Mektuplarımız Önce İdareye Gidiyor"

Vezneciler Kız Yurdu'nda mektuplar idare denetiminden geçtikten sonra öğrencilere veriliyor. Gazete, dergi, kitap, hele hele bir de sol içerikliyse suçtur yurtlarda. Gece yapılan baskınlarda, dolap kontrollerinde bu "suçlu" yayınlar ele geçince, doğru idare yolu tutulur. Faşistler ise hemen bütün yurtlarda istedikleri gibi propaganda yapabilmekte, kendileri olmazsa yurt görevlilerine bunu yaptırmaktalar. Zaman, Ortadoğu gibi gazeteler, gece, mevlit, panel vb. afişleri ve ilanları rahatlıkla yurda girebiliyor.

"Yurt Şehrin 20 km Dışında"

Metropol iller dışında üniversite kampusleri genellikle şehir dışında yer alıyor. Kampus yurtlarındaki öğrencilerin doğal olarak şehirle iletişimi kesilmiş durumda. Yurda günlük gazete dahi sokmayan Selçuk Üniversitesi yurdunda kalan öğrenciler, 20 km uzaklıktaki şehirde neler olup bittiğini şehre inemedikleri sürece öğrenme şansları olmadığını söylüyorlar.

Kampus yurtlarında yaşam, kampusü çevreleyen tel örgüler ya da duvarların içiyle sınırlanmış.

"Beş Dakikada Banyo Yapmasını Öğrendik"

Yurt öğrencilerinin hemen hepsi yurt yaşamındaki ilk aylarında beş dakikada banyo yapmasını öğrenmiştir. Bir de suya bakmadan ve emin olmadan banyoya inilmeyeceğini. Kimi yurtlarda sular hemen hemen hiç akmazken, kimilerinde sınırlı saatlerde akıyor. Sıcak suyun ise ne zaman akacağı idarecilerin keyfine kalmış. Selçuk Üniversitesi yurdunda sabah saat 6'da, Vezneciler'de 7'de banyo için izin var. Ama yarım saati geçmeyen bu sürede –Vezneciler'de 1600'ün üzerinde öğrenci kaldığı düşünülürse– temizlenmek özel bir marifet istiyor.

Yurtlarda çıkarılan birkaç kap yemekle doymak ise imkansız. Öğrenciler geceleri aç uyumayı öğrenmiş artık. Yemek fiyatları ise çok yüksek. Ailelerinden gelen paranın çoğunu karınlarını doyurmak için harcıyorlar.

Yurtlarda enfeksiyon hastalıkları, tuvaletlerin, odaların pislik içinde olmasından dolayı deri hastalıkları,yine bozuk yemeklerden kaynaklı karın ve mide ağrıları hemen her öğrencide görülebiliyor. Revirler işlemezken, doktor, hemşire ya yok, ya da göstermelik tutuluyor. Atatürk Öğrenci Yurdu'nda (AÖS) ambulans olmaması, geçtiğimiz yıl bir öğrencinin ölümüne neden olmuştu.

"Faşistler Yakalarında Bozkurt Rozetleriyle Geziyor"

İnönü Üniversitesi öğrenci yurdunda bozkurt rozetleriyle, Konya Selçuk Üniversitesi yurdunda bütün odalarda seçtikleri "reis"leriyle, hemen her öğrenci yurdunu kapsayan saldırılarıyla boy gösteren sivil faşistler ise öğrencilerin en önemli sorunlarından biri. İstanbul'da Edirnekapı ve AÖS'te Türki öğrenciler arasında örgütlenme yürüten faşistler, yurtları saldırılarının üsleri haline getirmek istiyorlar. Her yurtta bulunan mescitleri, salt kendilerinin kaldıkları odaları aracılığıyla örgütlenme çalışmalarını sürdürüyorlar. Sıvas katliamında il dışından gelen faşistler, öğrenci yurtlarını kendileri için barınak olarak seçmişlerdi. Faşistler yurtlara sopa, bıçak, satır, hatta silah sokup saldırılarında bunları kullanabiliyorlar. Faşistleştirilen yurt personeli, sivil faşistlerin en büyük destekçileri durumunda.

Her yurdun kendine özgü sorunlarının yanı sıra, hemen hepsinde yaşanan ortak sorunlar var. Üniversitelilerin yüzde 30'u devlet yurtlarında kalma olanağı bulurken, geri kalan yüzde 70'lik bir kesim evlerde, pansiyonlarda, otellerde, özel yurtlarda vb. yaşamını sürdürüyor. Yurda girmeyi başarabilenler, verilen depozitlerin yanı sıra, her ay yurt aylığı ödeyerek, tüm sorunlarına rağmen buralarda yaşamak zorunda. Çünkü özel yurtlara para yetiştirmek mümkün değil, dahası, bekar evi bulmak da çok zor. Bulunsa bile buralarda yaşamak –özellikle devrimci, demokrat öğrenciler için– imkansız gibi. Her an "örgüt evi" olduğu iddasıyla basılabilir ya da içindekiler öldürülebilir.

Yurtlarda yaşamak da, yaşamamak da öğrenci gençlik için sorun. Çünkü onlar devlet gözünde bu ülkenin potansiyel suçluları.✪

Yurtlarda Örgütlenmeliyiz

Özellikle 12 Eylül sonrası, faşist kurumsallaşmadan devlet yurtları da yeterince nasibini aldı. Kredi Yurtlar Kurumu Genel Müdürlüğü'nden yurt idarelerine, kantin işletmecilerine kadar, yurtlar faşist kadrolarla dolduruldu. Bütün hakların gasp edildiği bu dönemde, en ufak bir hak kırıntısı için bile sesini yükseltmek, yurtlardan uzaklaştırılma nedeni oldu. Bu dönemde, sırf bu yüzden birçok devrimci, demokrat, yurtsever öğrenci, yurtlardan uzaklaştırıldı, atıldı.

Sosyal-kültürel hiçbir çalışmaya izin vermeyen yurtlar, adeta insanlar arası yabancılaşmanın kalesi haline getirildi. Üç maymunu oynayan gençlerle dolu, oligarşinin "getto"ları olmalıydı buralar. Oligarşinin tüm engelleme çabalarına karşın, yurtlarda da toplumun her kesiminde olduğu gibi, direniş kaçınılmaz bir sonuçtu.

Bu süreçte, kimi zaman örgütlü, kimi zaman da kendiliğinden eylemlerle yurtlarda yaşanan sorunlar dile getirilmeye başlandı. Ancak yurtlardaki bu sesin yüksek olmayışı, baskının her geçen yıl daha da artırılmasının nedeni oldu. Örneğin '84'lerde yapılan Yurt-Kur'un sosyal ve kültürel etkinlikleri kaldırıldı.

Geçen yıl 155 bin olan depozit, bu yıl 450 bine, 180 bin lira olan üç aylık yurt ücreti 300 bine çıkarıldı. Cezaevi yönetmeliklerini aratır yönetmeliklerle yurtlar "disipline" edildi.

Bugün devlet yurtları yaşanmaz durumdadır. Bu yurtlarda gençliğin "barınmaktan" öte, gerçek anlamda yaşayabilmesinin tek koşulu var, içinde yaşanabilir yurtlar için mücadele.

Elbette kastımız örgütsüz bir mücadele değil. Kendiliğinden, örgütsüz mücadele, disiplin cezaları, tehdit ve gözdağıyla kısa zamanda ve pek de zorlanılmadan bastırılabilir. Bunu öğrenci gençlik örnekleriyle yaşadı. Yurtlar disiplin cezalarının, yurttan atma tehditlerinin kâr etmediği kitlesel eylemleri hayata geçirecek örgütlülüklere ihtiyaç duyuyor.

Bu ihtiyaç son günlerde devrimci-demokrat öğrenciler arasındaki örgütlenme tartışmalarını hızlandırdı. Platform mu, konsey mi, komite mi, temsilcilik mi noktasında süren bu tartışmaların isim aşamasında tıkanıp kısırdöngüye sokulmadan sonuçlanması gerekiyor.

Son bir ay içinde İstanbul'da Çemberlitaş Kız Yurdu'nda, Edirnekapı ve Maslak erkek öğrenci yurtlarında, Konya'da Fatih Kız Yurdu'nda, Ankara'da Sabancı Kız Yurdu'nda gelişen, çoğu kendiliğinden eylemler bu ihtiyacın aciliyetinin ifadesidir. Yurtlarda tüm devrimci, demokrat, yurtsever güçleri bir araya getirerek, baskılara karşı bir set oluşturmalı, kültür sanattan, sosyal yaşama kadar kendi alternatiflerimizle yozlaşmanın önüne geçmeliyiz.✪

RÖPORTAJ

Yurtlarda basına açıklama yapmak da atılma gerekçesi olabiliyor. Çekincelerinden dolayı isimleri yayınlamıyoruz

Vezneciler Kız Öğrenci Yurdu'nda Kalan Bir Öğrenci

Geçen yıl 8 Mart'ı kutlamak istedik. Müdür Aysel Eker "Siz kadın mısınız ki kutluyorsunuz" diye izin vermedi. Etüdü kapatıp mevlit düzenliyorlar, onlara ses çıkaran yok. Bize gelince yurttan atılıyoruz.

Ben bir-iki kez cezaevine görüşe gittim. Orada bile böyle sıkı davranmıyorlar. Kapıdan girerken "Burası babanızın hanı mı, kimliklerinizi çıkarın" diye tehditkar konuşuyorlar.

Akşam telefon ediyorum, kalabalıktan sıra gelmiyor. Memur geldi telefonu kapattı. "Bu saatte erkek arkadaşınızla konuşuyorsunuz değil mi" diyerek namustan bahsetti uzun uzun.

Halbuki yurtta kimileri istedikleri zaman, istedikleri gibi telefonla konuşabiliyor. Bizim yurtta idarecilerin bilgisi dahilinde kızların pazarlandığı söyleniyor. Ben de böyle bir şeye tanık oldum. Bir arkadaşımla yurda giriyordum. Saat 21.00'i beş dakika geçtiği için kapıdaki görevliyle tartıştık. O sırada kapıda son model bir araba durdu. İçinden bir kız indi. Kız arabadaki adama, adam da kıza bayağı küfürler etti. Müge Konak adındaki bu kıza kapı görevlisi kapıyı hiçbir şey sormadan açtı. Biz de o sırada içeri girdik.

Çemberlitaş Kız Yurdu'nda Kalan Bir Öğrenci

Ben yurda gireli 1,5 ay oldu. Önce yurt çıkmadı. Yurda yerleştiğimde, benim yattığım yatağın boş olduğunu öğrendim. Bunlar sanırım özel kontenjanlar için ayrılmış.

Yurttaki sorunlar çok fazla. Bunun için dilekçe topladık. Gazetede resmi çıkan on kişi hakkında soruşturma açtılar. Ben de varım içlerinde. Yurda yeni geldim. Daha neyin ne olduğunu anlamadan hakkımda soruşturma açtılar. Müdür "İnsanca Yaşamak İstiyoruz" diye slogan attınız diyor. Bu kadar aşağılık olunamaz. Kötü bir şey mi insanca yaşamayı istemek.✪

Maraş katliamının yıldönümünde protestolar

Yüzü aşkın insanın ölümü yüzlerce yaralı üçyüzü aşkın ev ve işyerinin yakılıp yıkılmasıyla sonuçlanan Maraş katliamı yıldönümünü 24 Aralık'ta yapılan eylemler ve açıklamalarla protesto edildi.

Özellikle üniversitelerde yer yer gerici-faşistlerle gerginliğe ve çatışmaya neden olan protestolar daha çok İstanbul ve Ankara'da gerçekleşti.

Devlet destekli sivil faşist saldırılar Maraş'tan Sivas'a uzandı. Öğrenci gençlik bu saldırganların kimliğini, yaptıkları forumlarda ortaya koydu...

İTÜ Ayazağa Kampusü'nde Cezalandırma ve Anma

24 Aralık günü İTÜ Maden Fakültesi Kantini'nde asılan İYÖ-DER'lilerin duvar gazetesi Müslüman Gençlik taraftarlarınca yırtıldı. Böyle bir duruma karşı hazırlıklı olan İYÖ-DER'li öğrenciler afişi yırtan gericiyi döverek cezalandırdılar. Bu sırada çevrede bulunan gerici faşistler İYÖ-DER'li öğrencilere müdahale etmeye cesaret edemediler. Daha sonra okula adam yığmaya başlayan gerici faşistlere karşı, olayları duyan devrimci demokrat öğrenciler fakülte önünde toplandılar. Bunu gören gerici faşistler okulu terk ettiler.

Gerici faşistler okulu terk ettikten sonra İYÖ-DER'liler ve YDG'li öğrenciler anma düzenlediler. Anma saygı duruşuyla başladı. "Maraş Katliamını Unutmadık-Unuttturmayacağız" İYÖ-DER, YDG imzalı pankartlar açıldı. Faşizmi ve faşist katliamları teşhir eden konuşmalar yapıldı. Yeni Maraş'ları önlemenin yolunun faşizme karşı mücadeleden geçtiğini belirten öğrenciler "Faşist Katillerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganını atarak anmayı bitirdiler. Forumdan sonra fakülteden ayrılan devrimci demokrat öğrenciler gerici faşistlerin okul önünde biriktiklerini duyunca tekrar fakülteye döndüler. Gerici faşist öğrenciler arkadaşlarının hatalı olduğunu söyleyip özeleştiri vererek kendilerinin milliyetçi olmadıklarını devlete karşı olduklarını söylediler.

Yıldız Üniversitesi'ndeki Gerginlik

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 27 Aralık günü Müslüman Gençlik taraftarları, devrimcilere ait afişleri "Devlet destekli gerici faşistler" ibaresini bahane edip yırtarak, devrimci-demokrat bazı öğrencileri tartakladılar. Bunun üzerine ertesi gün toplanan öğrenciler aynı içerikteki afişleri yeniden asarak olası bir çatışmaya karşı güvenlik aldılar. Afişin asılmasından sonra yaklaşık 150 kişinin katıldığı bir forum yapıldı. Forum A ve B bloktaki sınıfların pencerelerinde biriken öğrenciler tarafından dikkatle izlendi. Forum sırasında yapılan konuşmalarda faşist katliamlar ve faşizm teşhir edildi.

Forum "Faşist Katillerden Hesap Sorduk Soracağız", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla bitirildi. Forumun ardından bu kez gericiler forum yaptılar. Forum atılan sloganlarla bastırıldı. Yaşanan bu gerginlik sırasında forum alanının yakınında bulunan polis öğrenciler tarafından "Polis Üniversiteden Defol" sloganlarıyla protesto edildi. Polisi protesto için forum alanından ayrılmayan öğrenciler marşlar ve türküler söylediler.

İstanbul Üniversitesi'nde Forum

İÜ öğrencileri 27 Aralık'ta Maraş katliamını protesto eden bir anma yaptılar. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı anma saygı duruşuyla başladı. "Faşizme Karşı Tek Yumruk" ve "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta, Lice'de. Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" yazılı pankartlar asıldı. Katliamların ve faşizmin teşhir edildiği konuşmalar yapıldı. Edebiyat Fakültesi'nde ise "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta EFÖD" yazılı pankart asıldı.

Hacettepe Üniversitesi'nde Anma

Hacettepe Üniversitesi'nde 24 Aralık günü AYÖ-DER'li öğrenciler tarafından düzenlenen anmada Maraş'ta ve Sivas'ta gerçekleştirilen faşist katliamlar protesto edildi. Öğrencilerin kararlılığı sayesinde jandarma sadece forumu izlemekle yetindi.

Beytepe Kampusü'nde "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" ve "Maraş'ı Unutmadık, Unuttturmayacağız" yazılı pankartlar açan AYÖ-DER'li öğrenciler anmaya devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladılar. Yapılan konuşmalarda Maraş katliamının tıpkı Sivas katliamında olduğu gibi devlet tarafından sivil faşistlerin kullanılarak gerçekleştirildiği belirtildi. Yaklaşık yüz kişinin katıldığı anmada sık sık "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganları atıldı. Anma öğrencilerin türküler eşliğinde omuz omuza çektiği halaylarla sona erdi.

Burdur Eğitim Fakültesi'nde Forum

Maraş Katliamı Burdur Eğitim Fakültesi'nde yaklaşık 60 öğrencinin katıldığı bir forumla protesto edildi. 23 Aralık günü forum düzenleyen devrimci-demokrat öğrenciler, sivil faşistlerin yine ortaya sürüldüklerine dikkat çektiler. Forumda "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun Basın Açıklaması

Haklar ve Özgürlükler Platformu Maraş katliamını 24 Aralık'ta Ankara Özgür-Der'de yaptığı basın açıklamasıyla protesto etti. Basın açıklamasında "Egemen güçler gelişen halk muhalefetini bastırabilmek için Alevi-Sünni, sağ-sol çatışması havasına büründürmek, bilinçleri çarpıtmak için sivil faşistleri gündeme soktu. Katliamları önlemenin tek yolunun örgütlü mücadeleden geçtiğini biliyoruz." dediler.

Ayrıca aynı gün DLMK'li öğrenciler Maraş katliamını protesto etmek için Ankara Çankaya Anadolu Lisesi ve Gazi Lisesi'ne "Kahraman Maraş Katliamını Unutmadık-Unuttturmayacağız" DLMK imzalı iki pankart astılar. ✪

İhbarcı milli eğitim müdürü

İzmir (Mücadele)- Maraş katliamını protesto eden 14 öğrenci Milli Eğitim Müdürü tarafından polise teslim edildi. Öğrenci Birlikteri tarafından 23 Aralık günü İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapan öğrenciler, topladıkları imzaları Milli Eğitim Müdürü'ne iletmek istediler. Öğrencileri odasına alarak bekleten müdür polis çağırdı. Çevik kuvvet polisleri tarafından herhangi bir direnişle karşılaşmadan gözaltına alınan öğrenciler daha sonra serbest bırakıldılar.

İTÜ'de devrimcilere kalkan eller kırıldı

İTÜ Ayazağa Kampusü'nde İYÖ-DER'lilerin duvar gazetesini yırtan gerici faşistler, bu davranışın hatalı olduğunu söyleyerek özeleştiri vermişlerdi. Ancak 27 Aralık'ta yalnız yakaladıkları bir İYÖ-DER'liyi döverek, ikiyüzlülüklerini gösterdiler. Bunun üzerine İYÖ-DER'li öğrenciler 28 Aralık günü topluca okula gittiler. İYÖ-DER'li öğrencilerin tavır alma önerisine oportünistler kayıtsız kaldı. Daha sonra forum yaparak saldırıları teşhir etme konusunda anlaşan devrimci demokrat öğrenciler öğle saatlerinde forum yaptı. Forumda sık sık "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" ve "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta. Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganı atıldı.

Forum bittikten sonra İYÖ-DER'li öğrenciler Müslüman Gençlik taraftarlarıyla çatıştı. Çıkan çatışma sırasında Müslüman Gençlik'ten ona yakın öğrenci yaralandı. Çatışmanın ardından kantini basan polis, yaralanan Müslüman Gençlik taraftarlarını ambulansla hastaneye götürdü.✪

Gazi Üniversitesi'nde faşist saldırı

Ankara (Mücadele)- Öğrenci gençliğe karşı yoğunlaşarak artan sivil faşist saldırıların bir örneği de 24 Aralık günü Gazi Üniversitesi'nde yaşandı. Gazi Üniversitesi Resim Bölümü'nde saz çalan öğrenciler dekan yardımcısı ve bazı öğretim görevlilerinin gözü önünde bir grup faşistin saldırısına uğradı. Saldırı öğrenciler tarafından Ankara Özgür-Der'de yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

25 Aralık günü basın açıklaması yapan öğrenciler "Bundan 15 yıl önce aynı gün Maraş'taki katliamı yapan eli kanlı katillerin kuyrukçuları bu sefer de saz çalan öğrencilere saldırdılar. Dekan yardımcısı ve öğretim görevlilerinin gözü önünde gerçekleştirilen saldırıdan sonra sivil faşistlere hiçbir şey yapılmazken sol görüşlü öğrenciler hakkında tutanak tutulmuştur." dediler. Duvarlara "Saldırıların Hesabını Soracağız", "Faşist Saldırılar Bizleri Yıldıramaz" yazılı dövizleri asan öğrenciler, basın toplantısını "Bastırılar Bizleri Yıldıramaz", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları ile sona erdirdiler. ✪

Gençlikten kısa... kısa...

✓ **Adana Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi Kantini'ne 16 Aralık günü Gündem Gazetesi'nin kapatılmasını ve sosyalist basın üzerindeki baskıları protesto etmek amacıyla Anti Faşist Mücadele Komitesi imzalı duvar gazetesi asıldı.**
TÖDEF, DPG (Devrimci Proleter Gençlik), Militan Gençlik tarafından oluşturulan Anti Faşist Mücadele Komitesi, 20 Aralık günü de Eğitim Fakültesi duvarına "Gerici-Sivil Faşist Jandarma-İdare İşbirliğine Son" pankartı astı. Ayrıca komite sivil faşist örgütlenmeleri teşhir etmek ve devrimci-demokrat kamuoyunu anti-faşist mücadeleye duyarlı kılmak için okulun duvarına dövizler astı.

✓ 26 Aralık akşamı Adana 19 Mayıs Lisesi'ne Liseli Dev-Genç imzalı "Gerici-Faşist Eğitime Son", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" yazılamaları yapıldı. Ertesi gün gazetemizin Adana bürosunu Liseli Dev-Genç adına arayan bir kişi yazılamaları üstlenerek "Gerici Faşist Eğitime ve Örgütlenmelere Karşı Mücadelemizi Artıracağız" dedi.

✓ **İzmir (Mücadele)- Sivil faşistler geçtiğimiz günlerde Ege Üniversitesi'nde TÖDEF/EYÖ-DER'li Barış Yıldırım ve demokrat bir öğrenci olan Seda... için kantin duvarlarına, bu öğrencilerin muhbir oldukları ve polisle işbirliği yaptıklarına ilişkin yazılar yazarak, devrimci-demokrat öğrenciler arasında güvensizlik yaratmaya çalışıyorlar. ✪**

Kamu emekçilerinin hedefi değişmedi:
Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı

Kamu Emekçileri İçin '93 Yılı İş Bırakmayla Başladı

Kamu çalışanlarının ekonomik ve demokratik haklarını elde etmek için gerçekleştirdikleri eylemler 15 Ocak tarihinde başladı. BEM-SEN, SAĞLIK-SEN ve Tüm SAĞLIK-SEN tarafından iş bırakma eylemleri hayata geçirildi.

Bu tarihten sonra, kamu çalışanları kendi özgül sorunlarını ve diğer toplumsal sorunları kucaklayan somut bir program konusunda eksik kalsalar da, bu konudaki gelişmelere ilişkin duyarlı bir pra-

Memurluk kapı kulluğu değildi. Kamu çalışanları eylemleriyle öyle olmadığını gösterdiler.

tik sergilediler. Ayrıca 1 Mayıs ve 8 Mart gibi geniş kesimlerin katıldığı kitlesel eylemlerde yer aldılar.

Yürüyüşler

21 Mayıs'ta Tüm Maliye-Sen toplu sözleşmeye çağrı yapmak amacıyla kitlesel bir şekilde Maliye Bakanlığı'na yürüme eylemi gerçekleştirdi.

22 Mayıs'ta EĞİT-SEN'li öğretmenler İLKSAN yolsuzluğunu protesto etmek amacıyla Milli Eğitim Bakanlığı'na yürüdüler.

Yemek Boykotlarından Mitinglere...

Haziran ayı yemek boykotları, bordro yakmalar ve basın açıklamalarının yoğun yaşandığı bir ay oldu. Ayrıca İstanbul, Çanakkale, Zonguldak, Kayseri gibi çeşitli illerde kamu çalışanları toplu sözleş-

Kamu emekçileri grevli toplu sözleşme hakkı için Ankara yolundaydı...

me ve grev haklarını haykırdıkları mitingler düzenlediler. Samsun'da 26 Haziran tarihinde düzenlenmek istenen mitinge izin verilmemesine rağmen bin beş yüz civarında bir katılımla protesto eylemi yapıldı.

Ankara Yürüyüşü

1 Temmuz'da İstanbul, İzmir, Mersin, Malatya ve Samsun'dan yürüyüşe geçen kamu çalışanları, Ankara yürüyüşünü başlattı. İki gün süren yürüyüşten sonra gerek yürüyüşçü ve gerekse desteğe gelen memurlara Ankaralı kamu emekçileri de katılınca kitle 50 bine dayandı. Haklı ve meşru taleplerini sloganlarıyla, konuşmalarıyla ifade eden kamu çalışanları Başbakanlığa yürüyerek, hükümet sözcüsüyle görüştüler. Ertesi gün de taleplerini Başbakan'a iilettiler. Memurlar grevli-toplu sözleşmeli sendikaların anayasal güvence altına alınmasını istiyorlardı. Ankara'dan tüm ülkeye, talepleri verine getirilmezse, üretimden gelen güçlerini kullanacakları mesajını yaydılar.

"Bu İşyerinde Grev Var". 15 Temmuz'da pek çok işyerinin kapısına bu pankartı asan kamu emekçileri grev haklarını kullandılar.

Ülke Çapında İş Bırakma...

15 Temmuz tarihi, taleplerinin yerine gelmediğini gören kamu çalışanlarının tüm ülke çapında iş bırakma eylemliliğiyle birlikte, alanların doldurulduğu gün oldu. Pek çok işyerine "Bu İşyerinde Grev Var" pankartları asıldı.

29-30 Temmuz'da ise, kamu emekçileri başta haberleşme ve belediye işkolları olmak üzere yaygın iş bırakmaları hayata geçirdi.

Toplu Vizite...

15 Ekim'de Kamu Çalışanları Platformu tarafından toplu vizite eylemi hayata geçirildi. BEM-SEN'de İstanbul'da platform tarafından düzenlenen yürüyüşte iş bırakma eyleminden sonra yerini aldı. Ülke çapında çeşitli eylemlilikleıle kamu çalışanları iktidarı uyardılar.

22 Kasım'da Demiryol-Sen Genel Merkezi Ankara'da Gar binasında gerçekleştirdiği eylemle, işvereni toplu sözleşmeye çağırdı.

4 Aralık tarihinde İstanbul Kamu Çalışanları Şubeler Platformu siyasi iktidarın hazırladığı grev ve toplu sözleşme hakkını içinde barındırmayan göstermelik "sendika yasası"nı protesto etmek için yetkililere toplu telgraf çektiler.

Terör Yasasına Protesto

10 Aralık günü, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önü "grevsız-toplu sözleşmesiz" bir yasaya, "Anti-Terör Yasası"na hayır diyen ve demokratik hakları için seslerini yükselten kamu emekçileriyle doldu. Aynı gün Ankara Sakarya Meydanı'nda toplanan kamu emekçilerine ise polis saldırarak, 9 kişiyi gözaltına aldı.

Kamu çalışanları tüm yıl boyunca dönem dönem durağanlık yaşasalar da, belli zamanlarda da kitlesel eylemleri hayata geçirdiler. Kamu çalışanları için '93 yılının pratiği daha kararlı, programlı, disiplinli, somut sorunları kapsayan bir program uygulandığında, daha geniş kesimlerin kucaklanabileceğinin bir göstergesi oldu. Aynı zamanda her şeyin bizim elimizde olduğunun da...

BEM-SEN'den Alternatif Yasa Tasarısı
Grev hakkı olmazsa olmaz

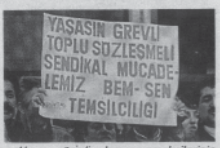

Uzun süredir kamu emekçilerinin gündeminde olan grevli-toplu sözleşmeli sendika yasasına ilişkin, BEM-SEN pratik bir adım atarak, alternatif bir sendika yasa tasarısı hazırladı.

BEM-SEN böyle bir çalışmanın asıl amacını "Haklılık ve meşruluk temelinde kurduğumuz sendikalarımızın hukukunun da kendimiz tarafından yaratılmasıdır." sözleriyle açıklıyor.

Taslak, BEM-SEN Hukuk Komisyonu ve BEM-SEN Hukuk Danışmanı Av. Mehmet Erbil tarafından hazırlanmış.

"Kamu Çalışanlarının Sendika Kurma, Toplu Sözleşme Yapma ve Grev Hakkını Düzenleyen Yasa Tasarısı"nda, yasanın amacı "Kamu çalışanlarının, ekonomik, demokratik, kültürel, mesleki eğitim, sosyal, siyasal hak ve çıkarlarını korumak ve geliştirmek için sendika ve üst kuruluşların kuruluş ve çalışma ilkeleri ile çalışma koşullarını düzenleyen toplu sözleşme ve grev hakkının esas ve usullerini tespit etmektir." şeklinde ifade ediliyor.

BEM-SEN'in hazırladığı tasarıda, sendikaların, devletin kamu emekçilerinin gücünü bölmek için öngördüğü "hizmet türü"nü esas alan modele göre değil, işkollarına göre örgütlenmesi öngörülüyor. Tasarıda sendikaların kurulabileceği 18 işkolu tespit edilmiş.

Bu yasa tasarısı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından geçtiğimiz aylarda hazırlanan tasarıdan oldukça büyük farklılıklar içeriyor. O tasarıda, kamu emekçilerinin toplu sözleşme ve grev hakkı tanınmazken, BEM-SEN tarafından hazırlanan tasarıda sendika ve konfederasyonların faaliyetleri arasında sayılan maddelerde "Bu kanun kapsamındaki çalışanların ekonomik, demokratik, akademik, kültürel, mesleki eğitim, siyasal hak ve çıkarlarını koruyup geliştirmek için toplu sözleşme akdetmek" ve "grev kararı almak ve yönetmek" ibareleri yer alıyor. Ve en önemlisi bu tasarıda, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın sendikaları "danışma büroları" olarak görmesinin tersine, sendikalara yetkiler tanıyarak, kamu emekçilerinin haklarını gerçekten savunabilmelerinin yolunu açıyor.

Daha önce de alternatif adı altında bazı yasa taslakları Kamu Çalışanları Platformu'nca da hazırlanmıştı. Bu taslaklarda kamu çalışanlarının ekonomik, demokratik ve sosyal haklarını ellerinde tutabilmelerinin ön koşulu olan toplu sözleşme ve grev hakkı ile sendikaların yetkileri tam belirlenmemişti. BEM-SEN'in taslağı aynı zamanda bu noktada atılmış bir adım olma işlevini taşıyor.

BEM-SEN'in kamuoyunun gündemine sunduğu bu tasarı, çeşitli çevrelerin memur sendikalarına olan bakış açılarının tam olarak ortaya konulmasını da sağlayacaktır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından çıkarılan yasa tasarısının onaylanmak istendiği bu süreçte o tasarıya hayır demek, alternatifini de sunmayı gerekli kılıyor. BEM-SEN'in sunduğu bu çalışma, memurların gündeminde bu istemin bir ifadesidir. Bu yanıyla bu alternatifi güçlendirmek ve pratik olarak dayatmak, kamu emekçilerinin ana gündemini oluşturmalıdır.

Adana'da iki ilkokul öğrencisi polis tarafından ezildi

Hiçbir kural, sınır tanımaksızın insanların canını almaya devam eden polisin bu seferki katliamları diğerlerinden biraz daha farklıydı. Bu katliamlar polislerin görev sırasında sarhoş olarak araba kullanmaları sonucu gerçekleşti.

17 Aralık'ta Ahmet Sapmaz İlkokulu 3. sınıf öğrencisi Mustafa Ahıska Adana'nın Bakımyurdu Caddesi'nden karşıdan karşıya geçerken aşırı hız yapan trafik polislerine ait bir araç tarafından ezilerek can verdi. Sarhoş olarak aracı kullanan trafik polisleri hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ederken Adana Emniyet Müdürlüğü de olayı "Kaza plakası belli olmayan bir araç tarafından gerçekleşti" şeklinde açıklama yaparak örtbas etmeye çalıştı. Görgü tanıkları ise "kaza"nın trafik polisleri tarafından yapıldığını belirterek "Trafik polisleri bu caddede ne bir trafik lambası ne de üst geçit olmadığını bildikleri halde aşırı süratle geliyorlardı. Sarhoştular. Hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ettiler." dediler.

21 Aralık'ta yine Ahmet Sapmaz İlkokulu 2. sınıf öğrencisi Mehmet Fatih Saltalı aynı caddede aynı şekilde can verdi. Ama bu defa "kaza" Asayiş Şubesi'ne bağlı polis aracı tarafından gerçekleştirildi. Mehmet Fatih'in cesedini 35 metre sürükledikten sonra bir direğe çarpan polis aracı paramparça olurken

Hatice Saltalı hem çocuğunun ölümünün, hem de bu katliamın "kaza" diye gösterilmesinin acısını yüreğinde taşıyor.

içinde bulunan polislere bir şey olmadı. Bira şişelerinin ve çerez kabuklarının etrafa dağıldığı "kaza"yla ilgili görgü tanıkları yine "Aracı kullanan polisler sarhoştular. Boş bir alandaymış gibi son süratle geliyorlardı. Çocuğun cesedini ailesine bile haber vermeden morga kaldıran polis, aracı da kaldırarak olaya yine kaza süsü vermeye çalıştı.

İkinci çocuğun ezilmesi ve yine örtbas edilmeye çalışılması Emek Mahallesi halkını ve Ahmet Sapmaz İlkokulu öğrencilerini ayağa kaldırdı. İlkokul öğrencileri ve mahalle sakinleri ikinci katliamın olduğu gün Bakımyurdu Caddesi'nde toplanarak yolu trafiğe kapattılar. "Trafik Terörüne Son", "Polis Baskısına Son" şeklinde sloganların atıldığı eyleme polis müdahale ederek birçok insanı gözaltına aldı. Mahalle sakinlerinin gözaltına alınanların serbest bırakılmadığı takdirde eyleme devam edecekleri şeklindeki açıklamaları üzerine, polis gözaltına alınanları 1-2 saat tuttuktan sonra serbest bıraktı. Bu olayın peşini bırakmayacaklarını belirten mahalle sakinleri 24 Aralık günü Vali Naci Parmaksız'la görüşerek mahallelerine bir an önce üst geçit yapılmasını ve suçluların cezalandırılmasını istediler.

Fatih Mehmet Saltalı'nın annesi Hatice Saltalı olayın polis tarafından yapıldığını savcılığın dahi doğrulamasına karşılık emniyet mensuplarının kabul etmediğini belirterek "Çocuğumu bize haber bile vermeden morga kaldırıyorlar. Bizim bildiğimiz kazadan sonra savcı gelip incelerne yapar. Bunlar buna bile fırsat vermeden her şeyi kendi kafalarınca hallettiler. Bu korkuları neden acaba. Çünkü "kaza"yı değil infazlarını gizlemeye çalışıyorlar. Gerçek yüzlerini gizlemeye çalışıyorlar." dedi.

Avukatlar mahkeme önünde

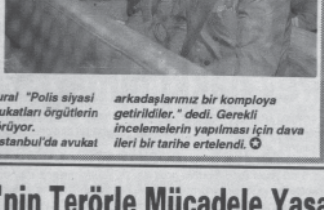

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarına Devrimci Sol örgütüne yardım ve yataklık ettikleri gerekçesiyle açılan davaya 27 Aralık günü İstanbul 1 No'lu DGM'de devam edildi.

Duruşma sırasında söz alan Av. Orhan Tural "Polis siyasi davalara giren avukatları örgütlerin uzantısı olarak görüyor. Diyarbakır'da ve İstanbul'da avukat arkadaşlarımız bir komploya getirildiler." dedi. Gerekli incelemelerin yapılması için dava ileri bir tarihe ertelendi.

İzmir polisi muhbir arıyor

İzmir (Mücadele)-İzmir polisinin ve MİT'in muhbir işbirlikçi yaratma çabaları sürüyor.

Bunun en son örneğini de EYÖ-DER'li öğrenci Seray Bahçeci yaşadı. İşletme Fakültesi 2. sınıf öğrencisi olan Seray Bahçeci 16 Aralık günü kalmakta olduğu Tatarlı Kız Öğrenci Yurdu'nda MİT görevlisi iki hayan polis tarafından yurttan ve okuldan atılma tehdidiyle muhbirliğe zorlandı.

22 Aralık günü telefonla aranarak muhbirlik teklifi tekrar edilen Seray Bahçeci muhbirlik teklifini reddetti. Bu olay üzerine açıklama yapan TÖDEF/EYÖ-DER'li öğrenciler "Bizler EYÖ-DER'li ve devrimci-demokrat öğrenciler muhbirliğin şerefsizlik olduğu bilinciyle, kararlı ve net tutumumuzu sonuna kadar sürdüreceğiz." dediler.

■ ■ ■

ODTÜ öğrencisine muhbirlik teklifi

Ankara (Mücadele)- Gazi Üniversitesi'nde düzenlenen İnsan Hakları Haftası ile ilgili forum sonrasında 33 kişi ile birlikte gözaltına alınan Bülent Küçük'e polisler muhbirlik teklifi etti.

Forum sonrasında gözaltına alınan Bülent Küçük aynı gece serbest bırakıldı. Serbest bırakıldıktan sonra sivil bir polis otosu ile takip edilen Bülent Küçük tekrar gözaltına alındı. Küçük'e kendilerini "kontrgerilla" olarak tanıtan polisler muhbirlik yapması için vaatlerde bulundular. Küçük teklifi kabul etmeyince ise olanları unutmasını isteyen polisler, aksi takdirde okuldan ve yurttan attıracaklarını söylediler. 16 Aralık günü meydana gelen olayın ardından Ankara ÖZGÜR-DER'de basın açıklaması yapan Küçük "Bundan sonra başıma gelecek olaylardan Ankara Emniyeti sorumludur." dedi.

■ ■ ■

İnsan Hakları Haftası'nda protestolar

Ankara (Mücadele)- İnsan Hakları Haftası'nda çeşitli protesto eylemleri gerçekleştirildi. Ankara Mamak ilçesine bağlı Abidinpaşa, Mutlu, Misket ve Hüseyin Gazi mahallelerinde "İnsan Avcılığı Değil, İnsan Hakları" yazılarının olduğu pullamalar yapıldı. Ve aynı içerikte bildiriler dağıtıldı.

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu İnsan Hakları Haftası'nda "İnsan Avcılığı Değil, İnsan Hakları" çerçevesinde sürdürdüğü etkinlikleri 17 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde bulunan insan hakları anıtı önünde yaptığı basın açıklamasıyla sona erdirdi. Anıt önünde okunan basın açıklanmasında insan hakları ihlalleri ile sosyalist basın ve Özgür Gündem Gazetesi'ne yapılan saldırılar protesto edildi. Daha sonra anıta siyah çelenk bırakan platform üyeleri "Devlet Terörüne Son", "Halkız Hakkıyız Kazanacağız" sloganları atarak dağıldı.

■ ■ ■

Manisa'da infazlara tepki

19 Aralık günü Manisa'da Devrimci Sol Güçler Hasköy katliamını protesto eden eylemler yaptı. 19 Aralık günü akşamı "Hasköy Şehitleri Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor Devrimci Sol Güçler" yazılı bomba süsü verilmiş pankart asıldı. İnfazların bir devlet politikası olduğunu anlatan bildiriler dağıtıldı.

"Türkiye'nin Terörle Mücadele Yasasına ihtiyacı yok"

İstanbul Tahip Odası Toplantı Salonu'nda 24 Aralık günü Çağdaş Hukukçular Derneği tarafından "Terörle Mücadele Yasa Tasarısı" ve "Yaşama Hakkı" konulu bir panel düzenlendi.

Panele İstanbul ÇHD Şube Başkanı Av. Ali Rıza Dizdar, Av. Şanal Saruhan, Prof. Köksal Bayraktar, Gazeteci Ragıp Duran ve İHD üyesi Av. Mehmet Ali Kırdök konuşmacı olarak katıldı. Konuşmacılar devletin 141, 142, 163 gibi yasaları kaldırarak insanların gözünü boyadığını, ancak yerine getirilen Terörle Mücadele Yasası'yla tüm hakların çok daha geniş bir şekilde kısıtlandığını belirttiler. Bu yasanın belirsizliği ve muğlaklığı getirdiğini ve Türkiye'nin böylesi bir yasaya "ihtiyacı" olmadığını söylediler. Ayrıca son günlerde yeniden gündeme getirilen idam cezaları ve yargılı, yargısız katliamların ülkede bir daha gündeme gelmemesi için toplumun tüm kesimlerinin mücadele etmesinin gerektiği vurgulandı.

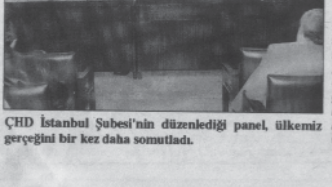

ÇHD İstanbul Şubesi'nin düzenlediği panel, ülkemiz gerçeğini bir kez daha somutladı.

Isırgan

En akıllınız kim?...

Darbeciler, adı geçen malum dergiye bir "okur mektubu" göndermişler. Diyorlar ki "Son bir söz daha. Umudu yurtdışında büyütmekten vazgeçin. Umut yurtdışında değil, ülke topraklarında, savaş alanlarında büyütülür. Siz Avrupa'da mülteciliği, dönekliği büyütüyorsunuz."

Mektubun altındaki imza: "Fransa'dan bir dergi okuru"

Ne demeli, alçak çukura düşmüş elindeki çamura daha sıkı sarılmış.

❖ ❖ ❖ ❖

"Meseleyi karıştırmayın"

Mahkeme tarafından cinayet suçuyla aranan aşiret reisleriyle yapılan toplantının kamuoyunda çeşitli tepkilerle karşılaşması üzerine Demirel, yıllardır aranan aşiret reisi Tahir Adıyaman'la ilgili olarak bakın ne demiş: "Altı-yedi tane Tahir Adıyaman olduğu saptandı. Bilahare bu suçu işlediği sanılan zatın hangisi olduğu meçhuldür. Meseleyi karıştırmamak gerektiği kanısındayım. Devlet kimseyi himaye etmez, kimseden çekinmez."

Çekinmiyorsa niye karıştırmıyor. Biraz karıştırsın bakalım; o Tahir, Çankaya'daki toplantıda izzet ikram ağırlanan bu Tahir olmasın?.. Mahkeme kararında geçen cinayet belki fail-i meçhul değil, fail-i Tahir'dir.

❖ ❖ ❖ ❖

Etme bulma dünyası

Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürü Burhan Tansu tartıştığı bekçiyi tokatladı. Burhan Tansu'nun tokatladığı bekçi Arif Doğan bunu hazmedemedi ve müdürünü odasında tabancayla vurdu. İki tokatın karşılığı üç kurşunsa eğer, varın günlerce süren işkencelerin karşılığını siz hesaplayın.

Renk körü

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı için adaylığını koyan Bedrettin Dalan "Belediye başkanlığına seçilirken Kartal'dan Kadıköy'e kadar olan sahil şeridini gözlerimin rengine çevireceğim" dedi. Yanılmıyorsak belediye başkanıyken de aynı şeyleri Haliç için söylemişti. Ya Dalan renk körü, ya da kamuoyunu kör sanıyor.

❖ ❖ ❖ ❖

Milletvekillerinin tercihi

Bütçe görüşmeleri sönük geçince Başbakan Tansu Çiller Adana Milletvekili Halit Dağlı'nın çiğ köfte partisi önerisine önce karşı çıktı. Israr edilmesi üzerine öneriyi reddedemedi. Bunun üzerine bütün milletvekilleri Meclis lokantasına hücum ettiler.

Bütçe oturumuna; Hayır!

Çiğ köfte partisine; Evet!

Aynı cephede savaşanlar

"Bu kış hepsini öldireceğiz."

SERDAR'IN BABASI

"O kadar üzerime geldiler ki, bir gazeteci vurabilirim."

BABASININ OĞLU

Bu kış olmasa da gelecek kışa

Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar "Özel Harekat Timi'nin bölgeye girmesiyle PKK'nın sonu geldi demektir. İlkbahara kadar bölgeyi iyi tanıma şansı elde edecek olan güvenlik güçleriyle PKK arasında Nisan ve Mayıs aylarında şiddetli çatışmalar olacak. Kanlı örgütü tam olarak yok edemezsek bile Ağustos ayından itibaren duruma hakim olacağız. Allah'ın izniyle bu işin üstesinden geleceğiz." dedi.

Umut fakirin ekmeği, ye Mehmet ye!

❖ ❖ ❖ ❖

Netekim

Marmaris'in ücra köşesinde yapayalnız ikamet eden geçmişin darbe şefi, şimdilerin ressamı Evren, zaman zaman çeşitli gazetelere demeçler veriyor. Netekim geçtiğimiz günlerde bir gazeteciye "ABD bizim elimizi kolumuzu bağlamıştır. Elimizi verdiğimizde kolumuzu alamıyoruz." demiş.

Eliniz zaten ABD'nin elindeydi, '80'de de kolunuzu verdiniz.... Ama netekim bu demeçte de bir eksiklik var. Evren hala gövdesinin kendine ait olduğunu sanıyor.

"Gelenek sürecek"

Devrimci sanatçılar üzerindeki baskılar hiç bitmedi. "Halktan yana sanat yapacağım" diyenler gözaltına alındılar, işkenceden geçirildiler, hapsedildiler... Vazgeçmediler.
Bu baskılardan fazlasıyla payını alan ve Denizli'deki bir konserinden dolayı grup elemanları Elif Sumru Gürel ve Kemal Sahir Gürel hakkında tutuklama kararı çıkarılan Grup Yorum'la bu konu üzerine röportajımızı sunuyoruz.

"Devrimci sanatçılar haklı ve meşru görmedikleri bir karara uymak zorunda değildirler. İzmir DGM'ce verilen ve Yargıtay'ca onaylanan bu karar, bizce haklı ve meşru değildir. Grup Yorum bu geleneği sürdürmeye devam edecek."

Verilen karar ile ilgili gelişmeleri anlatabilir misiniz? Mantığı nedir?

Bu dava bize 15 Mart 1992 tarihinde Denizli'de verdiğimiz bir konser sonrası açıldı. Anti-Terör Yasası kapsamında yer alan "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine propaganda yapmak" iddiasıyla arkadaşlarımız Elif Sumru Gürel ve Kemal Sahir Gürel'e 1 yıl 8'er ay hapis ve 42'şer milyon lira para cezası verildi. Karar şu an Yargıtay'ca da onaylanmış durumda. Verilen bu ceza bir hukuk skandalıdır. Çünkü cezanın verilmesine neden olan delillerin, yani konser sırasında polisin çektiği bant kayıtlarının yasalarda leyhte ya da aleyhte kullanılmasının hiçbir geçerliliği yoktur. Fakat bize verilen ceza tamamıyla bant çözümlemelerine dayanılarak verilmiştir. Bu bir yana, hiçbir karşılaştırma yapılmamış, muhatapları bile dinlenilmemiştir.

Karar tamamıyla politik bir karardır. Karar halkın sesi soluğu olmuş, tavizsiz çizgisiyle dostun düşmanın kabul ettiği Grup Yorum'un sesini susturmaya yöneliktir. Yıllarca engellemeleriyle, gözaltılarıyla, işkenceleriyle başaramadıklarını, böyle bir kararla başarmaya çalışıyorlar. Ama yanılıyorlar. Çünkü Grup Yorum bir fenomendir. Ülkemizin gecekondularında, fabrikalarında, dağlarında yeni bir hayatın her alanında verilen bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, her türlü baskı ve katliamlara rağmen biteceği yerde, nasıl giderek yükseliyorsa, bu mücadelenin bir parçası olan Grup Yorum da böylesi kararla susturulabilir mi?

Grup Yorum'un verilen ceza karşısındaki tavrı ne olacak?

Geçtiğimiz yıl Eskişehir'de verdiğimiz bir konser sonrası hakkımızda giyabi tuklama kararı çıkarılmıştı. Bu kararla birlikte Grup Yorum bu alanda bir geleneğin yaratıcısı olmuştu; devrimci sanatçılar haklı ve meşru görmedikleri bir karara uymak zorunda değillerdir. Aynı şekilde İzmir DGM'ce verilen ve Yargıtay'ca onaylanan bu karar bizce haklı ve meşru değildir... Grup Yorum bu geleneği sürdürmeye devam edecek.

Bu karardan sonra neler yapıldı ve bundan sonra neler yapılabilir, önerileriniz var mı?

İlerici, demokrat her kesimi duyarlı olmaya çağırmak amacıyla çok geniş kapsamlı bir kampanya başlatmış bulunuyoruz. Bunlardan ilki TC Adalet Bakanlığı'na gönderilmek üzere yapılan bir imza kampanyası. Ulaşabileceğimiz her kesime ulaşmaya çalışıyoruz. Bunun dışında 27 Aralık 1993 tarihinde AKM önünde, sanatçılar dışında TİYAD'lı aileler, gençlik ve ÖZGÜR-DER'in de katılımıyla bir protesto gösterisi düzenledik. Önümüzdeki günlerde telgraf eylemleri ve Grup Yorum'la dayanışma geceleri düzenleyeceğiz. Ayrıca Avrupa insan hakları kuruluşlarıyla da görüşmelerimiz var.

Kendisine ilericiyim, demokratım, devrimciyim diyen herkesi bu konuda duyarlı olmaya ve bizimle dayanışmaya çağırıyoruz. Çünkü bu karar yalnızca Grup Yorum'a değil, ülkemizde yürütülen demokrasi mücadelesine karşı verilen bir karardır. Yani bu sorun yalnızca Grup Yorum'un sorunu değildir. Böyle algılanmamalıdır.

Baskı ve yasaklamalar Grup Yorum için yeni değil. İktidar devrimci sanatçılara tahammül edemediğini hep gösterdi. Ama başaramadı; kavga türküleri susturadı, susmayacak...

İktidarın halka karşı yürüttüğü savaşın kültür ve sanat alanına ve sanatçılara yansımaları nasıl oluyor?

Yeni Anti-Terör Yasası'yla devlet, zoru ve baskıyı daha sistemli hale getirmeye çalışıyor. İktidarın deyimiyle her şey "demokrasi" ve "hukuk" normları çerçevesinde yapılıyor. iktidar demokrasi maskesinin yanında, hukuk maskesini de takarak, halkın tepkisini ve mücadelesini bastırabilme hesapları yapıyor. Bugün toplumsal muhalefet odağı haline gelmiş tüm demokratik kurum ve kuruluşlar, iktidarın hedefi durumundadır. Bu bir gazeteci, köşe yazarı, tiyatrocu, yazar, şair, müzisyen veya demokratik kuruluşlarda çalışan biri olabilir. Demokrat olan, hatta sıradan insan bile zapturapt altına alınmaya çalışılıyor. Tabii böylesine kapsamlı bir saldırıdan ilerici-devrimci sanatçılar ve sanat cephesi de kendine düşen payı alıyor. Grup Yorum da, diğer ilericiaydın sanatçılara da halka reva görülen –ki bu saklı değildir– neyse o reva görülüyor. Ayşe Gülen bunun en somut örneğiydi. Devrimci sanatçıydı Ayşe Gülen. 17 Nisan'da katledildi. Yine birçok gazeteci ve yazar normalmiş gibi hiçbir açıklama gereği bile duyulmadan katlediliyor. İlerici, devrimci ve sosyalist basın milyarlarca liraya varan para ve hapis cezalarına çarptırılarak susturulmaya çalışılıyor. Bir yandan da "demokrasicilik" oyunları devam ediyor. Nazım Hikmet'i, Yılmaz Güney'i yasaklayan bu devlet değilmiş gibi, vatandaşlığını bile kabul etmediği Nazım'ın eserleri, içi de boşaltılarak, "zararsız" hale getirilerek oyunlaştırılıyor.

Yine Yılmaz Güney'in devlet tarafından çürümeye terk edilmiş filmleri Kültür Bakanlığı'nca onarılmak istenerek kaynak arayışına girilebiliyor. Diyeceksiniz ki bu devletin sanatçıları yok mu? Var. Ama halkın sanatçısı olamamışlar, dolayısıyla halka şirin görünmek adına birçok ilerici, devrimci ozan ve şair sahiplenilerek, yozlaştırılıyor. Ne yapmamız gerekiyor sorusuna gelince, bizler de tüm bu kimliksizleştirme ve yok etme politikalarına karşı baskı ve yasaklamalardan yılmadan, Grup Yorum olarak halkın ilerici ve devrimci değerlerini, mücadelesini türküleştirmeye devam edeceğiz. Bu baskı ve yasaklamalar Grup Yorum için yeni değil. Daha önce Grup Yorum üzerinde aynı oyunlar oynandı. Ama başaramadılar, başaramayacaklar.

Grup Yorum'un türküleri halkın türküleridir mahkum edilemez

Grup Yorum elemanları 15 Mart 1992 tarihinde Denizli'de verdileri halk konserinden dolayı İzmir DGM tarafından yargılanmışlar ve grup elemanlarından Kemal Sahir Gürel ve Elif Sumru Gürel bir yıl, sekizer ay hapis cezası ve 42'şer milyon para cezasına çarptırılmışlar.

Verilen kararı protesto etmek amacıyla 27 Aralık'ta İstanbul Atatürk Kültür Merkezi'nde saat 12.00'de bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasına Grup Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, FOSEM, Kültür ve Sanatta Tavır dergisi, Ortaköy Kültür Merkezi, TİYAD'lı aileler, Grup Munzur, yazar Hayati Azim, DLMK'lılar ve karikatürcü Ahmet Erkanlı katıldı.

Yorum üyesi Taner Tanrıverdi, "Bizler şu anda ülkemizin bir ayıbını protesto etmek amacıyla toplandık." diye başlayan basın açıklamasında; "Bugün gelinen noktada iktidarın bütün baskı kurumları, halka karşı açtıkları savaşta hiçbir yasa-kural tanımamaktadır. Bu yasa tanımazlığın, hukuk dışılığın sürekli muhataplarından olan Grup Yorum, bugün yeni bir saldırı ile karşı karşıya" diyerek, tüm kamuoyunu, aydın ve sanatçıları yasaklamalara karşı duyarlı olmaya çağırdılar. Basın açıklaması Grup Yorum ve katılanların birlikte söylediklerı "Dağlara Gel" parçası ile bitirildi.

Grup Ekin Kırşehir'deydi

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin imzalanmasının 45. yıldönümü nedeniyle Kırşehir'de İnsan Hakları Derneği tarafından iki gün boyunca çeşitli etkinlikler düzenlendi. Grup Ekin ve Dost Ezgi topluluklarının konserleri ve Halk Bilim Merkezi'nin tiyatro gösterisinin de yer aldığı gecede İHD adına yapılan ve "Güneydoğu'da yaşayan halka" karşı uygulanan baskıların dile getirildiği açış konuşmasının ardından Ozan Abbas, Ali Akbulut ve iki öğrencisi, Grup Ekin ve Dost Ezgi söylediklerı birbirinden güzel direniş türkülerinin sıcaklığını Kırşehirlilere taşıdı. 1500'e yakın kitlenin doldurduğu salonda sık sık "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Haklıyız Kazanacağız", "Işı, Ekmek Özgürlük", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları atılırken, faşist katliamlar da protesto edildi.

Gece boyunca video ve fotoğraf çekerek, halkı tedirgin etmeye çalışan polisler daha sonra Dost Ezgi topluluğundan Murat Kaşar'ı öğrenci olmasına rağmen, asker kaçağı olduğu bahanesiyle gözaltına aldılar. Gecenin sona ermesinden sonra evine gitmekte olan Durdu Doğan isimli bir öğrenci de sivil faşistlerin saldırısına uğradı.

Onurumuzsunuz

Eğer bir ülkenin tarihini yaşamak, geleceğini çizmek düşmüşse şansınıza, bunu nasıl reddedebilirsiniz, nasıl başınızı çevirip görmezlikten gelebilirsiniz ki... Üstelik o tarih sizin, ülkenizin tarihi ise... Ve kaç kez böyle bir şans düşer insana.

İnsanın kendi ülkesinin tarihini yapmak, eskinin, çürüyenin önüne çekilen duvarın birer tuğlası olmak, bir o kadar güzel, bir o kadar zorlu ve çetin bir iştir. Ama kimilerinin dediği gibi, bir macera, bir serüven hiç değildir. Yaşadığı döneme yaraşır olma, yarına bir şeyler bırakma sevdası öyle kolayca yenilgiye, bozguna uğratılacak bir özlem değil, binlerce yıllık bir direncin, kararlılığın, iyiye ve güzele duyulan hasretin günümüze yansımasıdır. İşte şehitlerimiz bu özlemin en somut ifadeleridir.

Yeni bir yıla girerken, yaşadıklarımızı, ülkeyi, size uzun uzadıya anlatmayacağız. Kiminiz arkadan hançerlendiğimiz o günleri kısa da olsa da yaşadınız. Ailemizi güçsüz düşüren o hançeri çıkarıp atmasını, yaralarımızı sarıp yürümeye devam etmesini bildik bilmesine, ama yine de o iğrenç hançer birçok şeyden alıkoydu bizi... Ama içiniz rahat olsun, bıraktığınız yerde değiliz. Belki olması gereken yerde de değiliz, ama başının gölgesini önüne düşürmeyen binlerce yiğit, devrim yürüyüşümüzü sürdürüyor. Bunu bilin. Ha, bir de dönekleri, hainleri anlatmaya gerek var mı bilmem. Şimdi dönmek, geçmişine küfür etmek ekmek kapısı oldu. '80 öncesinin "tankları, polisleri hepsi halka karşıdır" parçalarıyla halkın sevgisini kazanan o sanatçı bile artık özelleşen televizyon ekranlarından arsızca "döndüm işte oh be" diyor.

Anlayacağınız "eskiye rağbet olsa bitpazarına nur yağardı" diyen eskiler, herhalde bugünleri görseler şaşırır kalırlardı. Yeni dünya düzenine boyun eğmekle kalmayıp övgüler düzen, dönekliklerine ideolojik kılıf uyduran eski solcular bugünlerde revaçta. Oligarşi en has adamlarını hep eski solculardan devşiriyor.

Oysa yazıya başlarken, size Karacaahmet Mezarlığı'ndaki şehitliğimizi anlatacaktım. Yeni yılınızı kutlamaya, biraz da sizinle söyleşmeye karar vermiştim. Hava mı nasıldı? Aralık'ın sonunda nasıl olursa öyle. Yani biraz yağmurlu, yani ıslak ve insanın içini hafiften ürperten bir soğuk. Herkes yeni bir yıla hazırlandığından mıdır nedir bilinmez. Tenha mı tenhaydı.

Karacaahmet Mezarlığı'nı fazlaca bilmediğimden, mezarlık çalışanlarına sordum. Kamburu çıkmış, oldukça zayıf, ayağına giydiği uzun ve büyük lastik çizmeler içinde sanki kaybolacakmış gibi görünen 60 yaşlarındaki mezarlık çalışanı daha sözümü bitirmeme fırsat vermeden "On ikilerin mi" diye sorup, cevap vermemi beklemeden bir çırpıda gösterdi yerinizi... Yaşamınız gibi sade mezar taşlarınızın yanı başına gelip oturduğumda en fazla bir gün önce bırakılmış karanfiller gördüm. Yalnız değildiniz. Sonra tek tek mezarlarınıza bırakılan aynı düşmüş karanfilleri bir araya getirdim. Kızıllığını yitirmeye yüz tutmuş o karanfiller bir araya gelince, yoldaşlığın, dostluğun susamışlığıyla sanki canlanıverdi. Sanki şehitlik şenlendi.

Bu şehitliği kaç kez tahrip ettiler hatırlamıyorum. Evet, her seferinde mezar taşlarınıza saldırılar hala öğrenemediler. Taşlarınızı kırdıklarında sizleri ikinci kez öldürdüklerini sanıyorlar. Oysa bilseler ki, sizlerin mezarlarınız topraktan değil, devrime, sosyalizme ve özgürlüğü inanan ve üreten milyonlarca işçinin, kent varoşlarında yaşama savaşı veren yoksulların, köylülerin ve tüm özgür insanların yüreğinde olduğunu.

Şu her şeyin alınıp satıldığı dünyada eğilip bükülmediniz, belki bu yüzden yüzlerceniz kırıldınız. Ama savaşçılığınız, direngenliğinizle yüzlerce yeni savaşçıya esin kaynağı oldunuz. Çünkü şimdi hepinizin adı birer savaşçının, birliğin adı oluyor. Hep çoğaliyorsunuz.

Onların tarihini yazmak sıradan tarihçilerin işi değil.

'90'lı yılların başında olanaksızlıklar, yokluklar ortasında sosyalizm bayrağını ayağa kaldırıanları, cebinde parası olmadığı için buluşmasına saatlerce yürüyerek gidenleri, kalacağı yer olmadığı için sokaklarda sabahlayanları, elinde avucunda hiçbir silahı olmadığı halde direnmeyi seçenleri, kanıyla duvarlara sevdasının adını yazanları, kazanıları küçücük hak ve özgürlükleri dişiyle tırnağıyla koruyup, genişletmeye çalışanları, gencecik de olsa, bütün bir siyasi yaşamı birkaç yılı geçmese de, devrime, Türkiye halklarının kurtuluşuna bunca inanmışlıklarıyla mücadeleye canlarını sunanları, hiçbir tarih araştırması kavrayamaz, layıkıyla anlatamaz.

Aranızda yüzünü hiç görmediklerim, bir kez olsun merhabalaşmadıklarım, aynı türküyü veya marşı hep bir ağızdan söylemediklerim, aynı sofrada aynı azığı bölüşmediklerim var... Ancak kardeşlik ormanı denen o güzel mekanda, sizlerle aramızda en ufak bir mesafe yok. Sevgiyi ve saygıyı, kardeşlik ve dostluğu yaşayabilmek; çıkarsız ve yalın aynı özlemi, aynı inancı, aynı kavgayı paylaşmaktan geçmiyor mu?.. Biliyorum, mücadele yakınlaştırıyor bizi, mücadele birlikte soluduğumuz özgürlük oluyor. Biliyorum, sizleri böylesine özgürleştiren şeyleri; "neyi seçtiğini bilmek", "seçtiğin, inandığın şey için savaşmak" ve "uğruna savaştığın şeye hiç ihanet etmemek"...

Sonra dönüp yirmi beş yıllık tarihimize bakıyorum. Bizi ayakta tutan, bugüne taşıyan, bundan sonra da geleceğe taşıyacak olan ne çok güzellik, gelenek ve değer yaratmışız. Her zorlu dönemeci, bizi biz yapan, bir dizi kuru laftan öteye taşıyan, ete kemiğe büründüren güzellikler ve değerlerle aşmışız. Tereddütleri, ihanetleri yene yene, hiçbir şeyi ayakbağı yapmadan hep yürümüşüz.

Yürüyüşümüzün en zorlu dönemeçlerinde bedeller ödemekten korkmayan şehitlerimiz, sizler tüm hayatınız boyunca sömürüden ve baskıdan kurtulmuş bir Türkiye için, bağımsız bir Türkiye için mücadele ettiniz, bunların gerçekleşeceği umuduyla yaşadınız. Sizleri yaşatmanın, bu hedefleri mümkün olduğunca erken gerçekleştirmek demek olduğunu biliyoruz. İnsanımızın alın terini, doğal kaynaklarımızı sömüren emperyalizmden bir dilence gibi yardım dilenmediğimiz bir Türkiye'ye doğru attığımız her adımda sizlere verdiğimiz söz biraz daha anlam kazanacak.

Ülkemiz devrimcileri bunu hiçbir zaman gözardı etmediler. Bu yüzden, ülkemiz, çağına yaraşır, onu aşan insanlara ve bu insanların bedeller ödeyerek yarattıkları onurlu bir geleneğe sahiptir. Evet, onur duyuyoruz böyle bir geleneğe sahibiz. evet, onur duyuyoruz kapitalizmin satılığa çıkardığı iyi ve güzel olan ne varsa, onu elleri üstünde taşıyan sizlere, şehitlere sahibiz. Evet, onur duyuyoruz bu ülke, inanç ve kararlılığın en seçkin örneklerine sahip. Geleceğe, yarına olan inancımız sizinle pekişiyor.

Önce tek tek bakıyorum sizlere. Her an öğreten mücadele özgeçmişlerinizi anımsıyorum. Son bir kez düzeltip karanfilleri, yanınızdan ayrılıyorum.

Hava ıslaktı ve biraz da soğuk. Tenhaydı mezarlık. Ama Karacaahmet'te hüzün yoktu. Çünkü siz vardınız orada. Yaşayan, savaşan, şehit düşen binler vardı. Mücadeleyi öğretiyordunuz onlara. Sizi bir kez olsun görmemiş olsam da, aynı türküyü birlikte söylememiş olsak da, sizinle aynı geleceği hazırlamanın, aynı yolu sürdürmenin onuruyla sözümüzü anımsıyoruz. Devrim sözümüz var size. Ve inanın ve bilin, o söz tutulacak.

Panorama '93

Kürdistan oligarşinin çözümsüzlüğünü derinleştirdi

KİRLİ SAVAŞIN FATURASI HALKA-Kirli savaşın bütün giderleri, vergiler ve zamlarla halka yükleniyor.

İKTİDAR KÜRDİSTAN'DA ÇARESİZLİK İÇİNDE-Şovenizmden, aşiret reislerinden, itirafçılardan çare arayışı.

GERİLLA-GÖÇ-İŞSİZLİK-KATLİAMLAR-YALANLAR- 1993'ün Kürdistan gündeminde bunlar vardı... Kürt halkı ve gerilla her türlü bedeli göze alarak bağımsızlık savaşını sürdürdü... İktidar acizliğini sahte zaferlerle örtmeye çalıştı.

İKİ YANLIŞ- Yurtseverlerin "ateşkes" taktiği... Dersim'de sola karşı hegemonyacılık.. Sonuçta mücadele zarar gördü.

DEVRİMCİ SOL VE BİRLEŞİK DEVRİMCİ SAVAŞ- Devrimci Sol Kır Gerillası koşulların tüm olumsuzluklarına rağmen dağlarda devrimci savaşın kıvılcımlarını tutuşturdu.

Yazısı sayfa 4-6'da

Halklar direniyor, sosyalizm yaşıyor

- **'89-'90'ları belirleyen karşı-devrim dalgası artık kırılmaya başladı. Halkların emperyalizme karşı direnişi ve mücadelesi, Kızıl Meydan'da yeniden yükselen orak-çekiçli bayraklar, emperyalist medyanın yarattığı illüzyon bulutlarını dağıttı.**
- Peru, Somali, Eritre, Filistin, Türkiye, Kürdistan ve dünyanın dört bir yanında yanan tek tek ateşler... Küba her şeye rağmen ayakta duruyor. Emperyalizme istediği zafer yok yeryüzünde. Dünya halkları buna izin vermeyecekler.
- **İdeolojiler var, çünkü sınıflar var. Egemen sınıflar bu gerçeği değiştiremezler... Devrimciliğin ölçütü, bugün bunu kabul edip etmemekte değil, bunun gereklerini yerine getirip getirmemektedir.**

Yazısı sayfa 12-14'te

CEZAEVLERİ Açlık grevleri sürüyor

Direnerek kazanılıyor

- Devrimci Sol tutsaklarının ülke çapında başlattığı açlık grevleri sürüyor. Direnişe 10 Aralık'ta başlayan Sağmalcılar açlık grevinin 22. gününde...
- Çanakkale ve Bursa'da açlık grevi kazanımla bitirildi. Çanakkale'de talepler listesi kabul edildi. Bursa'daki Devrimci tutsaklar ise talepleri doğrultusunda yılbaşından sonra Sağmalcılar'a sevk edilecekler.
- Tutsak aileleri direnişi kucaklıyor. Aileler Ankara'da baskıların, gasپların sorumlularının kapılarını zorluyorlar... Adana'da SHP'liler tutsak ailelerinin karşısına çıkacak cesareti kendilerinde bulamadılar.

Yazısı sayfa 7'de

✓ **İŞÇİ-MEMUR**

'94'Ü KAZANMALIYIZ

- **İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİNİN '93 DEĞERLENDİRMESİ-Mücadelenin içindeki işçi temsilcileriyle görüştük; "Sınıfı iktidar mücadelesine kanalize etmek gerekiyor."**
  "Tıkanıklık radikallikle aşılır. Önümüzde işgaller var, meydanlara çıkmak var... İşçi sınıfı bunu göğüsleyecek düzeye gelmiştir."

Yazısı sayfa 8-10'da

- Kamu emekçilerinin '94 hedefi değişmedi; **GREVLİ-TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI**
  BEM-SEN'den alternatif yasa tasarısı: "Grev Hakkı Olmazsa Olmaz."

Yazısı sayfa 19'da

✓ '93'ün ekonomi politikası fiyasko

EKONOMİDE KARANLIK TABLO

- **Enflasyon % 80... Kamu açıkları % 18... KİT açıkları "resmi rakamlarla" 30 trilyon lira... İç borçlar 360 trilyon lira. Dış borçlar 64 milyar dolar... 814 trilyonluk bütçede 189 trilyon bütçe açığı...**
- Emekçi halkı sefalete iten tablo bu... Şimdilik onların işleri tıkırında... Ama ne zamana ve nereye kadar?

Yazısı sayfa 11'de

✓ Yurtlarda yaşamak da sorun

YURT DEĞİL KIŞLA

- **Öğrenci yurdu mu, kışla mı?.. Yasak, yasak, yasak; yurtlardaki yaşam bu sözcüklerle biçimlendiriliyor... İtirazın bedeli atılmak.**

YURTLARDA DA ÖRGÜTLENMELİYİZ- Yurtlarda "barınmaktan" öte, insanca yaşayabilmenin tek koşulu mücadele... Yasakları kaldırabilmenin, alternatif yaşam biçimimizle yozlaşmanın önüne geçebilmenin yolu da örgütlenmekten geçiyor.

MARAŞ KATLİAMINI PROTESTO EYLEMLERİ- İTÜ'de faşist katliamı teşhir eden panoyu yırtan gericiler dövülerek cezalandırıldı.

Yazısı sayfa 17-18'de